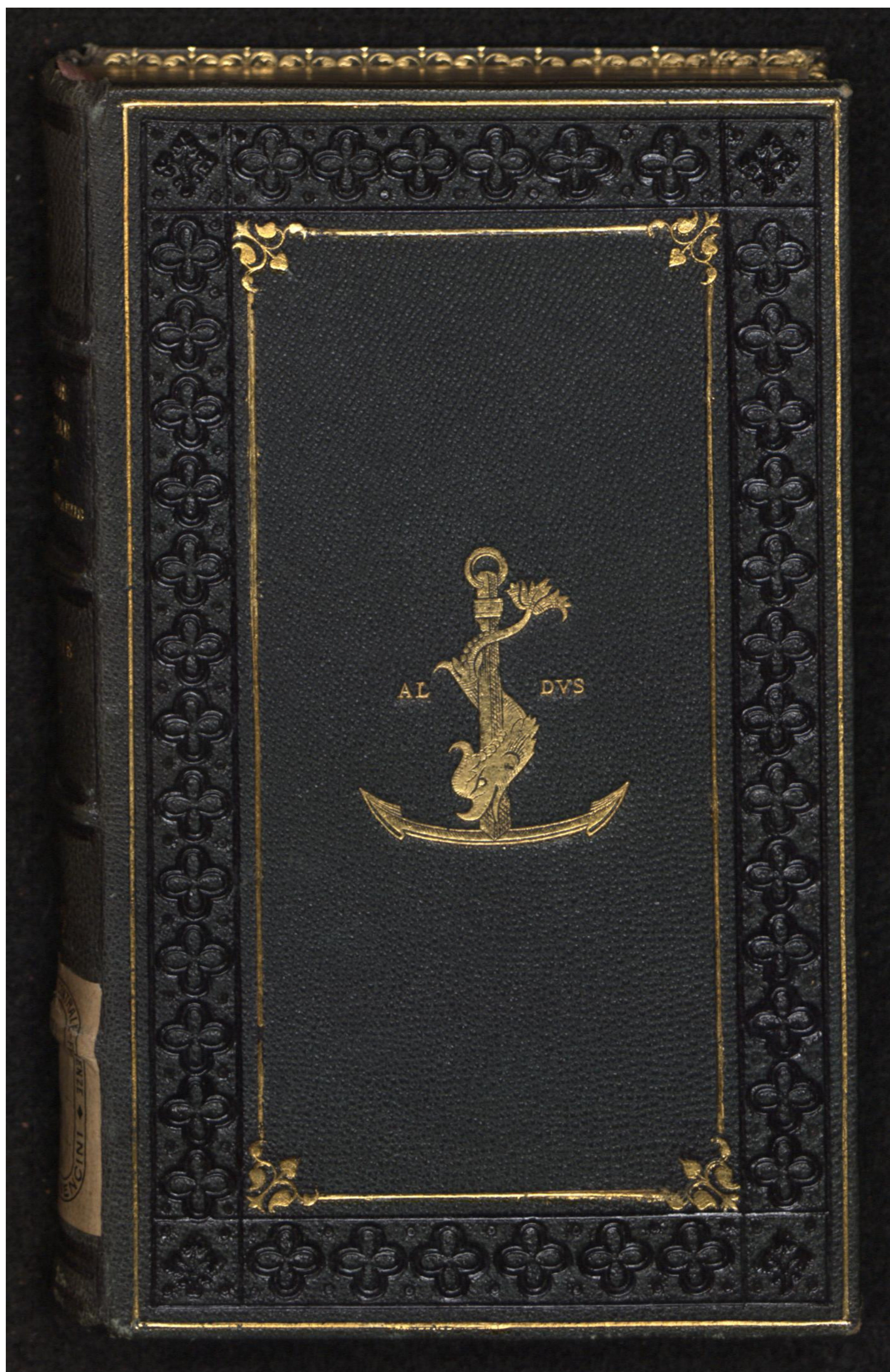
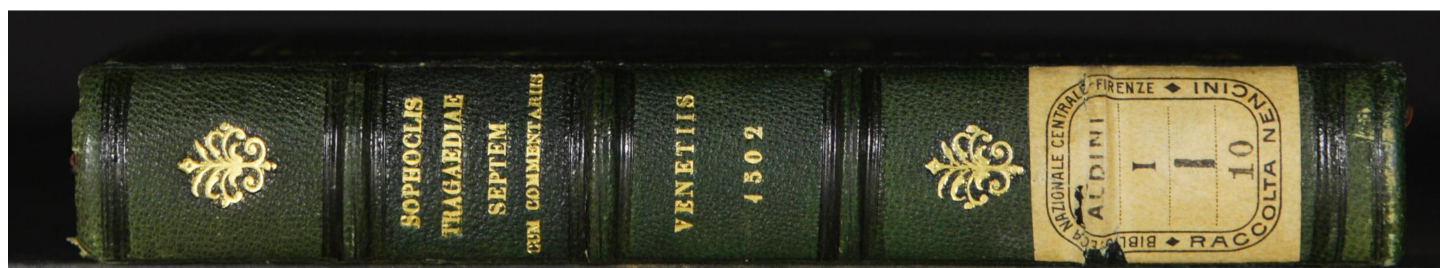
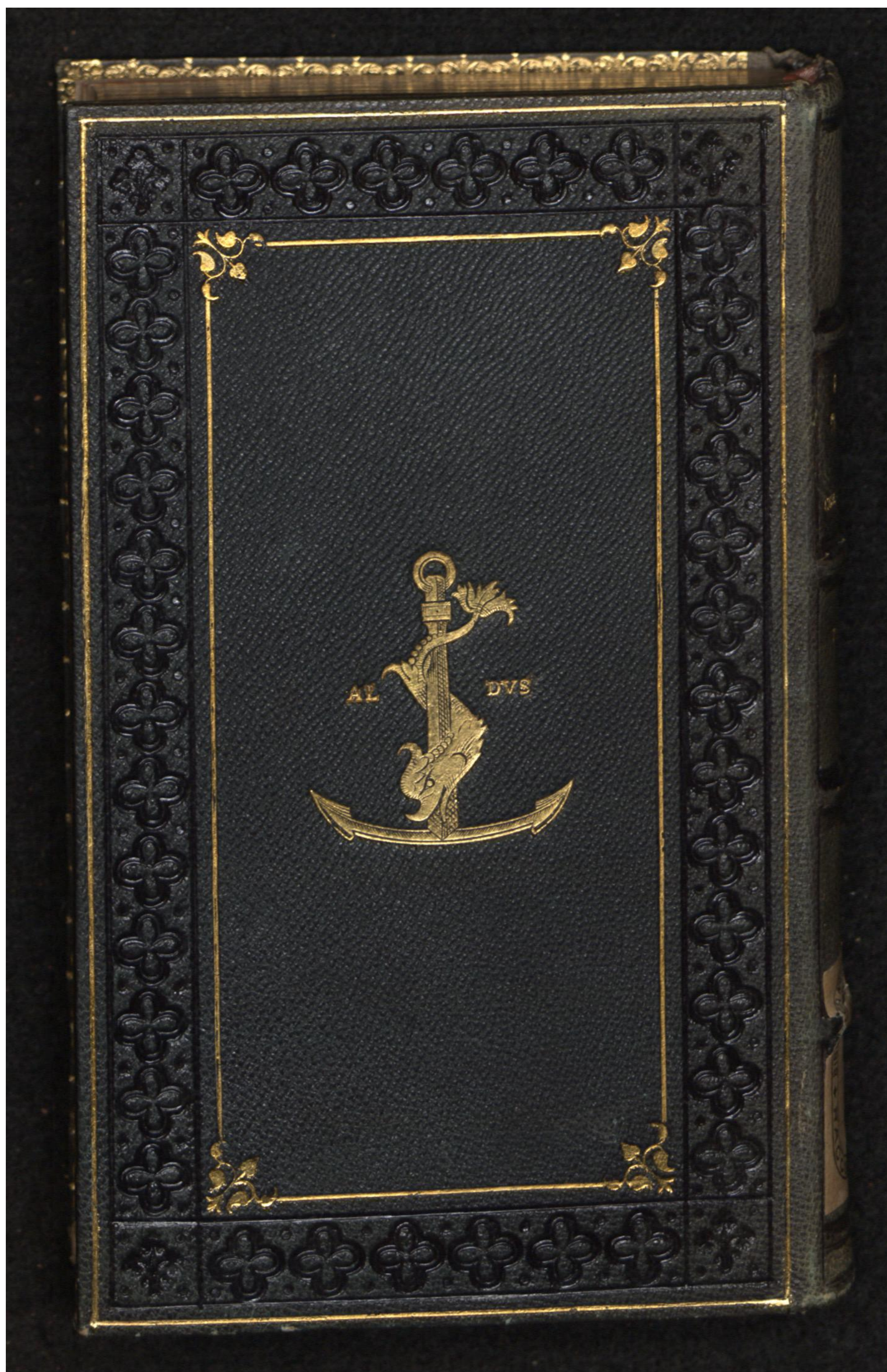
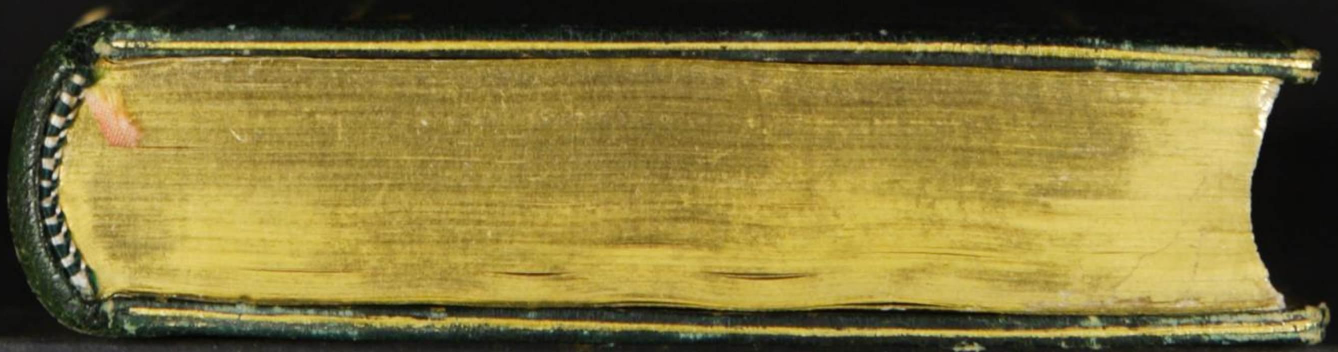

AL DVS

SOPHOCLIS
TRAGAEDIAE
SEPTEM
CUM COMMENTARIIS
VENETIIS
1502
BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE FIRENZE
RACCOLTA NENCINI
ALDINI
I
1
10

AL DVS

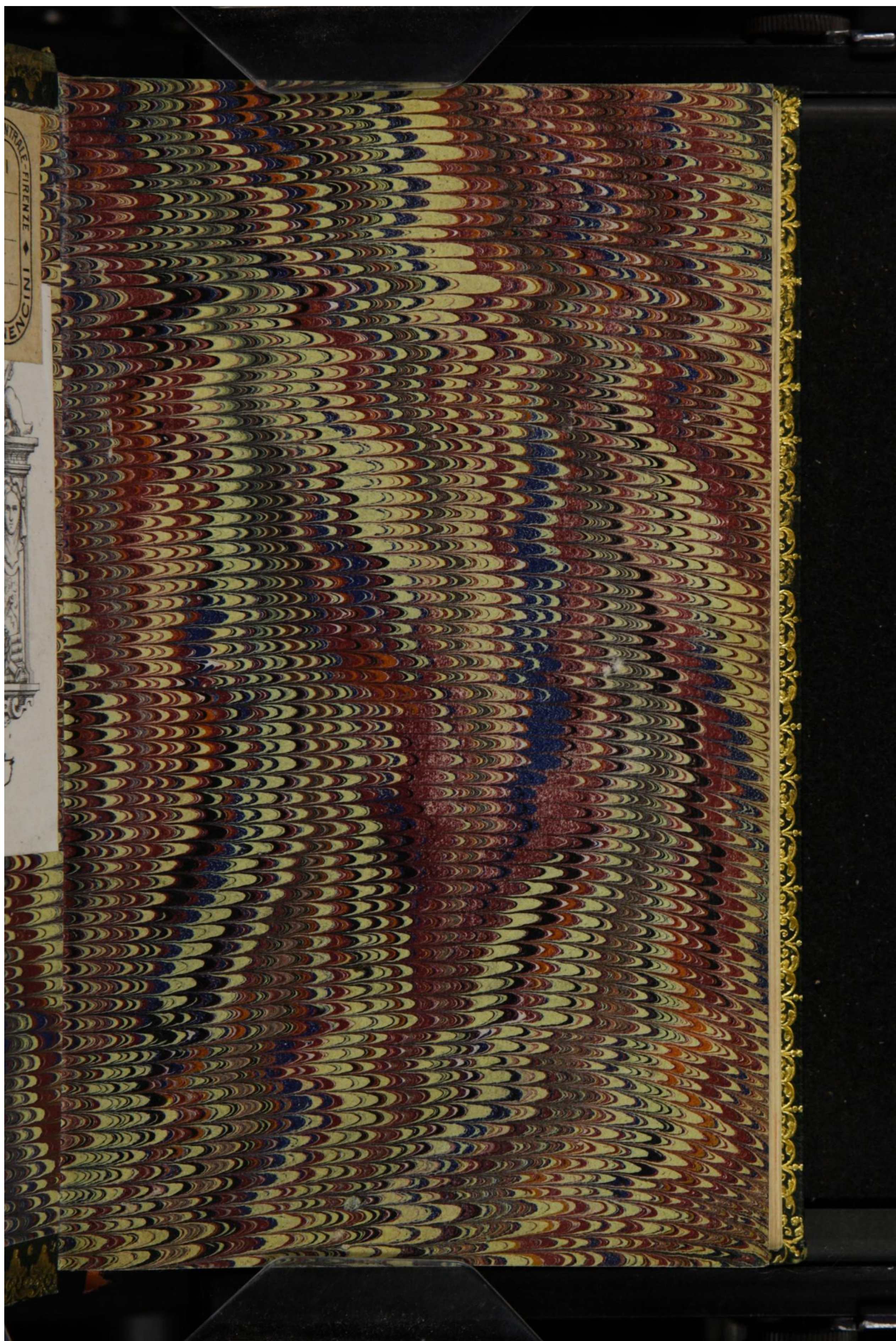

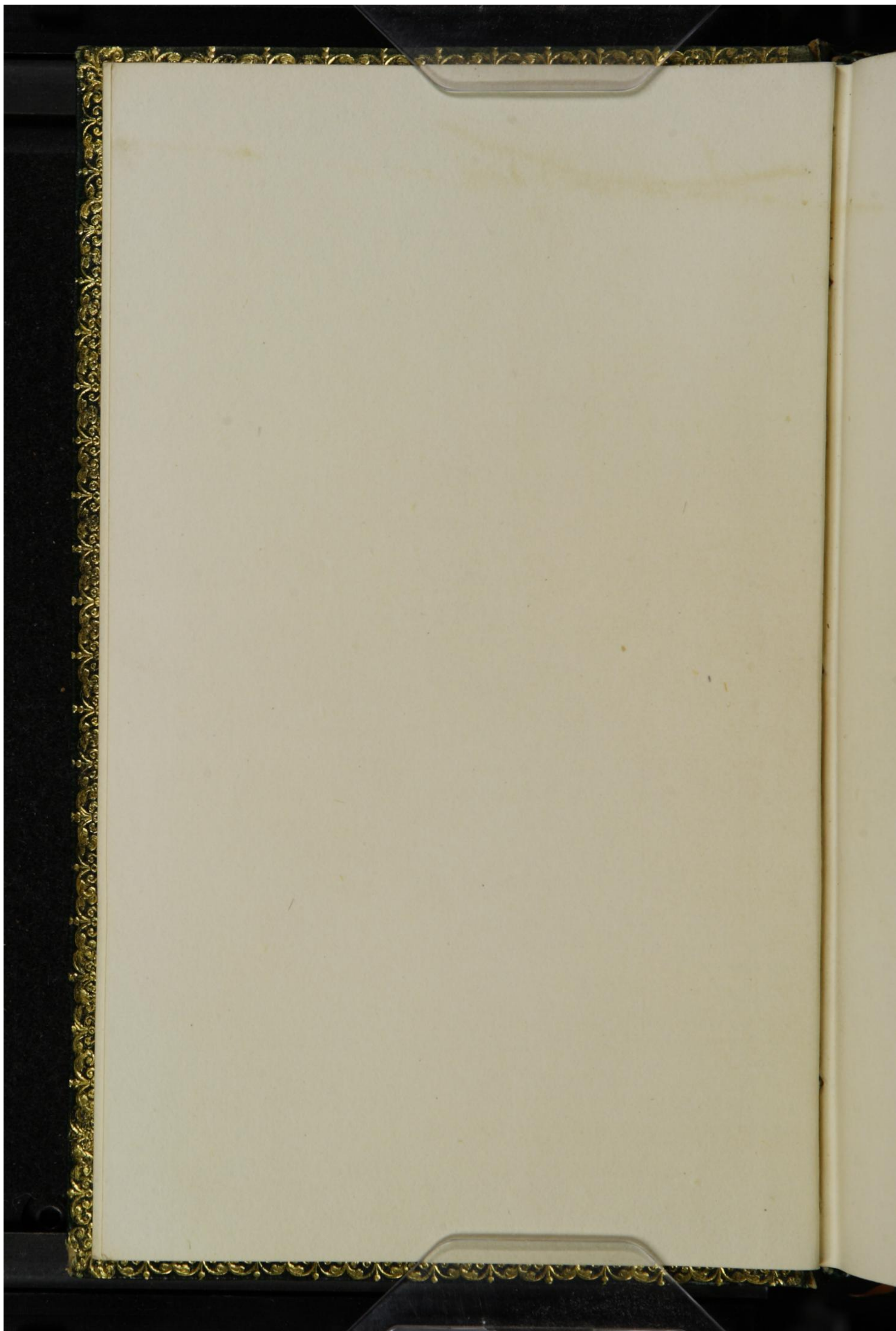

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE - FIRENZE
ALDINI
I
1
10
RACCOLTA NENCINI

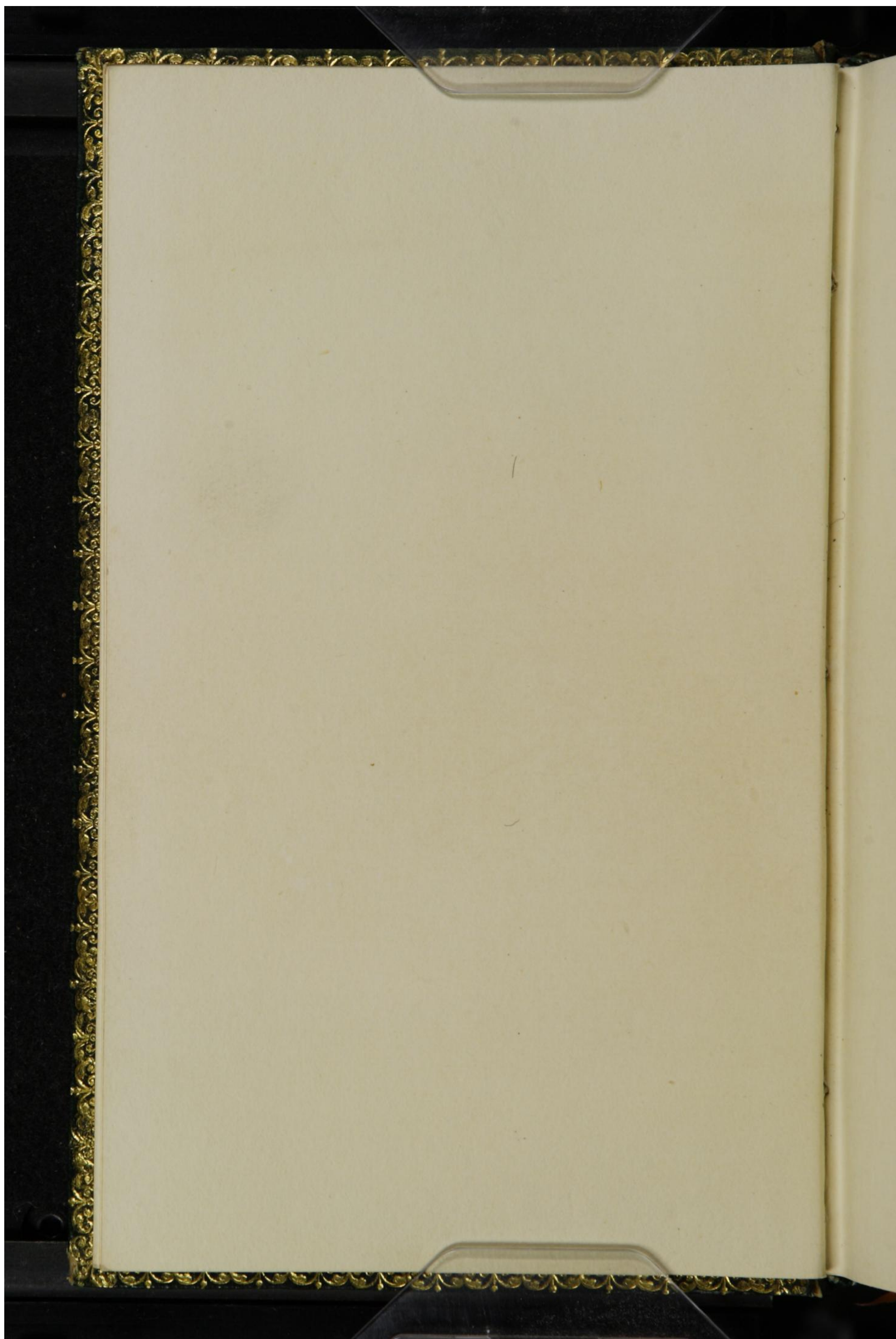

OTIVM
SINE LITERIS
MORS EST
Seneca
Ex Libris Joannis Nencini
1874

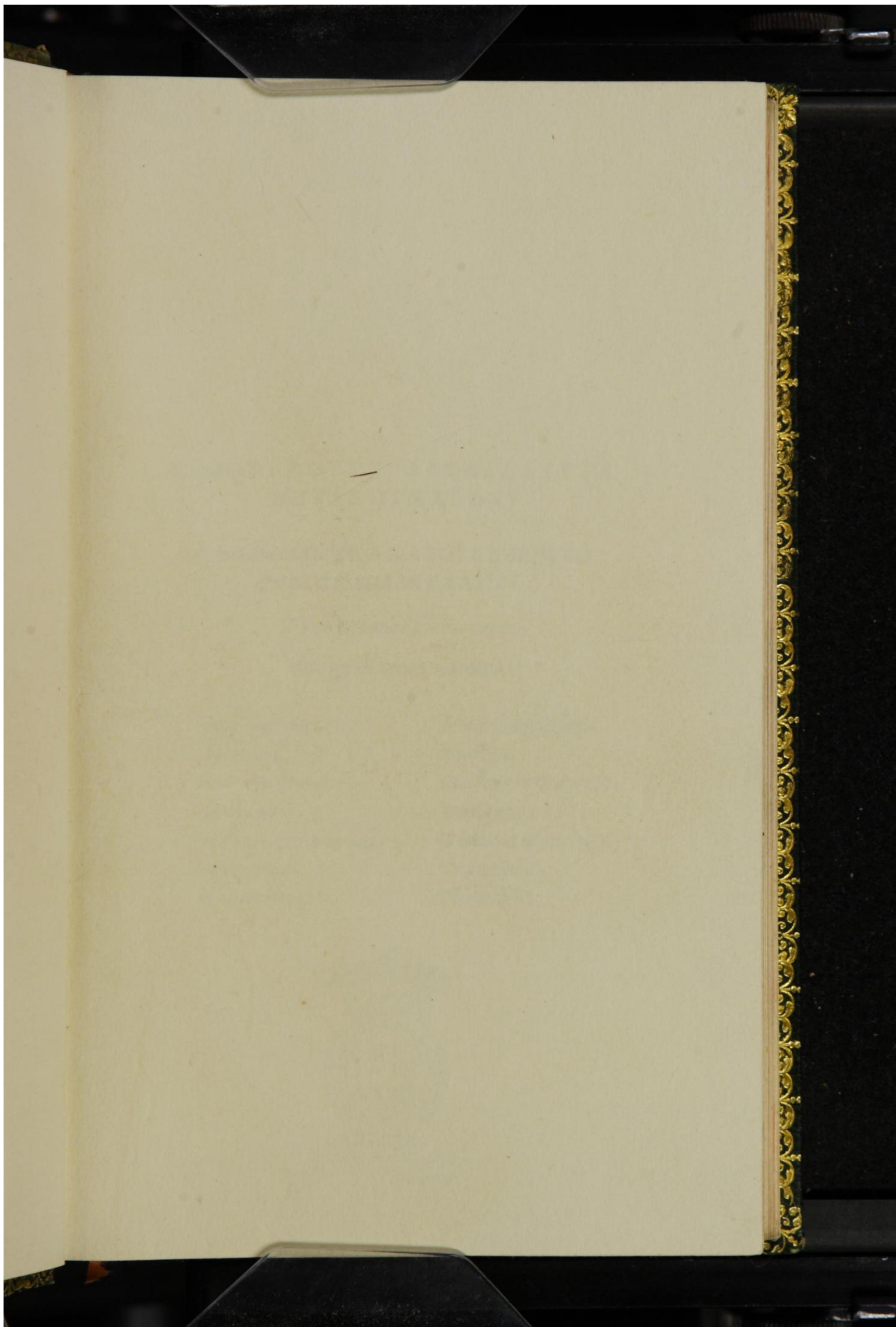

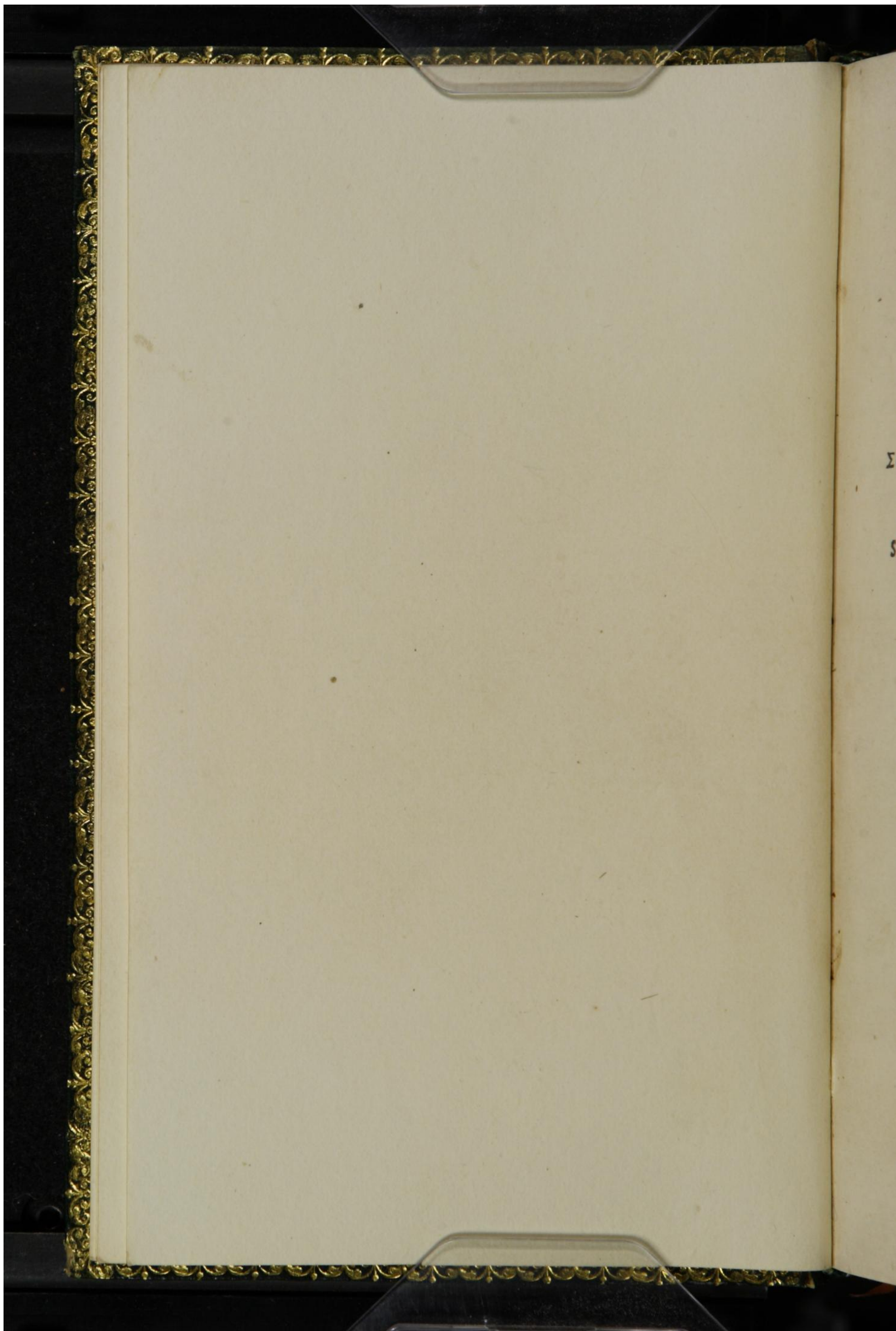

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΕΠΤΑ ΜΕΤ ΕΞΗΓΗΣΕΩΝ.

SOPHOCLIS TRAGAEDIAE SEPTEM CVM COMMENTARIIS.

Τὰ τῶν τραγῳδιῶν ὀνόματα.

Tragœdiarum nomina.

αἴας μαστιγοφόρος.	*Aiax flagellifer.*
ἠλέκτρα.	*Electra.*
οἰδίπους τύραννος.	*Oedipus tyrannus.*
ἀντιγόνη.	*Antigóne.*
οἰδίπους ἐπὶ κολωνῷ.	*Oedipus colonêus.*
τραχίνιαι.	*Trachiniæ.*
φιλοκτήτης.	*Philoctetes.*

ALD·RO·IOANNI LASCARI VIRO PRAECLARO, AC DOCTISS·S·D·

S EDENTIB· nobis his brumæ frigorib· in hemicyclo ad ignem cum Neacademicis nostris· forteq́; esset unà Marcus Musurus noster· post multa, uariaq́; uicissim (ut solet) dicta inter nos· in tui incidimus mentionem· Tum Marcus, ut est studiosiss· tui· ac perq̃ gratus discipulus· (nam quantum bonis literis, morib·q́; profecit (profecit autem plurimum) id omne tibi acceptum refert·) cum, longo sermone de te honorifice multa narrasset· te proximis Iulio, et Augusto mensib· et Mediolani, et Ticini uidisse addidit· deq́; renascentib· græcis literis plurimum tibi secum fuisse sermonem· necnon, ob communem studiosorum omnium utilitatem, nostra hac prouincia gaudere te mirum in modum maximeq́; laudare labores nostros· Quamobrem cum septem tragœdias Sophoclis nuper imprimendas parua forma curassem· eas sub tuo nomine uolui ex Neacademeia nostra prodire in publicum, tibiq́; muneri mittere εἰς μνημόσυνον summi amoris erga te mei· τὰ δ᾽ ἐς αὐτὰς εὑρισκόμενα σχόλια οὔπω μὲν ἐτυπώθη· τυπωθήσεται δὲ θεοῦ σώζοντος ὅσον οὐκ ἤδη· πρὸς δὲ, καὶ ὅσα ἐς ἀνάπτυξιν μέτρων ἥκει· Atq; utinam id ante habuissem· q̃ ipsæ tragœdiæ excusæ forent· nam, etsi res est q̃ laboriosiss· tamen singulos quosq; uersus in choris præsertim, siqui perperam digesti sunt· curassem in suum locum restituendos· Quod qa non licuit· id sibi quisq; curato· si placuerit· Tu uero mi Lascaris, sis uelim meus· quando ego sum tuus· VALE.

Επιγράμματα εἰς Σοφοκλέα.

Σιμωνίδου.

Εσβέσθης γηραιὲ σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
    οἰνωπὸν βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.
ἠρέμ᾽ ὑπὲρ τύμβοιο σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
    ἑρπύζοις χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους.
καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδον, ἥ τε φιλόρρωξ
    ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη.
εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος· ἣν ὁ μελιχρὸς
    ἤσκησεν, μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων.

Ερυκίου.

αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι δῖε σοφόκλεις,
    σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας.
αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
    τύμβος ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι.
ὥς ἄν τοι ῥέῃ μὲν ἀέναος ἀτθίδι δέλτῳ
    κηρός· ὑπὸ στεφάνοις δ᾽ αἰὲν ἔχοις πλοκάμους.

Διοσκορίδου.

τύμβος ὅδ᾽ ἔστ᾽ ὤνθρωπε σοφοκλέος· ὃν παρὰ μουσῶν
    ἱρὴν παρθενίην ἱερὸς ὢν ἔλαχεν.
ὅς με τὸν ἐκ φλιοῦντος ἔτι τρίβολον πατέοντα
    πρίνινον, ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο·
καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἁλουργίδα. τοῦ δὲ θανόντος
    εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ᾽ ἀνέπαυσα πόδα.
ὄλβιος· ὡς ἀγαθὴν ἔλαχε στάσιν. ἡ δ᾽ ἐνὶ χερσὶ
    κούριμος· ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης.
εἴτε σὺ ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον· οὐκ ἂν ἁμάρτοις·
    εἴτε καὶ ἠλέκτραν· ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑ ΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

Τὸ δρᾶμα τῆς τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥσπερ οἱ Ἀντηνορίδαι, καὶ αἰχμαλωτίδες, καὶ Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ Μέμνων. πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδήν. καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεύς. ὅθεν ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται, καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην. ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων, δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχρήσασθαι. καὶ τὰ μὲν, ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων. τὰ δὲ, δήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν. ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριός τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα. ὃν δήσας, ἐμαστίγωσεν. ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ὁ μαστιγοφόρος, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Λοκροῦ. Δικαίαρχος δὲ, Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει. ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις, ψιλῶς Αἴας ἀναγέγραπται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας, καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας. καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομπάζοντα ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνῃρημένων. καὶ ὁ μὲν, εἰσέρχεται ἐπὶ τὸ μαστιγοῦν τὸν Ὀδυσσέα. παραγίνεται δὲ χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονὸς, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν ἑλληνικὰ, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακὶς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων ὅτι Αἴας ἐστὶν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνος εἶεν τὰ ποίμνια, ἑκάτερος οὖν παρ' ἑκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσ

σης ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ χο
ροῦ ὅτι ἑλληνικὰ τὰ σφαγέντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται·
καὶ μάλιστα ὁ χορός· ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων
γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται· καὶ τούτου ἡ Τέκμησσα
δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δ' ὑποκρινόμενος πεπαῦ
σθαι, ἔξεισι καθαρσίων ἕνεκε, καὶ ἑαυτὸν διαχρῆται· εἰσὶ
δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς
Μενέλαον, οὐκ ἐῶντα θάπτειν τὸ σῶμα· τὸ δὲ πέρας,
θάψας αὐτὸν Τεῦκρος, ἀπολοφύρεται· Παρίστησι δὲ ὁ
λόγος τῆς τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄν
θρωποι ἥκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας
προσδοκήσας ἐγκρατὴς εἶναι τῶν ὅπλων, καὶ ἀποτυχὼν, ἔ
γνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν· αἱ δὲ τοιαῦται νῖκαι, οὐκ εἰσὶν ἐπωφε
λεῖς, οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι· ὅρα γὰρ καὶ παρ' Ομή
ρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων, καὶ
περιπαθῶς,

» Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο,
» Νόσφιν ἀφεστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων·
» εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος, Ως δὴ μὴ ὄφελον νι
» κᾷν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ· οὐκ ἐλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νί
κη, τοιούτου ἀνδρὸς διὰ τὴν ἧτταν ἀποθανόντος.

Η σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ, πρὸς τῇ σκη
νῇ τοῦ Αἴαντος· δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζουσαν τὴν
Αθηνᾶν· ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα, εἰπεῖν περὶ
τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν. οὐδὲ
μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ, καὶ νυ
κτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος· θεοῦ δὲ ἦν τὸ τοιοῦτον διασα
φεῖν· καὶ Αθηνᾶς προσκηδομένης τοῦ Οδυσσέως, ἐφεξῆς,
» Καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.
Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος, διαφόρως ἱστορήκασιν.

οἱ μὲν, γάρ φασιν ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς, ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἱμοῤῥοῶν. οἱ δὲ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν, σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτὸς, καὶ οὕτω τελευτᾷ. οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς. Περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ λεοντὴ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν, τρωτὸν ἔμεινε.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ,

Ἀθηνᾶ.	Τέκμησσα.
Ὀδυσσεύς.	Ἄγγελος.
Αἴας.	Τεῦκρος.
Χορὸς Σαλαμινίων γερόντων.	Μενέλαος.
	Ἀγαμέμνων.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀθηνᾶ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ·

Εἰ μὲν ὦ παῖ Λαρτίου δέδορ
α. κάσε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι
θηρώμενον,
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μετρούμενον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον· εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς λακαίνης ὥς τις εὔρινος, βάσις·
ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἱδρῶτι, καὶ χέρας ξιφοκτόνους·
καί σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστὶν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς·
οδ. ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθές σου κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς τυρσηνικῆς·
καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ·
κεῖνον γὰρ, οὐδὲν ἄλλον ἰχνεύω πάλαι·
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε, πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε·
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα·
κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ·

ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας
ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
καί μοί τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει,
φράζει τε, κἀδήλωσεν. εὐθέως δ' ἐγὼ
κατ' ἴχνος ἀΐσσω. καὶ τὰ μὲν, σημαίνομαι,
τὰ δ' ἐκπέπληγμαι. κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
καιρὸν δ' ἐφήκεις. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος,
τά τ' εἰσέπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί.
ἀθ. ἔγνων Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.
ὀδ. ἦ καὶ φίλη δέσποινα πρὸς καιρὸν πονῶ;
ἀθ. ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι.
ὀδ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα;
ἀθ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
ὀδ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
ἀθ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.
ὀδ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
ἀθ. κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.
ὀδ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε, καὶ φρενῶν θράσει;
ἀθ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.
ὀδ. ἦ καὶ παρέστη, κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
ἀθ. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
ὀδ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;
ἀθ. ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς.
καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω, σύμμικτά τε
λείας, ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα.

ἔνθ' εἰς

ἔνθ' εἰσπεσὼν, ἔκειρε πολύκερων φόνον
κύκλῳ ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
διοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν·
ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις,
ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά·
κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,
τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
ποίμνας τε πάσας, εἰς δόμους κομίζεται,
ὡς ἄνδρας, κοὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων·
καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται·
δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν, θροῇς·
θαρσῶν δὲ μίμνε, μήδε συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν·
οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ·
Αἴαντα φωνῶ· στεῖχε δωμάτων πάρος·
ὀδ. τί δρᾷς Ἀθάνα· μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει·
ἀθ. οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μήδε δειλίαν ἄρῃς;
ὀδ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων·
ἀθ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;
ὀδ. ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ, καὶ τανῦν ἔτι·
ἀθ. οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν·
ὀδ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν·
ἀθ. μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς, ὀκνεῖς ἰδεῖν;
ὀδ. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ·
ἀθ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας·
ὀδ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;

ἀθ ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα·
ὀδ γένοιτο μέντ᾽ ἂν, πᾶν θεοῦ τεχνωμένου.
ἀθ σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν᾽ ὡς κυρεῖς ἔχων·
ὀδ μένοιμ᾽ ἄν· ἤθελον δ᾽ ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν·
ἀθ ὦ οὗτος Αἶαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ·
τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου;
αἴ ὦ χαῖρ᾽ Ἀθάνα, χαῖρε διογενὲς τέκνον.
ὡς εὖ παρέστης· καί σε παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
ἀθ καλῶς ἔλεξας, ἀλλ᾽ ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς ἀργείων στρατῷ;
αἴ κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή·
ἀθ ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα;
αἴ ὥστ᾽ οὔποτ᾽ Αἴανθ᾽ οἵδ᾽ ἀτιμάσουσ᾽ ἔτι·
ἀθ τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ᾽ ἐγώ·
αἴ θανόντες ἤδη, τἄμ᾽ ἀφαιρείσθων ὅπλα·
ἀθ εἶεν· τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν, ἦ πέφευγέ σε;
αἴ ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ᾽ ὅπου;
ἀθ ἔγωγ᾽, Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω·
αἴ ἥδιστος ὦ δέσποινα δεσμώτης ἔσω
θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔτι πω θέλω·
ἀθ πρὶν ἂν τί δράσῃς; ἢ τί κερδάνῃς πλέον;
αἴ πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον᾽ ἑρκίου στέγης,
ἀθ τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσῃ κακόν;
αἴ μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς, θάνῃ·
ἀθ μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ᾽ αἰκίσῃ·
αἴ χαίρειν Ἀθάνα, τἄλλ᾽ ἐγώ σ᾽ ἐφίεμαι·
κεῖνος δὲ, τίσει τήνδε, κοὐκ ἄλλην δίκην·
ἀθ σὺ δ᾽ οὖν ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν,

χρῶ χειρί· φείδου μηδὲν, ὧνπερ ἐννοεῖς.
αἴ χωρῶ πρὸς ἔργον. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι.
ἀθ ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση;
τούτου τίς ἂν σοι τἀνδρὸς ἦν προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια;
ὀδ ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ', ἐποικτείρω δέ νιν
δύστηνον, ἔμπης καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ,
» Οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον, ἢ τοὐμὸν σκοπῶν.
» Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
» Εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
ἀθ τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάρει,
» Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
» Ἅπαντα τἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας,
» Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.
χο Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
σὲ μὲν εὖ πράσσοντ', ἐπιχαίρω·
σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄκνον ἔχω, καὶ πεφόβημαι
πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας·
ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς,
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ
λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν

βοτὰ, καὶ λείαν,
ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπὴ,
κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ.
τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων,
εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς,
καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὔπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων,
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
» Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς,
» Οὐκ ἂν ἁμάρτοι· κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ
» Τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι.
» Γρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.
» Καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς,
» Σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται.
» Μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς, ἄρισ' ἂν
» Καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ.
χἠμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρὶς ἄναξ.
ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι,
μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες.
τάχ' ἂν ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.
ἦ ῥά σε ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,

ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας,
ἤ που τινὸς νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
ἦρα κλυτῶν ἐνάρων
ψευσθεῖσα δώροις, εἴτ' ἐλαφηβολίαις·
ἢ χαλκοθώραξ, ἤ τιν' ἐνυάλιος
μορφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐν νυχίοις μαχαναῖς,
ἐτίσατο λώβαν·
οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ
παῖ Τελαμῶνος ἔβας,
τόσον ἐν ποίμναισι πιτνῶν·
ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν·
εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
ἢ τὰς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,
μὴ μή μ' ἄναξ,
ἔθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων,
κακὰν φάτιν ἄρῃ,
ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου μακραίωνι
στηρίζῃ ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ,
ἄταν οὐρανίαν φλέγων.
ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα
ὁρμᾶτ' ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
πάντων καγχαζόντων γλώσσαις
βαρυάλγητ', ἐμοὶ δ' ἄχος ἕστακε·
ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου·
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας, ὠμοκρατὴς

Αἴας, θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας·
χο τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας
νὺξ ἥδε βάρος;
παῖ τοῦ φρυγίου Τελεύταντος,
λέγ', ἐπεί σε λέχος δοριάλωτον
στέρξας, ἀνέχει θούριος Αἴας·
ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις·
τε πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον,
θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσῃ·
μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας, ἀπελωβήθη.
τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ,
κείνου χρηστήρια τἀνδρός.
χο οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
αἴθωνος ἀγγελίαν
ἄτλατον, οὐδὲ φευκτὰν,
τῶν μεγάλων Δαναῶν
ὑποκληϊζομέναν·
τὰν, ὁ μέγας μῦθος ἀέξει·
ὤμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον·
περίφαντος ἀνὴρ
θανεῖται παραπλήκτῳ
χερὶ, συγκατακτὰς
κελαινοῖς ξίφεσι βοτὰ, καὶ
βοτῆρας ἱππονόμους.
τε ὤμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμὶν
δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν·
ὧν τὴν μὲν, ἔσω σφάξ' ἐπὶ γαίας,

τὰς δὲ, πλευροκοπῶν, δίχ᾽ ἀνερρήγνυ·
δύο δ᾽ ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν,
τοῦ μὲν, κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ῥιπτεῖ θερίσας, τὸν δ᾽ ὀρθὸν ἄνω
κιονιδήσας,
μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν,
παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ·
κακὰ δεννάζων ῥήμαθ᾽, ἃ δαίμων
κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν·
χο ὥρα τιν᾽ ἤδη κράτα
καλύμμασι κρυψάμενον,
ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
ἢ θοὸν εἰρεσίας
ζυγὸν ἑζόμενον,
ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι·
τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς
δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι
καθ᾽ ἡμῶν· πεφόβημαι
λιθόλευστον ἄρην,
ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεὶς,
τὸν, αἶσ᾽ ἄπλατος ἴσχει·
τε οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς
ἄξας ὀξὺς νότος ὣς, λήγει·
καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει·
» Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη
» Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
» Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει·
χο ἀλλ᾽ εἰ πέπαυται, κάρτ᾽ ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ·
φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ, μείων λόγος·
τε πότερα δ᾽ ἂν εἰ νέμοι τις αἵρεσιν λάβοις,

φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
χο τό, τοι διπλάζον ὦ γύναι, μεῖζον κακόν·
τε ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες, ἀτώμεσθα νῦν·
χο πῶς τοῦτ' ἔλεξας, οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις·
τε ἀνὴρ ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς·
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνών·
νῦν δ' ὡς ἔληξε, κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ,
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον, ἢ πάρος·
ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;
χο ξύμφημι δή σοι, καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκοι· πῶς γὰρ εἰ πεπαυμένος,
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;
τε ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ', ἐπίστασθαί σε χρή·
χο τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο,
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας·
τε ἅπαν μαθήσῃ τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν·
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι
λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς·
κἀγὼ 'πιπλήσσω, καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾷς
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς, ἀφορμᾷς πεῖραν, οὔτέ του κλύων
σάλπιγγος, ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός·
ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα,
» Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει·
κἀγὼ μαθοῦσ', ἔληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος·
καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν, οὐκ ἔχω λέγειν πάθας·

ἔσω

ἔσω δ᾿ ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔκερών τ᾿ ἄγραν.
καὶ τοὺς μὲν, ηὐχένιζε, τοὺς δ᾿ ἄνω τρέπων,
ἔσφαζε, κἀῤῥάχιζε. τοὺς δὲ, δεσμίους
ᾐκίζεθ᾿ ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτνῶν.
τέλος δ᾿ ἐπαΐξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ,
λόγους ἀνέσπα. τοὺς μὲν, Ἀτρειδῶν κάτα,
τούς δ᾿ ἀμφ᾿ Ὀδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολὺν,
ὅσην κατ᾿ αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ᾿ ἰών.
κᾆπειτ᾿ ἀπαΐξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν,
ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος,
παίσας κάρα, θώϋξεν. ἐν δ᾿ ἐρειπίοις
νεκρῶν ἐρειφθεὶς, ἕζετ᾿ ἀρνείου φόνου,
κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.
καὶ τὸν μὲν, ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον.
ἔπειτ᾿ ἐμοὶ τὰ δείν᾿ ἐπηπείλησ᾿ ἔπη,
εἰ μὴ φανείην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος.
κᾆνήρετ᾿ ἐν τῷ, πράγματος κυρεῖ ποτέ.
κᾆγὼ φίλοι δείσασα τοὐξειργασμένον,
ἔλεξα πᾶν ὅσον περ ἐξηπιστάμην.
ὁ δ᾿ εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
ἃς οὔποτ᾿ αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ᾿ ἐγώ.
πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
τοιούσδ᾿ ἀεί ποτ᾿ ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ᾿ ἔχειν.
ἀλλ᾿ ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων,
ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος.
νῦν δ᾿ ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ,
ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
σιδηροκμῆσιν, ἥσυχος θακεῖ πεσών.

καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει, κὠδύρεται.
ἀλλ' ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην,
ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται φίλοι.
χο Τέκμησσα δεινὰ παῖ Τελεύταντος λέγεις
ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.
αἰ ἰώ μοί μοι.
τε τάχ' ὡς ἔοικε μᾶλλον, ἢ οὐκ ἠκούσατε
Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοάν;
αἰ ἰώ μοί μοι.
χο ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
αἰ ἰὼ παῖ, παῖ.
τε ὤμοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.
αἰ Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
λεηλατήσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
χο ἀνὴρ, φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.
τε ἰδοὺ διοίγω, προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.
αἰ ἰὼ φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,
μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ.
ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα
φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
χο οἴμ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει.
αἰ ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας,

ἁλίαν

ἁλίαν ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν.
σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα
ποιμένων ἐπαρκέσον-
τ᾽, ἀλλά με συνδάϊξον.
χο εὔφημα φώνει, μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.
αἰ ὁρᾷς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον,
τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις,
ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
οἴμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.
τε μὴ δέσποτ᾽ Αἴας λίσσομαί σ᾽ αὔδα τάδε.
αἰ οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα;
αἲ, αἲ, αἴ.
χο ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε, καὶ φρόνησον εὖ.
αἰ ὢ δύσμορος, ὃς χερσὶ μὲν
μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ᾽ ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ
κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις,
ἐρεμνὸν αἷμ᾽ ἔδευσα.
χο τί δῆτ᾽ ἂν ἀλγοίης ἐπ᾽ ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ᾽ ἂν ταῦθ᾽ ὅπως οὐχ ὧδ᾽ ἔχειν.
αἰ ἰὼ πάνθ᾽ ὁρῶν, ἁπάντων τ᾽ ἀεὶ
κακῶν ὄργανον τέκνον Λαερτίου,
κακοπινέστατόν τ᾽ ἄλημα στρατοῦ.
ἦ που πολὺν γέλωθ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς ἄγεις.
χο Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ, κὠδύρεται.
αἰ ἴδοιμί νιν, καίπερ ὧδ᾽ ἀτώμενος.
ἰώ μοι μοι.
χο μηδὲν μέγ᾽ εἴπῃς. οὐχ ὁρᾷς ἵν᾽ εἶ κακοῦ;
αἰ ὦ Ζεῦ προγόνων προπάτωρ,

πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον,
ἐχθρὸν, ἄλημα, τούς τε δισ-
σάρχας ὀλέσας βασιλεῖς,
τέλος θάνοιμι καὐτός;
τε ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν
εὔχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σοῦ τεθνηκότος;
αἴ ἰὼ σκότος ἐμὸν φάος, ἔρεβος ὦ φαεν-
νότατον ὡς ἐμοὶ,
ἕλεσθέ μ' ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα,
ἕλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ θεῶν
γένος, οὔθ' ἁμερίων
ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς
ὄνησιν ἀνθρώπων·
ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς,
ὀλέθριον αἰκίζει·
ποῖ τις οὖν φύγῃ;
ποῖ μολὼν μενῶ;
εἰ τὰ μὲν, φθίνει φίλοι,
τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας
μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα·
πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
χειρὶ φονεύοι·
τε ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν;
αἴ πόροι ἁλίρροθοι, πάραλά τ' ἄντρα, καὶ
νέμος ἐπάκτιον,
πολὺν πολύν με δαρόν τε δὴ
κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν
χρόνον, ἀλλ' οὐκέτι μ' οὐκέτι
ἀμπνοὰς ἔχοντα.

τοῦτό τις φρονῶν ἴσω·
ἰὼ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ
εὔφρονες Ἀργείοις,
οὐκ ἔτ᾽ ἄνδρα με
τόνδ᾽ ἴδητ᾽, ἔπος
ἐξερέω μέγ᾽, οἷον οὔ τινα
Τροία στρατοῦ
δέρχθη, χθονὸς μολόντ᾽ ἀπὸ
ἑλλανίδος· τανῦν δ᾽ ἄτιμος
ὧδε πρόκειμαι.
Χο. οὔτοι σ᾽ ἀπείργειν, οὐδ᾽ ὅπως ἐῶ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.
Αἰ. αἲ, αἲ· τίς ἄν ποτ᾽ ᾤεθ᾽ ὧδ᾽ ἐπώνυμον
τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς·
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ,
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ᾽ ἀπ᾽ Ἰδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ᾽ ἀριστεύσας στρατοῦ,
πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ᾽ ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
οὐδ᾽ ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος ἀργείοισιν ὧδ᾽ ἀπόλλυμαι.
καίτοι τοσοῦτόν γ᾽ ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν, ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινὶ,
οὐκ ἄν τις αὔτ᾽ ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ᾽ ἐμοῦ·
νῦν δ᾽ αὔτ᾽ Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας,
ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ᾽ ἀπώσαντες κράτη·
κεἰ μὴ τόδ᾽ ὄμμα, καὶ φρένες διάστροφοι

γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε
δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν·
νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ,
ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν,
ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς·
κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος· Εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα·
καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν, ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι; μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα, καὶ πεδία τάδε·
πότερα, πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας,
μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι· πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν·
οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν· ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω;
ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράνοιμί που·
οὐκ ἔστι ταῦτα· πεῖρά τις ζητητέα
τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς·
Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται·
Τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει,
Προσθεῖσα, κἀναθεῖσα, τοῦ γε κατθανεῖν;
Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,

» Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται·
» Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
» Τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον·
Χο οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον,
Αἴας ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός·
παῦσαί γε μέντοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς·
Τε ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης,
» οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν·
ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς
εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που,
καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν ἐπεὶ
τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς,
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί,
μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν,
τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἀφείς τινι·
ἣν γὰρ θάνῃς σὺ, καὶ τελευτήσας ἀφῇς,
ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο,
ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δούλιον ἕξειν τροφήν·
καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ
λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
οἵας λατρείας, ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει·
τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ·
σοὶ δ' αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα, καὶ τῷ σῷ γένει·
ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν, ἐν λυγρῷ
γήρᾳ προλείπων. αἴδεσαι δὲ μητέρα

πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις
θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.
οἴκτειρε δ' ὦναξ παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας
τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὀρφανιστῶν, μὴ φίλων. ὅσον κακὸν
κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦθ' ὅταν θάνῃς νεμεῖς.
ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅ, τι βλέπω,
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ᾔστωσας δορί,
καὶ μητέρ', ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με,
καθεῖλεν ᾅδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι.
» ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆσιν. Ἀνδρί τοι χρεὼν
» Μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τι που πάθοι.
» Χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί.
» Ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆσις εὖ πεπονθότος,
» Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.
χο Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον ὡς κἀγὼ φρενὶ
θέλοιμ' ἄν. αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
αἰ καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
τε ἀλλ' ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
αἰ κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν, ὡς ἴδω.
τε καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
αἰ ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;
τε μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
αἰ πρέπον γέ τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε.
τε ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι.
αἰ ἐπῄνεσ' ἔργον, καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου.
τε τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;

αἴ. Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
τε. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
αἴ. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν;
τε. ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
ἄγ' αὐτὸν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
αἴ. ἕρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου;
τε. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
αἴ. αἶρ' αὐτὸν αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὔ
νεοσφαγῆ που τόνδε προσλεύσσων φόνον,
εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν.
ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος.
τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος. καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν.
» Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος.
» Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, κάρτ' ἀνώδυνον κακὸν,
ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.
ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
δείξῃς ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἵου 'τράφης.
τέως δὲ κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
οὔτοι σ' Ἀχαιῶν οἶδα μή τις ὑβρίσῃ
στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ
λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπαν. κεἰ τανῦν
τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,
ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,

κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως
τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων,
Τελαμῶνι δείξῃ, μητρί τ' Ἐριβοίᾳ λέγω,
ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί,
μέχρις οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.
καὶ τὰ μὰ τεύχη, μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός,
ἀλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον
Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων
πόρπακος ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.
τὰ δ' ἄλλα τεύχη, κοιν' ἐμοὶ τεθάψεται.
ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμ' ἀπάκτου. μηδ' ἐπισκήνους γόους
» δάκρυε. Κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
» πύκαζε θᾶσσον. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
» Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.
χο δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
τε ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί.
αἰ μὴ κρίνε, μὴ 'ξέταζε. Σωφρονεῖν καλόν.
τε οἴμ' ὡς ἀθυμῶ, καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου,
καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
αἰ ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;
τε εὔφημα φώνει.
αἰ τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
τε σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ;
αἰ πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.
τε ταρβῶ γὰρ ὦναξ.
αἰ οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

τε πρὸς θεῶν μαλάσσου.
αἴ μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.
χο ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που
ναίεις ἁλίπλαγκτος εὐδαίμων,
πᾶσι περίφαντος ἀεί.
ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,
παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ἰδαίᾳ μίμνω
λειμωνίᾳ πόᾳ μήλων
ἀνήριθμος, αἰὲν εὐνόμᾳ,
χρόνῳ τρυχόμενος, κακὰν
ἐλπίδ' ἔχων ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
τὸν ἀπότροπον
ἀΐδηλον ἀΐδαν.
καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας
ξύνεστιν ἔφεδρος, ἰώ μοι μοι,
θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος,
ὃν ἐξέπεμψω
πρὶν δή ποτε θουρίῳ
κρατοῦντ' ἐν Ἄρει.
νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβότας,
φίλοις μέγα πένθος εὕρηται.
τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶ μεγί-
στ' ἀρετᾶς, ἄφιλα παρ' ἀφίλοις
ἔπεσ' ἔπεσεν
μελέοις Ἀτρείδαις.
ἦπου παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ,
λευκῷ δὲ γήρᾳ
μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα
φρενομώρως ἀκούσῃ,

αἴλινον αἴλινον,
οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἥσει δύσμορος, ἀλλ' ὀ-
ξυτόνους μὲν ᾠδὰς
θρηνήσει· χερόπληκτοι
δ' ἐν στέρνοις πεσοῦνται
δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας.
» Κρείσσων γὰρ ἀΐδᾳ κεύθων, ἢ νοσῶν μάταν,
ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς,
πολυπόνων ἀχαιῶν,
οὐκέτι συντρόφοις
ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
ὦ τλᾶμον πάτερ, οἵαν
σε μένει πυθέσθαι
παιδὸς δύσφορον ἄταν,
ἃν οὔπω τις ἔθρεψεν
αἰὼν Αἰακιδᾶν, ἄτερθε τοῦδε.
αἴ. Ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος,
» φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέντα, κρύπτεται.
κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἁλίσκεται
χὠ δεινὸς ὅρκος, καὶ περισκελεῖς φρένες.
κἀγὼ γὰρ ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε,
βαφῇ σίδηρος ὣς, ἐθηλύνθην στόμα
πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτείρω δέ νιν
χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ, καὶ παρακτίους
λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ,
μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύσωμαι θεᾶς.
μολών τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν, ἔχθιστον βελῶν,

γαίας ὀρύξας, ἔνθα μή τις ὄψεται,
ἀλλ' αὐτὸ νὺξ, ἅδης τε, σωζόντων κάτω·
ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα·
ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
» Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα·
τοι γὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν·
ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον τί μήν·
καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα,
τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς
χειμῶνες, ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος,
τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε.
στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος,
λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει·
ἡμεῖς δὲ, πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι
ὅτ' ἐχθρὸς ἥμιν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος,
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
» ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα· Τοῖς πολλοῖσι γὰρ
» Βροτῶν, ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμήν·
ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν, εὖ σχήσει· σὺ δὲ,
ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα, διατέλους γύναι
εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ·
ὑμεῖς θ' ἑταῖροι ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε
τιμᾶτε· Τεύκρῳ τ' ἢν μόλῃ, σημήνατε,

μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον.
ὑμεῖς δ' ἃ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
πύθοισθε κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.
χο. ἔφριξ' ἔρωτι· περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν.
ἰὼ, ἰὼ, πὰν, πάν.
ὦ πὰν, πὰν, ἁλίπλαγκτε Κυλ
λανίας χιονοκτύπου
πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
θεῶν χοροποιὲ ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσια κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ
ξυνὼν ἰάψῃς.
νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων
μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων
ὁ δάλιος, εὔγνωστος,
ἐμοὶ ξυνείης διαπαντὸς εὔφρων.
ἔλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων ἄρης.
ἰὼ, ἰώ· νῦν αὖ,
νῦν ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὖ
ἁμερον πελάσαι φάος
θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας
λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσεν, εὐνομίᾳ
σέβων μεγίστᾳ.
» Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε, καὶ φλέγει.
κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαι
μ' ἂν, εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων
Αἴας μετεγνώσθη
θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.
ἀγ. ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,

Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπο
κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον,
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ·
στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες, ἀμφέστησαν· εἶτ' ὀνείδεσιν
ἤρασσον ἔνθεν, κἄνθεν· οὔτις ἔσθ' ὃς οὔ,
τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσοι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς, θανεῖν·
ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
κουλεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη·
λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου,
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου·
ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ 'στιν, ὡς φράσω τάδε·
» Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον·
χο οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις·
ἀγ ἰού· ἰού· ἰού·
βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
πέμπων ἔπεμψεν, ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς;
χο τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;
ἀγ τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ·
χο ἀλλ' οἴχεταί τοι πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου·
ἀγ ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν, μαντεύεται·
χο ποῖον, τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;
ἀγ τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον·
ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου

Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα,
εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
θεὶς, εἶπε, κἀπέσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ
εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε,
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν,
εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῆδε θ' ἡμέρᾳ μόνῃ,
δίας Ἀθάνας μῆνις· ὡς ἔφη λέγων.
» Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα,
» Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
» Ἔφασχ' ὁ μάντις· ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ,
κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος,
ἄνους καλῶς λέγοντος εὑρέθη πατρός.
» ὁ μὲν, γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, Τέκνον, δορὶ
» βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.
ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο,
Πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ,
κράτος κατακτήσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
κείνων, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον· εἶτα δεύτερον
δίας Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν
ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,
Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας,
ἵστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη.
τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
ἐκτήσατ' ὀργὴν, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ τῇδε θ' ἡμέρᾳ, τάχ' ἂν
γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.

τοιαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
Τεῦκρος, φυλάσσειν· εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός·
χο ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος·
ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὁποῖ' ἔπη θροεῖ·
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά·
τε τί μ' αὖ τάλαιναν ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίστατε;
χο τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρὸς, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ·
τε οἴμοι, τί φὴς ὤνθρωπε, μῶν ὀλώλαμεν;
ἀγ οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν· Αἴαντος δ' ὅτι
θυραῖος εἴπερ ἐστὶν, οὐ θαρσῶ πέρι·
τε καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν· τί φής;
ἀγ ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται
σκηνῆς ὕπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον·
τε ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, κἀπὶ τῷ, λέγει τάδε;
ἀγ πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν·
τε οἴμοι τάλαινα, τοῦ, ποτ' ἀνθρώπων μαθών;
ἀγ τοῦ Θεστορείου μάντεως καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει·
τε οἱ 'γὼ φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης·
καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν, Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν·
οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνθηλίους
ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν·
ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη,
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη·
οἴμοι τί δράσω τέκνον, οὐχ ἱδρυτέον·

ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσ', ὅποι περ ἂν σθένω.
χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή,
σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδει θανεῖν.
χο. χωρεῖν ἕτοιμος, κοὐ λόγῳ δείξω μόνον.
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται.
αἰ. ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν, ᾗ τομώτατος
γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή.
δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὁρᾶν.
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι,
σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής.
ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ
εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν. ἐκ δὲ τῶνδέ μοι,
σὺ πρῶτος ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν,
πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος,
ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ.
τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προτρέπω. καλῶ δ' ἅμα
πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους,
ἀεὶ δ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Ἐριννῦς, τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους

ξυναρ

ξυναρπάσειαν· ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ
αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο·
ἴτ' ὦ ταχεῖαι, ποίνιμοί τ' Ἐριννύες,
γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ·
σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς, μόρον τ' ἐμὸν
γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ·
ἦπου τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει·
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί·
ὦ θάνατε, θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών·
καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών·
σὲ δ' ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω,
πανύστατον δὴ, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον·
ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον,
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρῆναί τε, ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
πεδία, προσαυδῶ· χαίρετ' ὦ τροφῆς ἐμοί·
τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ·
τὰ δ' ἄλλ', ἐν ᾅδου τοῖς κάτω μυθήσομαι·
ἡμι. πόνος πόνῳ πόνον φέρει·
πᾷ, πᾷ,
πᾷ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ·
κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος·

ἰδοὺ, ἰδού· δοῦπον αὖ κλύω τινά.
ἡμι ἡμῶν γε ναὸς
κοινόπλουν ὁμιλίαν.
ἡμι τί οὖν δή;
ἡμι πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν.
ἡμι ἔχεις οὖν;
ἡμι πόνου γε πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον.
ἡμι ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου μολῶν
κέλευθον, ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.
χο τὶς ἂν δή μοι, τὶς ἂν
φιλοπόνων ἁλιαδᾶν
ἔχων ἀΰπνους ἕδρας,
ἢ τὶς ὀλυμπιάδων θεῶν, ἢ ῥυτῶν
βοσπορίων ποταμῶν ἴδρις,
τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι πλαζόμενον
λεύσσων, ἀπύοι.
σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν
πόνων, οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.
τε ἰώ, ἰώ μοι μοι.
χο τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;
τε ἰὼ τλήμων.
χο τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ
Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.
τε οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι φίλοι.
χο τί δ' ἔστιν;
τε Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής.
χο ἰώ μοι ἐμῶν νόστων.
ἰώ μοι, κατέπεφνες ἄναξ

τόνδε συναύταν·
ἰὼ τάλας· ἰὼ ταλαίφρων γύναι·
τε ὡς ὧδε τοῦδ᾽ ἔχοντος, αἰάζειν πάρα·
χο τίνος ποτ᾽ ἆρ᾽ ἔπραξε χειρὶ δύσμορος;
τε αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ δῆλον· ἐν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ᾽ ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ·
χο ἰώ μοι ἐμᾶς ἄτας· οἶος ἄρ᾽ αἱμάχθης,
ἄφρακτος φίλων·
ἐγὼ δ᾽ ὁ πάντα κωφὸς,
ὁ πάντ᾽ ἄϊδρις, κατημέλησα·
πᾷ πᾷ
κεῖται ὁ δυστράπελος,
ὁ δυσώνυμος Αἴας;
τε οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν
φυσῶντ᾽ ἄνω πρὸς ῥῖνας· ἔκ τε φοινίας
πληγῆς, μελανθὲν αἷμ᾽ ἀπ᾽ οἰκείας σφαγῆς·
οἴμοι, τί δράσω· τίς σε βαστάσει φίλων·
ποῦ Τεῦκρος· ὡς ἀκμαῖος εἰ βαίη, μόλοι,
πεπτῶτ᾽ ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι·
ὦ δύσμορ᾽ Αἴας, οἷος ὢν, οἵως ἔχεις,
ὡς καὶ παρ᾽ ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν·
χο ἔμελλες τάλας,
ἔμελλες χρόνῳ στερεόφρον
ἄρ᾽ ἐξανύσειν κακὰν
μοῖραν ἀπειρεσίων
πόνων· τοῖά μοι
πάννυχα καὶ φαέθον
τ᾽ ἀνεστέναζες ὠμόφρων

ἔχθοδοπ' ἀτρείδαις
οὐλίῳ σὺν πάθει.
μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.
τε ἰώ μοί μοι.
χο χωρεῖ πρὸς ἧπαρ οἶδα γενναία δύη.
τε ἰώ μοί μοι.
χο οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι γύναι,
τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.
τε σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.
χο ξυναυδῶ.
τε οἴμοι τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
χωροῦμεν· οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί.
χο ὤμοι ἀναλγήτων
δισσῶν ἐθρόησας
ἄναυδον ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.
τε οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε, μὴ θεῶν μέτα.
χο ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.
τε τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.
χο ἦ ῥα κελαινώπαν
θυμὸν ἐφυβρίζει
ὁ πολύτλας ἀνήρ,
γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοις ἄχεσιν
πολὺν γέλωτα; φεῦ, φεῦ,
ξύν τε διπλοῖ βασιλῆες
κλύοντες Ἀτρεῖδαι;
τε οἱ δ' οὖν γελώντων, κἀπιχαιρόντων κακοῖς

τοῖς

τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι καὶ βλέποντα μὴ 'πόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
» Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν
» Ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς,
αὑτῷ δὲ τερπνός. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
ἐκτήσαθ' αὑτῷ θάνατον, ὅνπερ ἤθελεν.
χο τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα.
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ.
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας, καὶ γόους, διοίχεται.
τεῦ ἰώ μοί μοι.
χο σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν,
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.
τεῦ ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοὶ,
ἆρ' ἠμπόληκας ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;
χο ὄλωλεν ἀνὴρ Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.
τεῦ ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης.
χο ὡς ὧδ' ἐχόντων,
τεῦ ὢ τάλας ἐγὼ τάλας.
χο πάρα στενάζειν.
τεῦ ὢ περισπερχὲς πάθος.
χο ἄγαν γε Τεῦκρε.
τεῦ φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος;
χο μόνος παρὰ σκηναῖσιν.
τεῦ οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ὡς κενῆς
σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;

» Ἴθ᾽· ἐγκόνει· σύγκαμνε· τοῖς θανοῦσί τοι
» φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν·
χο καὶ μὴν ἔτι ζῶν Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν
ἐφίετ᾽ ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει·
τευ ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἄλγιστον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
ὁδός θ᾽ ὁδῶν ἁπασῶν ἀνιάσασα δὴ
μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην·
ὦ φίλτατ᾽ Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην
μόρον διώκων, κἀξιχνοσκοπούμενος·
ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος,
διῆλθ᾽ Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχῃ θανών·
ἁ᾽γὼ κλυὼν δύστηνος, ἐκ ποδῶν μὲν ὤν,
ὑπεστέναζον· νῦν δ᾽ ὁρῶν, ἀπόλλυμαι·
οἴμοι·
ἴθ᾽ ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν·
ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς,
ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας, φθίνεις·
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βροτούς,
τοῖς σοῖς ἀρήξαντ᾽ ἐν πόνοισι μηδαμοῦ·
ἦ που Τελαμὼν σὸς πατήρ, ἐμός θ᾽ ἅμα,
δέξαιτ᾽ ἂν εὐπρόσωπος, ἵλεώς τ᾽ ἴσως
χωροῦντ᾽ ἄνευ σοῦ; πῶς γὰρ οὐχ· ὅτῳ πάρα
μηδ᾽ εὐτυχοῦντι μηδὲν, ἥδιον γελᾶν·
οὗτος, τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;
τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
τὸν δειλίᾳ προδόντα, καὶ κακανδρίᾳ
σὲ φίλτατ᾽ Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
κράτη θανόντος, καὶ δόμους νέμοιμι σούς·
τοιαῦτ᾽ ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς

ἐρεῖ

ἐρεῖ πρὸς οὐδὲν, ἐς ἔριν θυμούμενος·
τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς·
τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι,
πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι·
καὶ ταῦτα πάντα, σοῦ θανόντος εὑρόμην·
οἴμοι, τί δράσω· πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος· ὦ τάλας, ὑφ' οὗ
φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας· εἶδες ὡς χρόνῳ
ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν, ἀποφθίσειν·
σκέψασθε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν·
Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι πρισθεὶς, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
ἐκνάπτετ' αἰὲν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον·
οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων,
πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι·
ἆρ' οὐκ ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
κἀκεῖνον ᾅδης δημιουργὸς ἄγριος;
ἐγὼ μὲν ἂν καὶ ταῦτα, καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ
φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
» Οτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
» Κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, κἀγὼ τάδε·
χο μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
φράζου τὸν ἄνδρα, χὤ, τι μυθήσῃ τάχα·
βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα· καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
γελῶν, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ·
τευ τίς δ' ἐστὶν ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;
χο Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν·
τευ ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὢν, οὐ δυσπετής·
με οὗτος, σὲ φωνῶ, τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν

μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.
τεῦ τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;
με δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ.
τεῦ οὔκουν ἂν εἴποις ἥντιν' αἰτίαν προθείς;
με ὁθούνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν.
ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον,
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἕλοι δορί.
κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ' ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην
θανόντες ἂν, προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ.
οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς
τὴν τοῦδ' ὕβριν, πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.
ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ.
ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται.
πρὸς ταῦτα, μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
εἰ γὰρ βλέποντος μὴ δυνήθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς
χερσὶν παρευθύνοντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.
» Καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην
» Μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
» Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
» Φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος,
» Οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι,
» Μηδὲν φόβου πρόβλημα, μήδ' αἰδοῦς ἔχων.
» Ἀλλ' ἄνδρα χρὴ κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,

» Δοκεῖν πεσεῖν ἂν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
» Δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ,
» Σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο.
» Ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα,
» Ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
» Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν, ἐς βυθὸν πεσεῖν.
ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες, ἂν ἡδώμεθα,
οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις, ἂν λυπώμεθα.
ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἴθων ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.
καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς.
χο Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς,
εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ.
τευ οὐκ ἄν ποτ' ἄνδρες ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει.
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
ἄγ' εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις. ἦ σὺ φὴς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβὼν,
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὑτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν
ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὧν ὅδ' ἤγετ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοι τόνδε κοσμῆσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς, ἢ καὶ τῷδέ σε.
ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας. οὐχ ὅλων
στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.
ἀλλ' ὧν περ ἄρχεις, ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

κόλαζε κείνους, τόνδε δ᾽ εἴτε μὴ σὺ φῄς,
εἴθ᾽ ἅτερος στρατηγὸς, ἐς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ᾽ ἐστρατεύσατο
γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ,
ἀλλ᾽ οὕνεχ᾽ ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος,
σοῦ δ᾽ οὐδέν. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.
πρὸς ταῦτα, πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν,
καὶ τὸν στρατηγὸν, ἧκε. τοῦ δὲ σοῦ ψόφου,
οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς οἷόσπερ εἶ.
με οὐδ᾽ αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
τεῦ τὰ σκληρὰ γάρ τοι κἂν ὑπέρδικ᾽ ᾖ, δάκνει.
με ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν.
τεῦ οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
με μέγ᾽ ἄν τι κομπάσαις, ἀσπίδ᾽ εἰ λάβοις.
τεῦ κἂν ψιλὸς, ἀρκέσαιμι σοί γ᾽ ὡπλισμένῳ.
με ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.
τεῦ ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ᾽ ἔξεστι φρονεῖν.
με δίκαια γὰρ τόνδ᾽ εὐτυχεῖν κτείναντά με;
τεῦ κτείναντα; δεινόν γ᾽ εἶπας εἰ καὶ ζῇς θανών.
με θεὸς γὰρ ἐκσῴζει με, τῷδε δ᾽ οἴχομαι.
τεῦ μή νυν ἀτίμα θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος.
με ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;
τεῦ εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών.
με τούς γ᾽ αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους, οὐ γὰρ καλόν.
τεῦ ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;
με μισοῦντ᾽ ἐμίσει. καὶ σὺ τοῦτ᾽ ἠπίστασο.
τεῦ κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ηὑρέθης.
με ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοὶ τόδ᾽ ἐσφάλη.
τεῦ πόλλ᾽ ἂν καλῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.

με τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι·
τευ οὐ μᾶλλον ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν·
με ἕν σοι φράσω, τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον·
τευ σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον, ὡς τεθάψεται·
με ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν,
ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφεὶς,
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων·
οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμὼν, κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν·
τευ ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων,
ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι, τῶν πέλας·
κᾆτ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ,
ὀργήν θ' ὅμοιος, εἶπε τοιοῦτον λόγον,
ὦνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος·
τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών·
ὁρῶ δέ τοι νιν, κἄστιν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδείς ποτ' ἄλλος, ἢ σύ· μῶν ᾐνιξάμην;
με ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν εἰ πύθοιτό τις
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα·
τευ ἄφερπέ νυν· κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου·
χο ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών·
ἀλλ' ὡς δύνασαι Τεῦκρε ταχύνας,
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀεί μνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει·

τεῦ καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε, καὶ γυνὴ,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ·
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο· καὶ σταθεὶς πέλας,
ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο·
θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἱκτήριον θησαυρόν· εἰ δέ τις στρατοῦ
βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς,
γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος
αὔτως, ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον·
ἔχ' αὐτὸν ὦ παῖ, καὶ φύλασσε· μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν, ἔχου·
ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω,
τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ·

χο τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει
πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ
δορυασόντων μόχθων
ἄταν ἐπάγων
ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν,
δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων·
ὤφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι
μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον ᾅδαν
κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν
ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρη·
ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων·
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους·

ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων
οὔτε βαθειᾶν κυλίκων
νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
δύσμορος, οὔτ᾽ ἐννυχίαν
τέρψιν ἰαύειν
ἐρώτων·
ἐρώτων δ᾽ ἀπέπαυσεν, ὤμοι·
κεῖμαι δ᾽ ἀμέριμνος οὕτως,
ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις
τεγγόμενος κόμας λυγρᾶς,
μνήματα Τροίας·
καὶ πρὶν μὲν ἐννυχίου
δείματος ἦν μοι προβολὰ,
καὶ βελέων θούριος Αἴας·
νῦν δ᾽ οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ
δαίμονι· τίς μοι, τίς ἔτ᾽ οὖν
τέρψις ἐπέσται·
γενοίμαν
ἵν᾽ ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
πρόβλημ᾽ ἁλίκλυστον ἄκραν
ὑπὸ πλάκα Σουνίου,
τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί
ποιμεν Ἀθάνας·

τεῦ καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον᾽ ἡμῖν δεῦρο τόνδ᾽ ὁρμώμενον·
δῆλος δέ μοὐστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα·

ἀγα σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ᾽ ἀγγέλλουσί μοι
τλῆναι καθ᾽ ἡμῶν ὧδ᾽ ἀνοιμωκτεὶ χανεῖν;
σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλώτιδος λέγω·

ἢ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο,
ὑψήλ' ἐφώνεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις,
ὅτ' οὐδὲν ὢν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ·
κοὔτε στρατηγοὺς, οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ διωμόσω,
ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων ὡς σὺ φὴς Αἴας ἔπλει·
ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα·
ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ·
οὐκ ἆρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε;
πικροὺς ἔοιγμεν τῶν ἀχιλλείων ὅπλων
ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,
εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί·
κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν οὐδ' ἡσσημένοις
εἴκειν, ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς,
ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι;
» Ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων, οὐκ ἄν ποτε
» Κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
» Εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν,
» Καὶ τοὺς ὄπισθεν, εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν·
» ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· Οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς
» Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
» Ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ·
» Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς, ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
» Μάστιγος, ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται·
καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
ὁρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ τινά·
ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
θαρσῶν ὑβρίζεις, κἀξελευθεροστομεῖς·

οὐ σω

οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν,
ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον,
ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λέγοντος, οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
» Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω·
χο εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι·
τευ φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
» Χάρις διαρρεῖ· καὶ προδοῦσ', ἁλίσκεται·
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων
Αἴας ἔτ' ἴσχει μνῆστιν, οὗ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί·
ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα·
ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἡνίκα
ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλῃσμένους,
ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς
ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος; ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις
πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη,
πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ;
τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν, οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε,
ὃν οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
ἆρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
χὤτ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου
λαχών τε, κἀκέλευστος ἦλθ' ἐναντίος;
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεὶς
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν·
ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρὼν

δ

ὁ δοῦλος, οὑκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς·
δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ᾽ αὐτὰ, καὶ θροεῖς,
οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν, ὃς προὔφυ πατὴρ,
ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον φρύγα;
Ἀτρέα δ᾽, ὃς αὖ σ᾽ ἔσπειρε δυσσεβέστατον,
προθέντ᾽ ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς κρήσσης, ἐφ᾽ ᾗ
λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ᾽ ὁ φυτεύσας πατὴρ,
ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν;
τοιοῦτος ὢν, τοιῷδ᾽ ὀνειδίζεις σποράν;
ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς·
ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ᾽ ἀριστεύσας, ἐμὴν
ἴσχει ξύνευνον μητέρ᾽, ἣ φύσει μὲν ἦν
βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
δώρημα κείνῳ δῶκεν Ἀλκμήνης γόνος·
ἆρ᾽ ὧδ᾽ ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος,
οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ᾽ ἐν πόνοισι κειμένους
ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ᾽ ἐπαισχύνῃ λέγων;
εὖ νῦν τόδ᾽ ἴσθι· τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
βαλεῖτε χ᾽ ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους·
ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ᾽ ὑπερπονουμένῳ,
θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὕπερ
γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ᾽ ὁμαίμονος λέγω·
πρὸς ταῦθ᾽, ὅρα μὴ τοὐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·
ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσῃ ποτὲ
καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ᾽ν ἐμοὶ θρασύς·
χο ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ᾽ ἐληλυθὼς,
εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει·
ὀδ τί δ᾽ ἔστιν ἄνδρες· τηλόθεν γὰρ ᾐσθόμην

βοὴν

βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
ἀγα οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἴσχιστους λόγους
ἄναξ Ὀδυσσεῦ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;
ὀδ ποίους. ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.
τοῦ ἤκουσεν αἰσχρά. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
ὀδ τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;
ἀγα οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
ὀδ ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ,
σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετεῖν;
ἀγα εἴπ'. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
ὀδ ἄκουε νῦν, τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν.
μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κράτησα τῶν ἀχιλλείων ὅπλων.
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοί,
οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν,
ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.
ἀγα σὺ ταῦτ' Ὀδυσσεῦ τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
ὀδ ἔγωγ'. ἐμίσουν δ' ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
ἀγα οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;

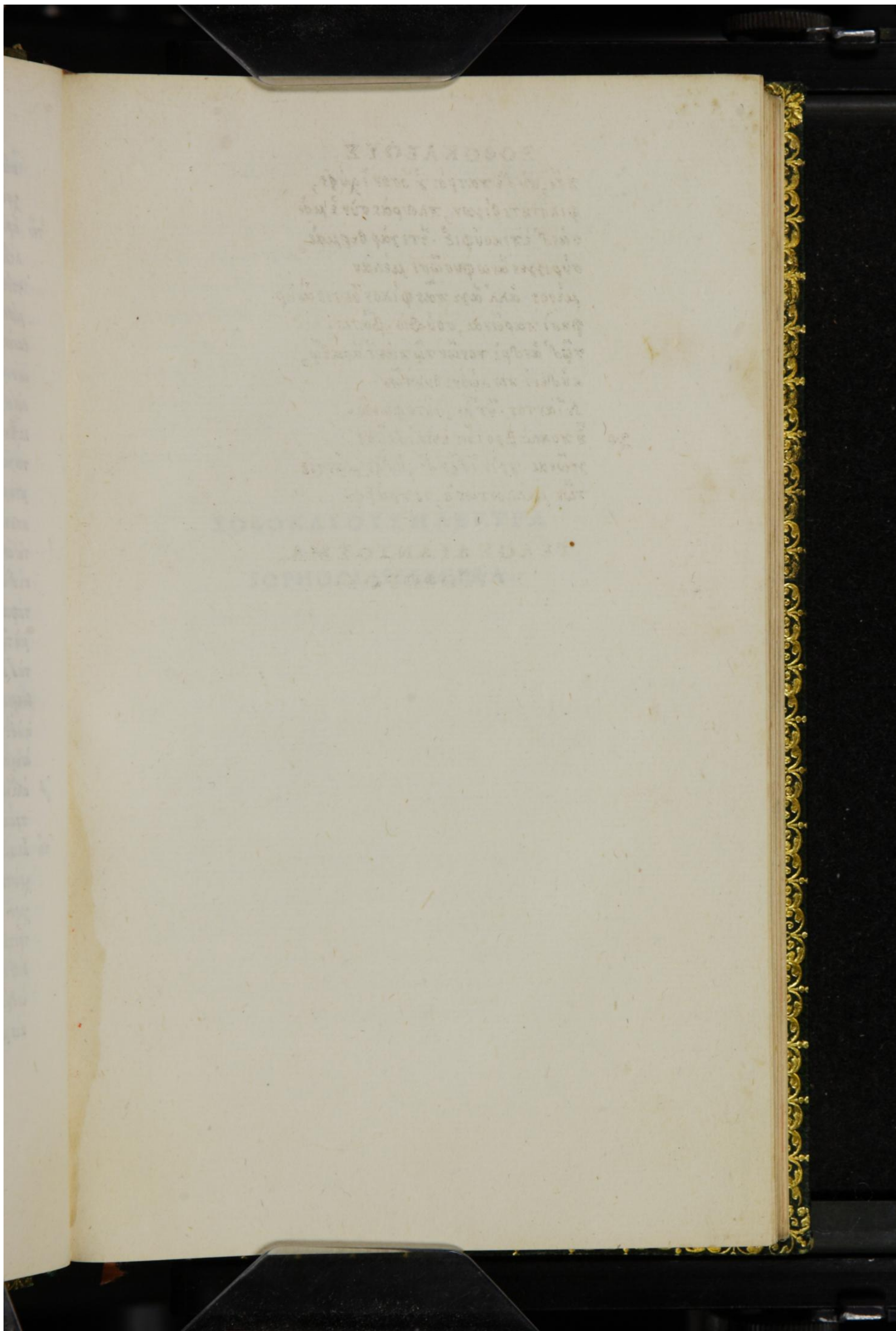
ὀδ. μὴ χαῖρ᾽ Ἀτρείδη κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
ἀγα. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον;
ὀδ. ἀλλ᾽ εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις, τιμὰς νέμειν.
ἀγα. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐντελεῖ.
ὀδ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
ἀγα. μέμνησ᾽ ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως;
ὀδ. ὅδ᾽ ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ᾽ ἦν.
ἀγα. τί ποτε ποιήσεις, ἐχθρὸν ὧδ᾽ αἰδῇ νέκυν;
ὀδ. νικᾷ γὰρ ἡ ᾿ρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.
ἀγα. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.
ὀδ. ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καῦθις πικροί.
ἀγα. τοιούσδ᾽ ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;
ὀδ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
ἀγα. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θ᾽ ἡμέρᾳ φανεῖς.
ὀδ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
ἀγα. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾷν;
ὀδ. ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ᾽ ἵξομαι.
ἀγα. ἦ πάνθ᾽ ὅμοια· πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
ὀδ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς, ἢ ᾽μαυτῷ πονεῖν;
ἀγα. σὸν ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
ὀδ. ὡς ἂν ποιήσῃς, πα[...]ταχοῦ χρηστός γ᾽ ἔσῃ.
ἀγα. ἀλλ᾽ εὖ γε μέντοι τοῦτ᾽ ἐπίστασ᾽, ὡς ἐγὼ
σοὶ μὲν νέμοιμ᾽ ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
οὗτος δὲ κἀκεῖ, κἀνθάδ᾽ ὢν, ἔμοιγ᾽ ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται· σοὶ δὲ δρᾷν ἔξεσθ᾽ ἃ χρή.
χο. ὅστις σ᾽ Ὀδυσσεῦ μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
φῦναι τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ᾽ ἀνήρ.
ὀδ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ᾽ ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότ᾽ ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ᾽ εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,

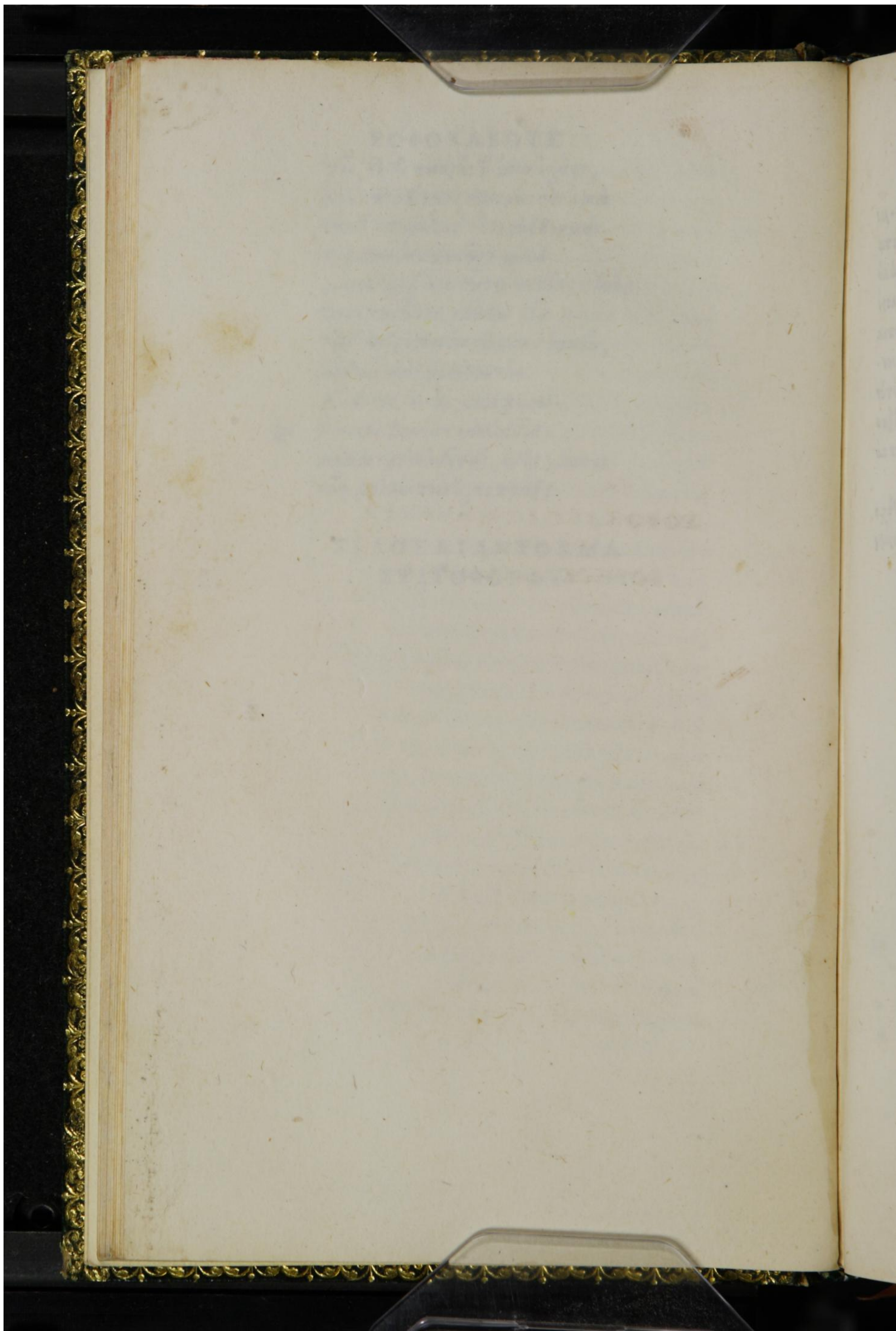
καὶ ξυμ

καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτοὺς.
τευ. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι. καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνήρ,
μόνος παρέστης χερσίν. οὐδ' ἔτλης παρὼν,
θανόντι τῷδε, ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα.
ὡς ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος μολὼν,
αὐτός τε, χὡ ξύναιμος, ἠθελησάτην,
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ,
μνήμων τ' Ἐριννὺς, καὶ τελεσφόρος δίκη,
κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ' ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρὸς,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ.
τὰ δ' ἄλλα, καὶ ξύμπραττε. κεἴ τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν.
ἐγὼ δὲ τἆλλα πάντα πορσυνῶ. σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν, ἐπίστασο.
οδ. ἀλλ' ἤθελον μὲν, εἰ δὲ μή 'στι σοι φίλον
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.
τευ. ἅλις. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν, κοίλην κάπετον
χερσὶ ταχύνετε. τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
θέσθ' ἐπίκαιρον. μία δ' ἐκ κλισίας
ἀνδρῶν ἴλη, τὸν ὑπασπίδιον
κόσμον φερέτω.

παῖ, σὺ δὲ πατρός γ' ὅσον ἰσχύεις,
φιλότητι θίγων, πλευρὰς σὺν ἐμοὶ
τάσδ' ἐπικούφιζ'· ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σούσθω· βάτω·
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ,
κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν
Αἴαντος· ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.
χο ἦ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσι
γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων ὅ, τι πράξει.

ΤΕΛΟΣ ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑ
ΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΑ.

SOPHOCLIS ELECTRA.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

Ὑπόκειται ὧδε τροφεὺς, δεικνὺς τῷ Ὀρέστῃ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ Ἠλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ ἐσφάξετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δείσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσι σὺν τῷ πατρί. τροφεὺς δέ ἐστιν ὁ προλογίζων πρεσβύτης, παιδαγωγὸς ὑποκείμενος, καὶ ὑπεκθέμενος τὸν Ὀρέστην εἰς τὴν Φωκίδα, πρὸς Στρόφιον. καὶ ὑποδεικνὺς αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ αὐτὸν κλέψας ἐκ τοῦ Ἄργους ὁ παιδαγωγὸς, ἔφυγε. καὶ δι' εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανιὼν σὺν αὐτῷ πρὸς Ἄργος, δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ χορὸς, συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Παιδαγωγός.
Ὀρέστης.
Ἠλέκτρα.
Χορὸς ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων.
Χρυσόθεμις.
Κλυταιμνήστρα.
Αἴγισθος.

Προλογίζει δὲ ὁ Παιδαγωγός.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ω̄ Τοῦ στρατηγήσαντος ἐν τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν ἄργος οὑ 'πόθεις, τόδε,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.
αὕτη δ' Ὀρέστα τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ λύκειος. οὑξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός. οἶ δ' ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν.
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε.
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν,
ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον.
ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας,
ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ.
μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
ξυνάπτετον λόγοισιν. ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν,
ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.
ὀρέ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις, ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
» Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
» Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,

Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ
Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, κ' αὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ·
τοιγάρ, τὰ μὲν δόξαντα, δηλώσω· σὺ δὲ,
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον·
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ πυθικὸν
μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσῃ τάχα·
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς·
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον·
ὅπως ἂν εἰδὼς, ἡμὶν ἀγγέλλῃς σαφῆ·
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον·
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων·
ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεὶς, ὅθ' οὕνεκα
τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἄθλοισι πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
δίφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω·
ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
στέψαντες, εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν·
τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἡδεῖαν φάτιν

φέροιμεν αὐτοῖς, τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας
φλογιστὸν ἤδη, καὶ κατηνθρακωμένον.
» Τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ᾽, ὅταν λόγῳ θανὼν,
» Ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος.
» Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
» Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
» Λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ᾽ ὅταν δόμους
» Ἔλθωσιν, αὖθις ἐκτετίμηνται πλέον.
ὡς κἄμ᾽ ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ᾽ ἐχθροῖς ἄστρον ὣς, λάμψειν ἔτι.
ἀλλ᾽ ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ᾽ ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ᾽ εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς.
σύ τ᾽ ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὡρμημένος.
καὶ μή μ᾽ ἄτιμον τῆσδ᾽ ἀποστείλητε γῆς,
ἀλλ᾽ ἀρχέπλουτον, καὶ καταστάτην δόμων.
εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα· σοὶ δ᾽ ἤδη γέρων,
τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
νὼ δ᾽ ἔξιμεν· καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντός ἐστ᾽ ἐπιστάτης.
ἠλέ. ἰώ μοι μοι δύστηνος.
παι. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι τέκνον.
ὀρέ. ἆρ᾽ ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;
παι. ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου
πειρώμεθ᾽ ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ᾽ ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν, καὶ κράτος τῶν δρωμένων.
ἠλέ. ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς

ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
πολλὰς δ᾽ ἀντήρεις ᾔσθου
στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ.
τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη, στυγεραὶ
ξυνίσασ᾽ εὐναὶ μογερῶν οἴκων.
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ᾽, ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισε.
μήτηρ δ᾽ ἡ ᾽μὴ, χ᾽ ὡ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.
κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ᾽ ἄλλης,
ἢ ᾽μοῦ φέρεται, σοῦ πάτερ οὕτως
ἀδίκως οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ᾽ οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων
στυγερῶν τε γόων, ἔστ᾽ ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπάς. λεύσσω δὲ τόδ᾽ ἦμαρ,
μὴ οὐ τεκνολέτειρ᾽ ὥς τις ἀηδὼν
ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων
πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ᾽ ἀΐδου, καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι᾽ Ἑρμῆ, καὶ πότνι᾽ ἀρὰ,
σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες,
αἳ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
ἔλθετ᾽. ἀρήξατε. τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου.

καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν·
μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ
λύπης ἀντίρροπον ἄχθος·
χο ἰὼ παῖ παῖ δυστανοτάτας
Ηλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον· ὡς
ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν·
ἠλέ ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον·
οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ'· οὔτι με
φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον·
ἀλλ' ὦ παντοίας
φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν·
αἲ αἲ ἱκνοῦμαι·
χο ἀλλ' οὔτοι τόνγ' ἐξ ἀΐδα
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς·
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων, ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν·
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ·
ἠλέ νήπιος, ὃς τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται·
ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,

ἃ, Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παντλάμων
Νιόβα, σὲ δ᾽ ἔγωγε νέμω θεὸν,
ἅτ᾽ ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἲ αἲ δακρύεις.
χο. οὔτοι σοὶ μούνᾳ τέκνον
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ, τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος.
οἵα Χρυσόθεμις
ζώει, καὶ Ἰφιάνασσα,
κρυπτᾷ τ᾽ ἀχέων ἐν ἥβᾳ.
ἠλέ. ὄλβιος, ὃν ἁ κλεινὰ
γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν,
ὃν ἔγωγ᾽ ἀκάματα
προσμένουσ᾽ ἄτεκνος,
τάλαιν᾽ ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ, λάθεται
ὧν τ᾽ ἔπαθ᾽, ὧν τ᾽ ἐδάη· τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον.
αἰεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ.
ποθῶν δ᾽, οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.
χο. θάρσει μοι θάρσει τέκνον,
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει.
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,

μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου·
» Χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός·
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
βουνόμαν ἔχων ἀκτὰν
παῖς Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων·
ἠλέ ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος· οὐδέτ' ἀρκῶ·
ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι·
ἇς, φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται,
ἀλλ' ἅπερ εἴ τις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πατρός· ὧδε μὲν
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ· ,
κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις·
χο οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ,
οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις,
ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγὰ,
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφάν· εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων·
ἠλέ ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·
ὦ νύξ· ὦ δείπνων ἀρρήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς, ἐμὸς εἶδε πατὴρ
θανάτους ἀεικεῖς διδύμαιν χεροῖν,

αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας ὀλύμπιος,
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονάιατο,
τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα·
χο φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν·
οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
ψυχᾷ πολέμους· τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐριστὰ πλάθειν·
ἠλέ ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην· ἐν δεινοῖς
ἔξοιδ'· οὐ λάθει μ' ὀργά·
ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω
ταύτας ἄτας,
ὄφρα με βίος ἔχῃ·
τίνι γάρ ποτ' ἂν ὦ φιλία γενέθλα
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος·
τίνι φρονοῦντι καίρια·
ἄνετέ μ' ἄνετε παράγοροι·
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται· οὐδέ
ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι,
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων·
χο ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,
μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις·
ἠλέ καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ· φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν·

ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων·
μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις,
μήτ' εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας
ὀξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν, θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν,
κείσεται τάλας· οἱ δὲ, μὴ πάλιν
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, ἁπάντων
τ' εὐσέβεια θνατῶν.
χο. ἐγὼ μὲν ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.
ἠλέ. αἰσχύνομαι μὲν ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
σύγγνωτε· πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ
πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', οὐ δρῴη τάδ' ἂν,
ἅ'γὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ·
ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἥ μ' ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι· κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι· κἀκ τῶνδέ μοι
λαβεῖν θ' ὁμοίως, καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις· εἰσίδω δ' ἐσθήματα
φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους

σπένδοντα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν.
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
τὸν αὐτοφόντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾶν, τῷδε συγκοιμωμένην.
ἣ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
ξύνεσ', Ἐριννὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη,
ἀλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις.
εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν,
ταύτῃ χοροὺς ἵστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ
θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας,
κλαίω· τέτηκα· κἀπικωκύω πατρὸς
τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά.
ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν, ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο· μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἥξοντ' Ὀρέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παραστᾶσ'· οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον; ἥτις ἐκ χερῶν
κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας

ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών·
ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος· ἡ πᾶσα βλάβη·
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος·
ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
παυστῆρ' ἐφήξειν ἡ τάλαιν', ἀπόλλυμαι·
μέλλων γὰρ ἀεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τέ μου
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν·
ἐν οὖν τοιούτοις, οὔτε σωφρονεῖν φίλαι,
οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς,
πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά·
χο φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;
ἠλέ ἦ κάρτα· μὴ δόκει μ' ἂν εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει·
χο ἦ δ' ἂν ἐγὼ θαρσοῦσα, μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει·
ἠλέ ὡς νῦν ἀπόντος, ἱστόρει τί σοι φίλον·
χο καὶ δή σ' ἐρωτῶ· τοῦ κασιγνήτου τί φῂς,
ἥξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω·
ἠλέ φησίν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ·
χο Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα·
ἠλέ καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ·
χο θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις·
ἠλέ πέποιθ', ἐπεί τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ·
χο μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδὲν, ὡς δόμων ὁρῶ
τὴν σὴν ὅμαιμον ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται·
χρυ τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς ὦ κασιγνήτη φάτιν·

οὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις,
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά.
καί τοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν. ὥστ' ἂν εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ.
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
καί τοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ᾗ 'γὼ λέγω,
ἀλλ' ᾗ σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.
ἠλέ. δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα,
κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,
ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα, μὴ μνήμην ἔχειν.
ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὡς εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν.
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
οὐ ζῶ; κακῶς μὲν οἶδ', ἐπαρκούντως δέ μοι.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
ἔργῳ δὲ, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ' οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ

μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
τράπεζα κείσθω, καὶ περιρρείτω βίος·
ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐ κερῶ τιμῆς τυχεῖν·
οὐδ' ἂν σὺ σώφρων γ' οὖσα· νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανῇ πλείστοις κακή,
θανόντα πατέρα, καὶ φίλους προδοῦσα σούς·

χο μηδὲν πρὸς ὀργὴν πρὸς θεῶν, ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν·

χρυ ἐγὼ μὲν ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ', ὃ ταύτην μακρῶν σχήσει γόων·

ἠλέ φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδέ μοι
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι·

χρυ ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ·
μέλλουσι γάρ σ' εἰ τῶνδε μὴ λήξοις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου
φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά·
πρὸς ταῦτα φράζου· καί με μή ποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν·

ἠλέ ἦ ταῦτα δή μοι καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;

χρυ μάλισθ', ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ·

ἠλέ ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει·

χρυ τίν' ὦ τάλαινα τόνδ' ἐπηράσω λόγον·

ἠλέ ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ·

χρυ ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;
ἠλέ ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
χρυ βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
ἠλέ καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.
χρυ ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
ἠλέ μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.
χρυ ἀλλ' οὐ διδάσκω. τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.
ἠλέ σὺ ταῦτα θώπευ', οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
χρυ καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
ἠλέ πεσούμεθ' εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.
χρυ πατὴρ δὲ τούτων οἶδα συγγνώμην ἔχει.
ἠλέ ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
χρυ σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ, καὶ συναινέσεις ἐμοί;
ἠλέ οὐ δῆτα. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.
χρυ χωρήσομαί τἄρ' οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
ἠλέ ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; ποῖ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;
χρυ μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
ἠλέ πῶς εἶπας. ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
χρυ ὃν ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
ἠλέ ἐκ τοῦ, φίλων πτοηθεῖσα; τῷ, τοῦτ' ἤρεσεν;
χρυ ἐκ δείματός του νυκτέρου δοκεῖν ἐμοί.
ἠλέ ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
χρυ ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
ἠλέ εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
χρυ ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
ἠλέ λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. Πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
» ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
χρυ λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν,
ἐλθόντος ἐς φῶς. εἶτα τόνδ' ἐφέστιον

πῆξαι

πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὑφόρει ποτὲ
αὐτὸς, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν· ᾧ κατάσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα·
τοιαῦτά του παρόντος ἡνίχ' ἡλίῳ
δείκνυσι τοὔναρ ἔκλυον ἐξηγουμένου·
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει με κείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν·
ἠλέ πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,
ἐμοὶ πιθέσθαι· μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν·
ἢ γάρ μ' ἀπώσῃ σὺν κακῷ μέτει πάλιν·
ἀλλ' ὦ φίλη, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν,
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν· οὐ γάρ σοι θέμις,
οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι
κτερίσματ' · οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν· ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνῃ,
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω·
ἀρχὴν δ' ἂν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε μοι δυσμενεῖς χοὰς,
οὐκ ἄν ποθ' ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε·
σκέψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς,
ἐμαχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα
κηλῖδας ἐξέμαξεν· ἆρα μὴ δοκεῖς
λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,

κἀμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
ἅ'χω, δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα,
καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
αἰτοῦ δὲ προσπιτνοῦσα, γῆθεν εὐμενῆ
ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν.
καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδὶ,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
χερσὶ στέφωμεν, ἢ τανῦν δωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον
πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα.
ὅμως δ' ἀδελφὴ, σοί θ' ὑπούργησον τάδε,
ἐμοί τ' ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
πάντων ἐν ἅδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.
Χο πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ
εἰ σωφρονήσεις ὦ φίλη, δράσεις τάδε.
Χρυ δράσω· Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδει τὸ δρᾶν.
πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ,
σιγὴ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔστω φίλαι.
ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.
Χο εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων
μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
λειπομένα σοφᾶς,
εἶσιν ἁ πρόμαντις
δίκα δίκαια φερομένα
χεροῖν κράτη· μέτεισιν ὦ
τέκνον οὐ μακροῦ χρόνου.
ὕπεστί μοι θάρσος

ἀδυ

ἀδυπνόων κλύουσαν ἀρ
τίως ὀνειράτων·
οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας
Ελλάνων ἄναξ,
οὐδ' ἁ παλαιὰ χαλκόπληκτος
ἀμφήκης γένυς, ἅ νιν κατέπεφνεν αἰ
σχίσταις ἐν αἰκίαις·
ἥξει καὶ πολύπους,
καὶ πολύχειρ, ἁ δεινοῖς
κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ερινὺς,
ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
μιαιφόνων γάμων ἁμιλ
λήμαθ'· οἷσιν οὐ θέμις
πρὸ τῶνδέ τοι μ' ἔχει,
μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀ
ψεγὲς πελᾶν τέρας·
τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν ἤτοι
μαντεῖαι βροτῶν
οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,
οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς
εὖ κατασχήσει·
ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν
πολύπονος ἱππεία,
ὡς ἔμολες αἰανὴ
τᾷδε γᾷ·
εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη
παγχρύσων δίφρων
δυστάνοις αἰκίαις

πρόρριζος ἐκριφθείς,
οὔ τί πω,
ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

κλυ. ἀνειμένη μὲν ὡς ἔοικας αὖ στρέφῃ·
οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ,
μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους·
νῦν δ' ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπῃ
ἐμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ, καὶ τὰ σά·
ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά·
πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ,
ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν· ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι·
ἡ γὰρ δίκη νιν εἷλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη·
ᾗ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες·
ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς ὃν θρηνεῖς ἀεὶ,
τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
θῦσαι θεοῖσιν· οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
λύπης ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ·
εἶεν· δίδαξον δή με τοῦ, χάριν τίνος
ἔθυσεν αὐτήν· πότερον ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν·
ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κτανὼν
τἄμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;

ἢ τῶν ἐμῶν ἅδης τιν' ἵμερον τέκνων
ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ, τῶν μὲν, ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ' εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονῶν κακῶς
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.
ἠλέ ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὡς ἄρξασά τι
λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο.
ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ
λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.
κλυ καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγους
ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.
ἠλέ καὶ δὴ λέγω σοι· πατέρα φῂς κτεῖναι. τίς ἂν
τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἴσχίων ἔτι,
εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι,
ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, ἀλλά σ' ἔσπασεν
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
ποινῆς, τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν αὐλίδι.
ἢ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ' οὑμὸς ὡς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
στικτὸν κεράστην ἔλαφον· οὗ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
κἀκ τοῦδε μηνίσασα λητῴα κόρη,
κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον

τοῦ θηρὸς, ἐξέθυσε τὴν αὑτοῦ κόρην·
ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον·
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ, κἀντιβὰς, μόλις
ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν·
εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ·
ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τίθης·
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνεις·
ἀλλ' εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθης·
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ· μεθ' οὗ
πατέρα τὸν ἁμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας, ἐκβαλοῦσ' ἔχεις·
πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν· ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς· οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὕνεκα·
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε,
ἣ πᾶσαν ἵεις γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν· καί σ' ἔγωγε δεσπότιν
ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω·
ἣ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου·
ὁ δ' ἄλλος ἔξω χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν

τλήμων

τλήμων Ὀρέστης, δυστυχῆ τρίβει βίον·
ὃν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπῃτιάσω· καὶ τόδ' εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἄν· εὖ τοῦτ' ἴσθι, τοῦδέ γ' οὕνεκα,
κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρὴ κακὴν,
εἴτε στόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν·
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν·
χο ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ·
κλυ ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος· ἆρ' οὔ σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;
ἠλέ εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν,
κεἰ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὅθ' οὕνεκα
ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα·
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια, καὶ τὰ σὰ
ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ·
» Αἰσχροῖς γὰρ, αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.
κλυ ὦ θρέμμ' ἀναιδές· ἦ σ' ἐγὼ, καὶ τἄμ' ἔπη,
καὶ τἄργα τἀμὰ, πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;
ἠλέ σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποιεῖς
τοὔργον· τὰ δ' ἔργα, τοὺς λόγους εὑρίσκεται.
κλυ ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ·
ἠλέ ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ· μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρῄζοιμ', οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν·
κλυ οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;

Ηλέ. ἐῶ· κελεύω· θῦε· μηδ' ἐπαιτιῶ
τοὐμὸν στόμ', ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.
Κλυ. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι
πάγκαρπ' ἄνακτι τῷδ', ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἤδη Φοῖβε προστατήριε
κεκρυμμένην μου βάξιν· οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος· οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί.
μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ,
σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ' ὧδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα,
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι λύκει' ἄναξ,
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα.
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.
καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς.
ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν.
εὐημεροῦσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
ταῦτ' ὦ λύκει' Ἄπολλον ἵλεως κλύων,
δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.
τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.
» Τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.
Παι. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς,
εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;

χο τά

χο τάδ' ἐστὶν ὦ ξέν'· αὐτὸς εἴκασας καλῶς·
παι ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν·
χο μάλιστα πάντων ἥδε σοι κείνη πάρα·
παι ὦ χαῖρ' ἄνασσα· σοὶ φέρων ἥκω λόγους
ἡδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ·
κλυ ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρῄζω, τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν·
παι Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα·
κλυ τὸ ποῖον ὦ ξέν', εἰπέ· παρὰ φίλου γὰρ ὢν
ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα προσφιλεῖς λέξεις λόγους·
παι τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω·
ἠλέ οἳ 'γὼ τάλαιν', ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ·
κλυ τί φῄς, τί φῄς ὦ ξεῖνε· μὴ ταύτης κλύε·
παι θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω·
ἠλέ ἀπωλόμην δύστηνος· οὐδέν εἰμ' ἔτι·
κλυ σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ'· ἐμοὶ δὲ σὺ ξένε,
τἀληθὲς εἰπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυται·
παι κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω·
κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν·
ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων,
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας·
χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη·
ἓν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
δρόμων διαύλων πένταθλ', ἃ νομίζεται,

τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια,
ὠλβίζετ', ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' Ὀρέστης· τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε·
» καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· Ὅταν δέ τις θεῶν
» Βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν·
κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγών,
εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα·
εἷς ἦν ἀχαιός· εἷς ἀπὸ Σπάρτης· δύο
λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους ὁ πέμπτος· ἕκτος, ἐξ Αἰτωλίας
ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος, μάγνης ἀνήρ·
ὁ δ' ὄγδοος, λεύκιππος Αἰνιὰν γένος·
ἔνατος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον·
στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς
κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν· οἱ δ' ἅμα
ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος,
κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι,
φείδοντο κέντρων οὐδέν· ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν, καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά·
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις,
ἤφριζον εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί·
κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων,
ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα· δεξιὸν δ' ἀνεὶς

σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον·
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν· ἐκ δ' ὑποστροφῆς
τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι βαρκαίοις ὄχοις·
κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
ἔθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος,
ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει, παρεὶς
κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
ἤλαυνε δ' ἔσχατος μέν, ὑστέρας δ' ἔχων
πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
πώλοις, διώκει· κἀξισώσαντες ζυγά,
ἠλαυνέτην, πότ' ἄλλος ἄλλοθ', ἅτερος
κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὤρθουθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων.
ἔπειτα, λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει στήλην ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἑλίσσεται
τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δέ, πίπτοντος πέδῳ,
πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
οἷ' ἔργα δράσας, οἷα λαγχάνει κακά.

φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
σκέλη προφαίνων. ἔστε νιν διφρηλάται
μόλις καταχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα, δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν. ὡς μὲν ἐν λόγοις,
ἀλγεινά. τοῖς δ' ἰδοῦσιν οἵπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων, ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
χο φεῦ, φεῦ. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι,
πρόρριζον ὡς ἔοικεν ἔφθαρται γένος.
κλυ ὦ ζεῦ. τί ταῦτα. πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ. λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.
παι τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς ὦ γύναι τῷ νῦν λόγῳ.
κλυ δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν. οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι, μῖσος ὧν τέκῃ προσγίνεται.
παι μάτην ἄρ' ἡμεῖς ὡς ἔοικεν ἥκομεν.
κλυ οὔτοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις,
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες. ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
μαστῶν ἀποστὰς, καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενοῦτο. καί μ' ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν. ἐγκαλῶν δέ μοι
φόνους πατρῴους, δείν' ἐπηπείλει τελεῖν.
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας,
ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν. ἀλλ' ὁ προστατῶν

χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην·
νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ', ἀπήλλαγμαι φόβου·
πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα· νῦν δ' ἕκηλά που
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν·
ἠλέ οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα
Ὀρέστα τὴν σὴν ξυμφοράν· ὅθ' ὧδ' ἔχων,
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός· ἆρ' ἔχει καλῶς;
κλυ οὔτοι σύ· κεῖνος δ' ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει·
ἠλέ ἄκουε Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως·
κλυ ἤκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς·
ἠλέ ὕβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις·
κλυ οὔκουν Ὀρέστης καὶ σύ, παύσετον τάδε·
ἠλέ πεπαύμεθ' ἡμεῖς· οὐχ ὅπως σε παύσομεν·
κλυ πολλῶν ἂν ἥκοις ὦ ξέν' ἄξιος τυχεῖν,
εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς·
παι οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ·
κλυ. — ~~ἠλέ~~ ἥκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου·
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοθεν βοᾶν
ἔα τά θ' αὑτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά·
ἠλέ ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι, κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελῶσα, φροῦδος· ὦ τάλαιν' ἐγώ,
Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών·
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενός,
αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,

κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ, ποῖ με χρὴ μολεῖν.
μόνη γάρ εἰμι. σοῦ τ' ἀπεστερημένη,
καὶ πατρὸς ἤδη, δεῖ με δουλεύειν πάλιν,
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ,
φονεῦσι πατρός. ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὔτι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος ἔσομ'. ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται
τῶν ἔνδον ὄντων. ὡς χάρις μὲν ἢν κτάνῃ,
λύπη δ' ἐὰν ζῶ. τοῦ βίου δ', οὐδεὶς πόθος.
χο ποῦ ποτε κεραυνοὶ διὸς, ἢ ποῦ φαέθων
ἅλιος εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες,
κρύπτουσιν ἕκηλοι.
ἠλέ ἒ ἔ, αἶ αἶ.
χο ὦ παῖ τί δακρύεις.
ἠλέ φεῦ.
χο μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς.
ἠλέ ἀπολεῖς.
χο πῶς.
ἠλέ εἰ τῶν φανερῶς οἰ
χομένων ἐς ἀΐδαν
ἐλπίδ' ὑποίσεις κατ' ἐμοῦ
τακομένας,
μᾶλλον ἐπεμβάσῃ.
χο οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων
χρυσοδέτοις
ἕρκεσι κρυφθέντα
γυναικῶν ἀπάταις.
καὶ νῦν ὑπὸ γαίας.

ἠλέ ἒ ἔ· ἰώ·
χο πάμψυχος ἀνάσσει·
ἠλέ φεῦ·
χο φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ·
ἠλέ ἐδάμη;
χο ναί·
ἠλέ οἶδ' οἶδ'· ἐφάνη γὰρ
μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν
πένθει· ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἔσθ'· ὃς
γὰρ ἔτ' ἦν,
φροῦδος ἀναρπασθείς·
χο δειλαία, δειλαίων κυρεῖς·
ἠλέ κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ ὑπερίστωρ,
πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
δεινῶν, στυγνῶν τ' ἀχέων·
χο εἴδομεν ἃ θροεῖς·
ἠλέ μή με νῦν μηκέτι
παραγάγῃς ἵν' οὐ·
χο τί φῄς· αὐδᾷς δὲ ποῖον·
ἠλέ πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων,
εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί·
χο πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος·
ἠλέ ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
οὕτως ὡς κείνῳ δυστάνῳ
τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι;
χο ἄσκοπος ἁ λώβα·
ἠλέ πῶς γὰρ οὔκ· εἰ ξένος
ἄτερ ἐμᾶν χερᾶν·
χο παπαῖ·
ἠλέ κέκευθεν οὔτε του τάφου ἀντιάσας,

οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.
χρυ ὑφ' ἡδονῆς τοι φιλτάτη διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε, κἀνάπαυλαν, ὧν
πάροιθεν εἶχες, καὶ κατέστενες κακῶν.
ἠλέ πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν.
χρυ πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν. ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ' ἐναργῶς ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.
ἠλέ ἀλλ' ἦ μέμηνας ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;
χρυ μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
ἠλέ οἴμοι τάλαινα. καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πιστεύεις ἄγαν.
χρυ ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ.
ἠλέ τίν' ὦ τάλαιν' ἰδοῦσα πίστιν. ἔς τί μοι
βλέψασα, θάλπη τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί.
χρυ πρὸς νῦν θεῶν ἄκουσον. ὡς μαθοῦσά μου
τὸ λοιπὸν, ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς.
ἠλέ σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.
χρυ καὶ δὴ λέγω τοι πᾶν, ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος. καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ', ἔχον θαῦμα. καὶ περισκοπῶ
μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίπτῃ βροτῶν.
ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,

τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
πυρᾶς νεώρη βόστρυχον τετμημένον·
κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ σύνηθες ὄμμα φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ,
χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων·
καὶ νῦν θ' ὁμοίως, καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν·
τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε·
κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα τοῦτ' ἐπίσταμαι,
οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ, ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης·
ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς, οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ', ἐλάνθανεν·
ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια·
ἀλλ' ὦ φίλη, θάρσυνε, τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ·
νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν·

ἠλέ. φεῦ τῆς ἀνοίας· ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι.
χρυ. τί δ' ἔστιν· οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
ἠλέ. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς, οὐδ' ὅποι γνώμης φέρῃ·
χρυ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς;
ἠλέ. τέθνηκεν ὦ τάλαινα· τἀκείνου δέ σοι
σωτήρι', ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα·
χρυ. οἴ μοι τάλαινα· τοῦ, τάδ' ἤκουσας βροτῶν;
ἠλέ. τοῦ πλησίον παρόντος ἡνίκ' ὤλλυτο·
χρυ. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται·
ἠλέ. κατ' οἶκον, ἡδὺς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής·

χρυ. οἴμοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα.
ἠλέ. οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα.
χρυ. ὢ δυστυχής. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ', ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα
ἵν' ἦμεν ἄτης. ἀλλὰ νῦν ὅθ' ἱκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.
ἠλέ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'. ἐὰν δέ μοι πιθῇ,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
χρυ. ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;
ἠλέ. οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον. οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.
χρυ. τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος.
ἠλέ. τλῆναί σε δρῶσαν, ἃν ἐγὼ παραινέσω.
χρυ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
ἠλέ. ὅρα. πόνου τοι χωρὶς, οὐδὲν εὐτυχεῖ.
χρυ. ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω.
ἠλέ. ἄκουε δὴ νῦν ᾗ βεβούλευμαι τελεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων,
ὡς οὔ τις ἡμῖν ἐστιν, ἀλλ' ᾅδης λαβὼν,
ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον.
ἐγὼ δ' ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θάλλοντά τ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός.
νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου,
ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσῃς κτανεῖν
Αἴγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥᾴθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων
βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν. ᾗ πάρεστι μὲν στένειν,

πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένη·
πάρεστι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
ἄλεκτρα γηράσκουσαν, ἀνυμέναιά τε·
καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
τεύξῃ ποτ', οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος
βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ·
ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσῃ, τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
ἔπειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς ἐλευθέρα,
καλῇ τὸ λοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
» τεύξῃ· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν·
λόγων γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν,
τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται·
ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω φίλοι,
ὣ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην·
ὣ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὐστήτην φόνου·
τούτω φιλεῖν χρή· τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
τώδ' ἔνθ' ἑορταῖς, ἔν τε πανδήμῳ πόλει,
τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών·
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν, θανούσαιν θ', ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος·
ἀλλ' ὦ φίλη, πείσθητι· συμπόνει πατρί·
σύγκαμν' ἀδελφῷ· παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ·
παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γινώσκουσ', ὅτι
» Ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν·

χο ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.
χρυ καὶ πρίν γε φωνεῖν ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσῴζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σῴζεται.
ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
αὐτή θ' ὁπλίζῃ, κἀμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς.
οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς.
σθένεις δ' ἔλαττον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ, τοῖς μὲν, εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.
τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν,
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται.
» Ὅρα κακῶς πράσσοντε, μὴ μείζω κακὰ
» Κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.
» Λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ
» Βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
» Οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
» Χρῄζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος,
κατάσχες ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα,
ἄρρητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι.
αὐτὴ δὲ νοῦν σχές. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.
χο Πείθου. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
» Κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
ἠλέ ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας. καλῶς
δ' ᾔδειν σ' ἀπορρίψουσαν ἁ 'πηγγελλόμην.
ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον

τοὔργον

τοὔργον τόδ', οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν·
χρυ φεῦ· εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς
θνήσκοντος εἶναι, πάντα γὰρ κατειργάσω·
ἠλέ ἀλλ' ἦν φύσιν γε· τὸν δὲ νοῦν, ἥσσων τότε·
χρυ ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν·
ἠλέ ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε;
χρυ εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα, καὶ πράσσειν κακῶς·
ἠλέ Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ·
χρυ ἀνέξομαι κλύουσα, χ' ὤταν εὖ λέγῃς·
ἠλέ ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ μάθῃς τόδε·
χρυ μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χ' ὠ λοιπὸς χρόνος·
ἠλέ ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι·
χρυ ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα·
ἠλέ ἐλθοῦσα, μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ·
χρυ οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ·
ἠλέ ἀλλ' οὖν, ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις·
χρυ ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δὲ σοῦ·
ἠλέ τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;
χρυ ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσῃ σὺ νῷν·
ἠλέ ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν, ἐξαμαρτάνειν·
χρυ εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ·
ἠλέ τί δ'· οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
χρυ Ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει·
ἠλέ τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι·
χρυ ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ·
ἠλέ καὶ μὴν ποιήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε·
χρυ καὶ τοῦτ' ἀληθὲς οὐδὲ βουλεύσῃ πάλιν;
ἠλέ βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς·
χρυ φρονεῖν ἔοικας οὐδέν, ὧν ἐγὼ λέγω·
ἠλέ πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι·

χρυ ἄπειμι τοίνυν· οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.
ἠλέ ἀλλ' εἶσιθ'· οὔσοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς· ἐπεὶ
» Πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
χρυ ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'· ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.
χο τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους
οἰωνοὺς ἐσορώμενοι
τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν
τε βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρω
σι, τάδ' οὐκ ἐπίσας τελοῦμεν;
ἀλλ' οὐ μὰ τὰν Διὸς ἀστραπὰν,
καὶ τὰν οὐρανίαν θέμιν,
δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι.
ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα,
κατά μοι βόασον οἰκτρὰν
ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις,
ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη.
ὅτι σφίσιν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων,
νοσεῖ· τὰ δὲ πρὸς τέκνων,
διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξι
σοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ.
πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ηλέκτρα τὸν ἀεὶ πατρὸς
δειλαία στενάχουσ', ὅπως
ἁ πανόδυρτος ἀηδὼν
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς,
τότε μὴ βλέπειν ἑτοίμα

διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν·
τὶς ἂν οὖν εὔπατρις ὧδε βλαστοῖ·
» Οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν ζῶν κακῶς,
» Εὔκλειαν αἰσχύναι θέλει
» Νώνυμος ὦ παῖ παῖ·
ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἵλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα,
δύο φέρειν ἑνὶ λόγῳ,
σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι·
ζώῃς μοι καθύπερθε χερὶ,
καὶ πλούτῳ τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοί-
ρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε,
νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ·
ὀρέ ἆρ' ὦ γυναῖκες ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;
χο τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;
ὀρέ Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκεν ἱστορῶ πάλαι·
χο ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χὠ φράσας ἀζήμιος·
ὀρέ τὶς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
χο ἥδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών·
ὀρέ ἴθ' ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ', ὅτι
Φωκεῖς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες·
ἠλέ οἴμοι τάλαιν'· οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;

ὀρέ οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν', ἀλλά μοι γέρων
ἐφεῖτ' Ορέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι·
ἠλέ τί δ' ἔστιν ὦ ξέν'· ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος·
ὀρέ φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς κομίζομεν·
ἠλέ οἲ ἐγὼ τάλαινα· τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφὲς
πρόχειρον ἄχθος ὡς ἔοικε δέρκομαι·
ὀρέ εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ορεστείων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον·
ἠλέ ὦ ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν·
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ,
ξὺν τῇδε κλαύσω, κἀποδύρωμαι σποδῷ·
ὀρέ δόθ', ἥτις ἐστὶ προσφέροντες· οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε·
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν·
ἠλέ ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί,
ψυχῆς Ορέστου λοιπόν· ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην··
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·
δόμων δέ σ' ὦ παῖ λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ·
ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
κλέψασα τοῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου·
ὅπως θανὼν, ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος·
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοὔτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς

ἀνειλόμην

ἀνειλόμην ὡς εἰκὸς ἄθλιον βάρος.
ἀλλ᾽ ἐν ξένησι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἴμοι τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν, ἐγὼ θάμ᾽ ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύγ᾽ ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος,
οὔθ᾽ οἱ κατ᾽ οἶκον ἦσαν, ἀλλ᾽ ἐγὼ τροφὸς,
ἐγὼ δ᾽ ἀδελφὴ σὴ προσηυδώμην ἀεί.
νῦν δ᾽ ἐκλέλοιπε ταῦτ᾽ ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ συναρπάσας
θύελλ᾽ ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ.
τέθνηκ᾽ ἐγὼ σοι. φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών.
γελῶσι δ᾽ ἐχθροί. μαίνεται δ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ. ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρα προὔπεμπες ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ᾽ ὁ δυστυχὴς
δαίμων ὁ σός τε, κἀμὸς, ἐξαφείλετο.
ὅς σ᾽ ὧδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς, σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴμοι μοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ. φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴμοι μοι,
πεμφθεὶς κελεύθους φίλταθ᾽, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας.
ἀπώλεσας δῆτ᾽ ὦ κασίγνητον κάρα.
τοιγὰρ, σὺ δέξαι μ᾽ ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος
τὴν μηδὲν, εἰς τὸ μηδέν. ὡς σὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ᾽ ἦσθ᾽ ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων. καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ πολείπεσθαι τάφου.

» τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.
χο θνητοῦ πέφυκας πατρὸς Ἠλέκτρα, φρόνει.
θνητὸς δ' Ὀρέστης. ὥστε μὴ λίαν στένε.
» πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.
ὀρέ φεῦ. φεῦ. τί λέξω. ποῖ λόγων ἀμηχάνων
ἔλθω. κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω.
ἠλέ τί δ' ἔσχες ἄλγος. πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς.
ὀρέ ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
ἠλέ τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
ὀρέ οἴμοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς.
ἠλέ τί δή ποτ' ὦ ξέν' ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε.
ὀρέ ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.
ἠλέ οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς ξένε.
ὀρέ φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
ἠλέ τί δή ποτ' ὦ ξέν' ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις.
ὀρέ ὡς οὐκ ἄρ' ᾔδειν τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.
ἠλέ ἐν τῷ, διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων.
ὀρέ ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.
ἠλέ καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ὀρέ καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδέ τ' ἐχθίω βλέπειν;
ἠλέ ὅθ' οὕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.
ὀρέ τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν.
ἠλέ τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
ὀρέ τίς γάρ σ' ἀνάγκῃ τῇδε προτρέπει βροτῶν;
ἠλέ μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.
ὀρέ τί δρῶσα. πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;
ἠλέ καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.
ὀρέ οὐδ' οὑ παρήξων, οὐθ' ὁ κωλύσων πάρα;
ἠλέ οὐ δῆθ'. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν.
ὀρέ ὦ δύσποτμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι.

ἠλέ μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ᾽ ἐποικτείρας ποτέ·
ὀρέ μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς·
ἠλέ οὐ δή ποθ᾽ ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
ὀρέ ἐγὼ φράσαιμ᾽ ἄν, εἰ τὸ τῶνδ᾽ εὔνουν πάρα·
ἠλέ ἀλλ᾽ ἔστιν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς·
ὀρέ μέθες τόδ᾽ ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς·
ἠλέ μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ᾽ ἐργάσῃ ξένε·
ὀρέ πείθου λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσῃ ποτέ·
ἠλέ μὴ πρὸς γενείου, μὴ ᾽ξέλῃ τὰ φίλτατα·
ὀρέ οὔ φημ᾽ ἐάσειν·
ἠλέ ὦ τάλαιν᾽ ἐγὼ σέθεν
Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς·
ὀρέ εὔφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις·
ἠλέ πῶς τὸν θανόντ᾽ ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;
ὀρέ οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν·
ἠλέ οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
ὀρέ ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ᾽ οὐχὶ σόν·
ἠλέ εἴπερ γ᾽ Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε·
ὀρέ ἀλλ᾽ οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ᾽ ἠσκημένον·
ἠλέ ποῦ δ᾽ ἔστ᾽ ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;
ὀρέ οὐκ ἔστι· Τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστι τάφος·
ἠλέ πῶς εἶπας ὦ παῖ;
ὀρέ ψεῦδος οὐδὲν, ὧν λέγω·
ἠλέ ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ;
ὀρέ εἴπερ ἔμψυχός γ᾽ ἐγώ·
ἠλέ ἦ γὰρ σὺ κεῖνος;
ὀρέ τήνδε προσβλέψασά μου
σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ᾽ εἰ σαφῆ λέγω·
ἠλέ ὦ φίλτατον φῶς·
ὀρέ φίλτατον· συμμαρτυρῶ·

ἠλέ ὦ φθέγμ' ἀφίκου;
ὀρέ μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.
ἠλέ ἔχω σε χερσίν.
ὀρέ ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
ἠλέ ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον;
χο ὁρῶμεν ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.
ἠλέ ἰὼ γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων.
ἐμόλετ' ἀρτίως.
ἐφεύρετ'. ἤλθετ'. εἴδεθ' οὓς ἐχρήζετε.
ὀρέ πάρεσμεν. ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.
ἠλέ τί δ' ἔστιν.
ὀρέ σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.
ἠλέ ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν,
τόδε μὲν οὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν ἀεί.
ὀρέ ὅρα γε μὲν δὴ, κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
ἔνεστιν. εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
ἠλέ ὀττοτοῖ.
ἀνέφελον ἐπέβαλες,
οὔποτε καταλύσιμον,
οὐδέ ποτε λησόμενον
ἁμέτερον
δῖον ἔφυ κακόν.
ὀρέ ἔξοιδα καὶ ταῦτ'. ἀλλ' ὅταν παρουσία
φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.
ἠλέ ὁ πᾶς ἐμοὶ
ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν

τάδε δίκαια χρόνος.
μόλις γὰρ ἔχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.
ὀρέ ξύμφημι κἀγώ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.
ἠλέ τί δρῶσα.
ὀρέ οὗ μὴ 'στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.
ἠλέ τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος
μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων,
ἐπεί σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.
ὀρέ τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ὤτρυναν μολεῖν.
ἠλέ ἔφρασας ὑπερτέραν
τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα,
δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.
ὀρέ τὰ μέν, σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν. τὰ δὲ,
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.
ἠλέ ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
μή τί με πολύστονον ὧδ' ἰδών.
ὀρέ τί μὴ ποιήσω.
ἠλέ μή μ' ἀποστερήσῃς
τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.
ὀρέ ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.
ἠλέ ξυναινεῖς;
ὀρέ τί μὴ οὔ.
ἠλέ ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν
ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.
ἔχον ὀργὰν ἄναυδον.

οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
νῦν δ᾽ ἔχω σε· προὐφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἇς ἐγὼ οὐδ᾽ ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.
ὀρέ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων, ἄφες.
καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
μήθ᾽ ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ· τὰ δ᾽ ἐκχεῖ· τὰ δὲ, διασπείρει μάτην·
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἃ δ᾽ ἁρμόζει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
σήμαιν᾽· ὅπου φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτως δ᾽, ὅπως μήτηρ σε μὴ ᾽πιγνώσεται,
φαιδρῷ προσώπῳ νῷν ἐπελθόντοιν δόμους.
ἀλλ᾽ ὡς ἐπ᾽ ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ,
στέναζ᾽· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.
ἠλέ. ἀλλ᾽ ὦ κασίγνηθ᾽ ὧδ᾽, ὅπως καὶ σοὶ φίλον
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ᾽· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς ἐκτησάμην.
κοὐδ᾽ ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ,
αὐτὴ μέγ᾽ εὑρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ᾽ οἶσθα μὲν τἀνθένδε· πῶς γὰρ οὔ· κλύων
ὅθ᾽ οὕνεκ᾽ Αἴγισθος μὲν, οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ᾽ ἐν οἴκοις· ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ᾽, ὡς
γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι.
κἀπεί σ᾽ ἐσεῖδον, οὔ ποτ᾽ ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυῤῥοοῦσα· πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ᾽ ἐγώ,

ἥτις μιᾶς σε τῆσδ' ὁδῷ θανόντα τε,
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα·
ὥστ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὁρᾶν·
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδὸν,
ἄρχ' αὐτὸς, ὥς σοι θυμός· ὡς ἐγὼ μόνη,
οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην·
ὀρέ σιγᾶν ἐπῄνεσ', ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος·
ἠλέ εἴσιτ' ὦ ξένοι·
ἄλλως τε καὶ φέροντες, οἷ' ἂν οὔτέ τις
δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών·
παι ὦ πλεῖστα μῶροι, καὶ φρενῶν τητώμενοι·
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμὶν ἐγγενής;
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες, οὐ γινώσκετε·
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμὶν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν, ἢ τὰ σώματα·
νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ·
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή·
ὀρέ πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι·
παι καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα·
ὀρέ ἤγγειλας ὡς ἔοικεν ὡς τεθνηκότα·
παι εἷς τῶν ἐν ᾅδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ·

ὀρέ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν, ἢ τίνες λόγοι·
παι. τελουμένων εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα καὶ τὰ μὴ καλῶς·
ἠλέ. τίς οὗτος ἔστ' ἀδελφὲ πρὸς θεῶν φράσον·
ὀρέ. οὐχὶ ξυνίεις;
ἠλέ. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω·
ὀρέ. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε;
ἠλέ. ποίῳ· τί φωνεῖς·
ὀρέ. οὗ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν·
ἠλέ. ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσηῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ὀρέ. ὅδ' ἐστί· μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις·
ἠλέ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες· ἦ σὺ κεῖνος εἶ,
ὃς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες· οὐδ' ἔφαινες· ἀλλά με
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί·
χαῖρ' ὦ πάτερ, πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ·
χαῖρ'· ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἤχθηρα, κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ·
παι. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους,
πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες, ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν Ἠλέκτρα σαφῆ·
σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν, ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι,

ἄλλοισι, τούτων πλησίον μαχούμενοι.
ὀρέ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.
ἠλέ. ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν· ἥ σε πολλὰ δὴ
ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ' ὦ λύκει' Ἄπολλον ἐξ οἵων ἔχω,
αἰτῶ· προπίτνω· λίσσομαι· γενοῦ πρόφρων.
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων.
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια
τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοί.
χο. ἴδεθ' ὅπου προνέμεται
τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
ἄφυκτοι κύνες.
ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ
τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
παράγεται γὰρ ἐνέρων
δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδράσματα,
νεακόνητον αἷμα χεροῖν ἔχων.
ὁ Μαίας δὲ παῖς
Ἑρμῆς, ἐπάγει δόλον σκότῳ
κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα κοὐκέτ' ἀμμένει.
ἠλέ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.
χο. πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;

ἠλέ ἡ μὲν, ἐς τάφον
λέβητα κοσμεῖ· τὼ δ' ἐφέστατον πέλας·
χο σὺ δ' ἐκτὸς ᾖξας, πρὸς τί;
ἠλέ φρουρήσουσ' ὅπως
Αἴγισθος μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω·
κλυ αἲ αἲ αἲ αἲ· ἰὼ στέγαι
φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι·
ἠλέ βοᾷ τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ' ὦ φίλαι;
χο ἤκουσ' ἀνήκουστα δύ
στανος, ὥστε φρῖξαι·
κλυ οἴμοι τάλαιν'· Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;
ἠλέ ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις·
κλυ ὦ τέκνον, ὦ τέκνον,
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν·
ἠλέ ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ᾠκτείρεθ' οὗτος, οὔθ' ὁ γεννήσας πατήρ·
χο ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε
μοῖρα καθημερία φθίνει·
κλυ ὤμοι· πέπληγμαι·
ἠλέ παῖσον, εἰ σθένεις διπλῆν·
κλυ ὤμοι μάλ' αὖθις·
ἠλέ εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ·
χο τελοῦσιν ἀραί· ζῶσιν οἱ
γᾶς ὑποκείμενοι·
πολύρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν
κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες·
ἠλέ καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
στάζει θυηλῆς Ἄρεος· οὐδ' ἔχω λέγειν
Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ;
ὀρέ τἀν δόμοισι μὲν,

καλῶς,

καλῶς, Ἄπολλον εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
τέθνηκεν ἡ τάλαινα. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῷον ὥς σε λῆμμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.
χο παύσασθε. λεύσσω γὰρ
Αἴγισθον ἐκ προδήλου.
ἠλέ ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον;
εἰσορᾶτέ που
τὸν ἄνδρ' ἐφ' ὑμῖν;
οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθώς.
χο βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα.
νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ' ὡς πάλιν.
ὀρέ θάρσει. τελοῦμεν ᾗ νοεῖς.
ἠλέ ἔπειγε νῦν.
ὀρέ καὶ δὴ βέβηκα.
ἠλέ τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί.
δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς
ἠπίως ἐννέπειν,
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι
λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς
δίκας ἀγῶνα.
αἴγι τίς οἶδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκεῖς ξένοι,
οὕς φασ' Ὀρέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι σὲ κρίνω. καὶ σὲ τὴν ἐν τῷ πάρος
χρόνῳ θρασεῖαν, ὡς μάλιστά σοι μέλειν
οἶμαι. μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
ἠλέ ἔξοιδα. πῶς γὰρ οὐχί. συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.
αἴγι ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι. δίδασκέ με.

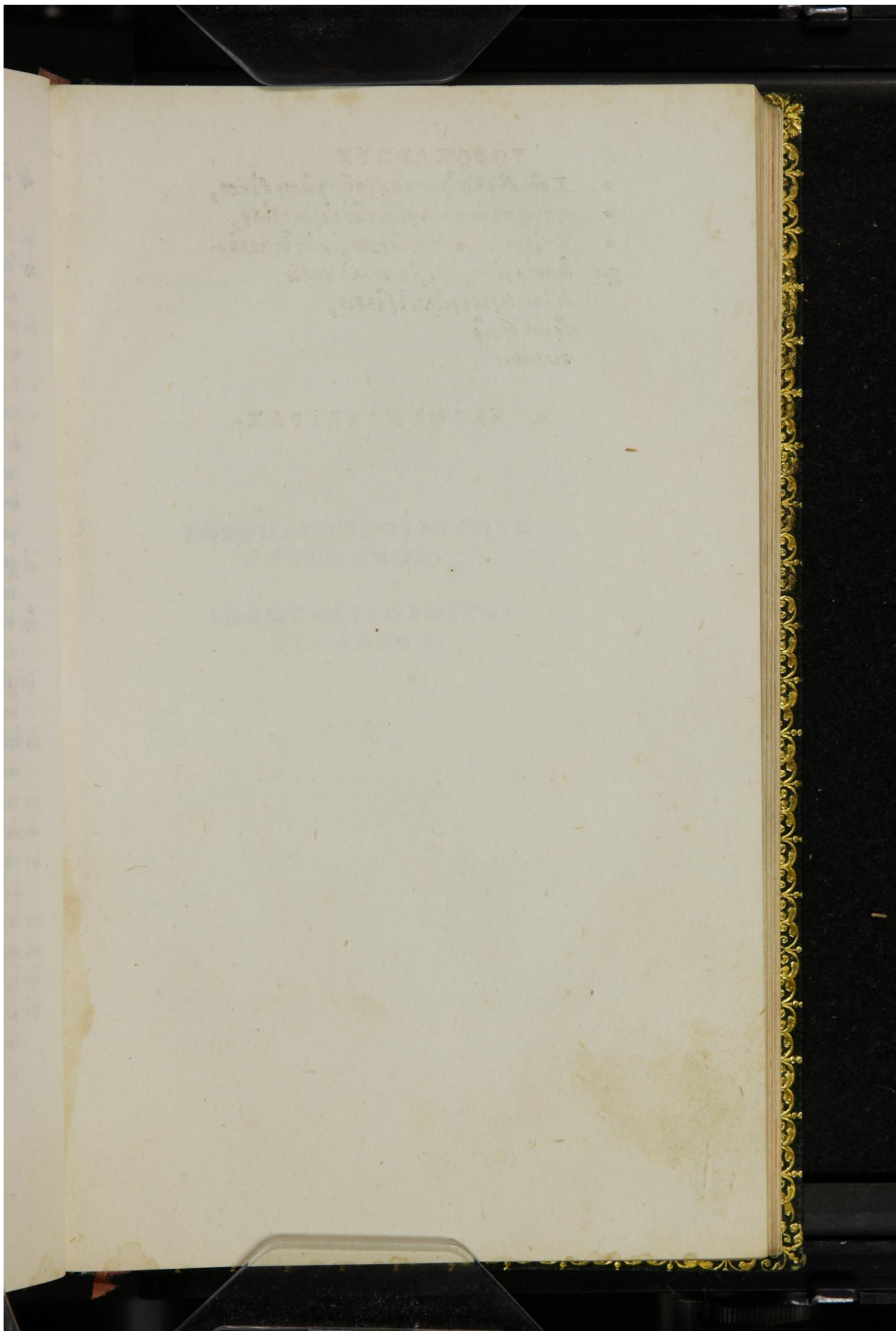
ἠλέ ἔνδον· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν·
αἴγι ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
ἠλέ οὐκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν οὐ λόγῳ μόνον·
αἴγι πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν;
ἠλέ πάρεστι δῆτα· καὶ μάλ' ἄζηλος θέα·
αἴγι ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως·
ἠλέ χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε·
αἴγι σιγᾶν ἄνωγα, κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν, Ἀργείοις θ' ὁρᾶν·
ὡς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξῄρετ', ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
στόμια δέχηται τἀμά· μηδὲ πρὸς βίαν
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φύσῃ φρένας·
ἠλέ καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ,
νοῦν ἔχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν·
αἴγι ὦ ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω·
χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τε κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ·
ὀρέ αὐτὸς σὺ βάσταζ', οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν
τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε, καὶ προσηγορεῖν φίλος·
αἴγι ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δὲ
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει·
ὀρέ αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει·
αἴγι οἴμοι, τὶ λεύσσω·
ὀρέ τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;
αἴγι τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων·
ὀρέ οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι
ζῶν τοῖς θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;

αἴγι

αἰγι. οἴμοι, ξυνῆκα τοὔπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ·
ὀρέ. Καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλου πάλαι·
αἰγι. ὄλωλα δὴ δείλαιος· ἀλλά μοι πάρες
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν·
ἠλέ. μὴ πέρα λέγειν ἔα
πρὸς θεῶν ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους·
» Τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων
» Θνήσκειν ὁ μέλλων, τοῦ χρόνου κέρδος φέροι·
ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε· καὶ κτανὼν, πρόθες
ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν·
ἄποπτον ἡμῶν ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον·
ὀρέ. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστιν ἀγὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι·
αἰγι. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς τόδ' εἰ καλὸν
τοὖργον, σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν;
ὀρέ. μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες
πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἐν ταὐτῷ θάνῃς·
αἰγι. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν,
τά τ' ὄντα, καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά·
ὀρέ. τὰ γοῦν σ', ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος·
αἰγι. ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας·
ὀρέ. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται·
ἀλλ' ἕρπ'·
αἰγι. ὑφηγοῦ·
ὀρέ. σοὶ βαδιστέον πάρος·
αἰγι. ἦ μὴ φύγω σε·
ὀρέ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνῃς· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν·

» Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
» Ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
» Κτείνειν· τὸ γὰρ πανοῦργον, οὐκ ἂν ἦν πολύ.
χο ὦ σπέρμ' ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
τῇ νῦν ὁρμῇ
τελεωθέν.

ΤΕΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ·

SOPHOCLIS OEDIPUS TYRANNUS.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΠΑΡ' ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ.

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπους, πατρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ἦλθεν πυθέσθαι πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἁμαξιτοῖς,
Ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ἤσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθηται τοῦ κακοῦ παυστήριον,
Ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
Τὸν λάϊον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας,
Διπλαῖς τε χερσὶν ἐξανάλωσεν κόρας.
Αὐτὴ δὲ μήτηρ, ἀγχόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ὁ τύραννος Οἰδίπους, ἐπὶ διακρίσει θατέρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ τύραννον ἅπαντες αὐτὸν ἀπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ πρότερον αὐτὸν οὐ τύραννον ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν, καὶ

διὰ τὰ

διὰ τὰ πράγματα. ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννους προσαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστὴς φησιν. Ὅμηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἔχετον, βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον,
» Εἰς Ἔχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα. προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν. χαλεποὺς γάρ τινας περὶ λῃστείαν τούτους γενέσθαι. οἱ δὲ, λέγουσιν αὐτὸν γεννηθῆναι ἀπὸ Τύρου πόλεως. εἴρηται δὲ τύραννος κατὰ τὸ ἔτυμον, οἱονεὶ τύρων τοὺς λαοὺς, καὶ ἀνίας ἐπιφέρων, καὶ τυρεύων δόλους κατὰ τῶν ὑπ᾽ αὐτόν. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα, δῆλον. οὔτε γὰρ Ὅμηρος, οὔτε Ἡσίοδος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δ᾽ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τοὺς τυράννους φησὶ, τὸ πρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ᾽ ἐκεῖνο τοὔνομα.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ ΤΩ ΘΗΒΑΙΩ.

Λάϊε λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν. ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Σοῦ παιδὸς χείρεσι λιπεῖν φάος. ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν. ὁ δ᾽ ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἐστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον· οὗ μία φωνή·
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον·
Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ·

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Οἰδίπους.	Τειρεσίας.
Ἱερεύς.	Ἰοκάστη.
Κρέων.	Ἄγγελος.
Χορὸς ἐκ Θηβαίων γερόντων.	Θεράπων Πολύβου.
	Ἐξάγγελος.

Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπους.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα
ὦ τροφή,
τίνας πόθ' ἕδρας τάσδε μοι θοά
ζετε
ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε, καὶ στεναγμάτων.
ἁγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων τέκνα
ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ' ὦ γεραιὲ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε.
δείσαντες, ἢ στέξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.
ἱε ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς. οἱ μὲν, οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες. οἱ δὲ, σὺν γήρᾳ βαρεῖς
ἱερεῖς. ἐγὼ μὲν, Ζηνός. οἱ δέ τ' ἠϊθέων
λεκτοί. τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον,
ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεία σποδῷ.
πόλις γὰρ ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
ἤδη σαλεύει. κἀνακουφίσαι κάρα
βυθῶν, ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινίου σάλου.
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,

φθίνουσα δ᾽ ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ᾽ ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν,
ὑφ᾽ οὗ κενοῦται δῶμα Καδμείων· μέλας
δ᾽ ἅδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ᾽ ἐγὼ,
οὐδ᾽ οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ᾽ ἐφέστιοι,
ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς.
ὅς γ᾽ ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολὼν,
σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν.
καὶ ταῦθ᾽ ὑφ᾽ ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
οὐδ᾽ ἐκδιδαχθεὶς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεοῦ,
λέγῃ, νομίζῃ θ᾽ ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
νῦν τ᾽ ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,
ἀλκήν τιν᾽ εὑρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
φήμην ἀκούσας, εἴτ᾽ ἀπ᾽ ἀνδρὸς οἶσθά που.
ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι, καὶ τὰς ξυμφορὰς
ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
ἴθ᾽ ὦ βροτῶν ἄριστ᾽, ἀνόρθωσον πόλιν.
ἴθ᾽, εὐλαβήθηθ᾽, ὡς σε νῦν μὲν ἥδε γῆ,
σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας.
ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
στάντες τ᾽ ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον.
ἀλλ᾽ ἀσφαλείᾳ τήνδ᾽ ἀνόρθωσον πόλιν.
ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ᾽ αἰσίῳ τύχην
παρέσχες ἡμῖν· καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς ὥσπερ κρατεῖς,
ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.

» Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
» Ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.
οἰδ' ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι
προσήλθεθ' ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες. καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν, ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος, εἰς ἕν' ἔρχεται
μόνον καθ' αὑτὸν κοὐδέν' ἄλλον. ἡ δ' ἐμὴ
ψυχὴ, πόλιν τε, κἀμὲ, καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάναις.
ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
ταύτην ἔπραξα. παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ πυθικὰ
ἔπεμψα φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ', ὅτι
δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ,
λυπεῖ. τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἂν εἴην, πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
ἱε ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας. οἵδε τ' ἀρτίως
Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.
οἰδ' ὦναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.
ἱε ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. οὐ γὰρ ἂν κάρα
πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης.
οἰδ' τάχ' εἰσόμεσθα. ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

κρέ. ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
οἰδί. ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
κρέ. εἰ τῶνδε χρήζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἕτοιμος εἰπεῖν· εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
οἰδί. ἐς πάντας αὔδα· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
κρέ. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ,
μίασμα χώρας ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ' ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
οἰδί. ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
κρέ. ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
οἰδί. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
κρέ. ἦν ἡμιν ὦναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
γῆς τῆσδε, πρὶν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
οἰδί. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
κρέ. τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρί τιμωρεῖν τινάς.
οἰδί. οἳ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
κρέ. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ. τὸ δὲ ζητούμενον,
ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.
οἰδί. πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
κρέ. θεωρὸς ὡς ἔφασκεν ἐκδημῶν, πάλιν
πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεστάλη.
οἰδί. οὐδ' Ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ',

κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
κρέ. θνήσκουσι γάρ· πλὴν εἷς τις· ὃς φόβῳ φυγὼν,
ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
οἰδί. τὸ ποῖον; ἓν γὰρ, πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
κρέ. λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.
οἰδί. πῶς οὖν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
κρέ. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν. Λαΐου δ' ὀλωλότος,
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.
οἰδί. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;
κρέ. ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν
μεθέντας ἡμᾶς, τἀφανῆ προσήγετο.
οἰδί. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
πρὸς τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν,
ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
ἀλλ' ὡς τάχιστα παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
ἵστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους.
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω.
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος, ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.

ἱε ὦ παῖδες, ἱστώμεσθα. τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.
χο ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι, τίς ποτε
τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος
ἀγλαὰς ἔβας Θήβας,
ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα,
δείματι πάλλων,
ἰήϊε δάλιε παιὰν
ἀμφὶ σοὶ ἁζόμενος,
τί μοι ἢ νέον, ἢ περιτελλομέναις
ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος.
εἰπέ μοι ὦ χρυσέας τέκνον
ἐλπίδος ἄμβροτε φάμα
πρῶτά σε κεκλομένῳ
θύγατερ Διὸς ἄμβροτ' Ἀθάνα,
γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς
θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει,
καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον. ἰὼ, ἰώ.
τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
ὀρνυμένας πόλει, ἠνύσατε
ἐκτοπίαν φλόγα πήματος,
ἔλθετε καὶ νῦν, ὦ πόποι.
ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα.
νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος.
οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ

ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι
γυναῖκες· ἄλλον δ' ἂν
ἄλλῳ προσίδοις
ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς
ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου
θεοῦ, ὧν πόλις ἀνάριθμος
ὄλλυται· νηλέα δὲ γένεθλα
πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
κεῖται ἀνοίκτως· ἐν δ' ἄλοχοι
πολιαί τ' ἔπι ματέρες
ἀκτὰν παραβώμιον
ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
ἱκτῆρες ἐπιστονάχουσι·
παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς,
ὅμαυλος· ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα
θύγατερ Διὸς εὐῶπα, πέμψον
ἀλκάν· Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν,
ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
πάτρας ἄπουρον· εἴτ' ἐς μέγαν
θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρηΐκιον κλύδωνα·
τελεῖ γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ,
τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται·
τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν

κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
λύκει᾽ ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
ἀπ᾽ ἀγκύλων βέλεα θέλοιμ᾽ ἂν
ἀδάμαστ᾽ ἐνδατεῖσθαι,
ἀρωγὰ προσταθέντα.
τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
αἴγλας, ξὺν αἷς λύκει᾽ ὄρεα
διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
τε κικλήσκω τᾶσδ᾽ ἐπώνυμον
γᾶς οἰνῶπα Βάκχον εὔιον
μαινάδων μονόστολον
πελασθῆναι φλέγοντ᾽ ἀγλαῶπι πεύκᾳ
ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.
οἰδί. αἰτεῖς· ἃ δ᾽ αἰτεῖς, τἄμ᾽ ἐὰν θέλῃς ἔπη
κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ᾽ ὑπηρετεῖν,
ἀλκὴν λάβοις ἂν, κἀνακούφισιν κακῶν.
ἁγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ᾽ ἐξερῶ,
ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἴχνευον αὐτὸς μὴ οὐκ ἔχων τὶ σύμβολον.
νῦν δ᾽ ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ.
ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε,
ὅστις ποθ᾽ ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί.
κεἰ μὲν φοβεῖται τοὐπίκλημ᾽, ὑπεξελὼν
αὐτὸς καθ᾽ αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
ἀστεργὲς οὐδέν· γῆς δ᾽ ἄπεισιν ἀβλαβής.
εἰ δ᾽ αὖ τὶς ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ

κέρδος τελῶ 'γὼ, χ᾽ ἡ χάρις προσκείσεται.
εἰ δ᾽ αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
δείσας ἀπώσει τοὔπος, ἢ χ᾽ αὑτοῦ τόδε,
ἃ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
τὸν ἄνδρ᾽ ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ γῆς
τῆσδ᾽, ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
μήτ᾽ εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
μήτ᾽ ἐν θεῶν εὐχαῖσι, μήτε θύμασι
κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν.
ὠθεῖν δ᾽ ἀπ᾽ οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
τοῦδ᾽ ἡμὶν ὄντος. ὡς τὸ πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι,
τῷ τ᾽ ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ᾽, εἴτε τις
εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.
ἐπεύχομαι δ᾽ οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ᾽ ἐμοῦ συνειδότος,
παθεῖν ἅπερ τοῖσδ᾽ ἀρτίως ἠρασάμην.
ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ᾽ ἐπισκήπτω τελεῖν,
ὑπέρ τ᾽ ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
γῆς, ὧδ᾽ ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
οὐδ᾽ εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν,
ἀνδρός γ᾽ ἀρίστου βασιλέως τ᾽ ὀλωλότος,
ἀλλ᾽ ἐξερευνᾶν. νῦν δ᾽ ἐπικυρῶ τ᾽ ἐγώ.
ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ᾽ ὁμόσπορον,
κοινῶν τε παίδων κοίν᾽ ἂν, εἰ κείνῳ γένος

μὴ δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα·
νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη·
ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ' ὡσπερεὶ τοὐμοῦ πατρὸς
ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι
ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὔχομαι θεοὺς,
μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας. ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.
ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος δίκη,
χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.
χο ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ' ἄναξ ἐρῶ.
οὔτ' ἔκτανον γάρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε.
οἰδί δίκαι' ἔλεξας. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς,
ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.
χο τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἅ μοι δοκεῖ.
οἰδί εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
χο ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν. παρ' οὗ τις ἂν
σκοπῶν τάδ' ὦναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
οἰδί ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἔπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
πομπούς. πάλαι δὲ μὴ παρὼν, θαυμάζεται.
χο καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.
οἰδί τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

χο θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων·
οἰδί ἤκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ', οὐδεὶς ὁρᾷ·
χο ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματος τ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων, οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς·
οἰδί ᾧ μὴ 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ·
χο ἀλλ' οὑξελέγχων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ·
οἰδί ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία διδακτά τε,
ἄρρητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μὲν εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἵᾳ νόσῳ σύνεστιν· ἧς σε προστάτην
σωτῆρά τ' ὦναξ μοῦνον ἐξευρίσκομεν·
Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν, ἀντέπεμψεν ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον μαθόντες εὖ
κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα·
σὺ δ' οὖν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
ῥῦσαι σεαυτόν, καὶ πόλιν· ῥῦσαι δ' ἐμέ·
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος·
» ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν· Ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
» Ἔχοι τε, καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων·
τει φεῦ· φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη
λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς, διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην·
οἰδί τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας·
τει ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σύ,
κἀγὼ διοίσω τοὐμόν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ·

οἰδ. οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
τει. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρὸν, ὡς οὖν μήδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.
χο. μὴ πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς. ἐπεὶ
πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.
τει. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
τἄμ', ὡς ἂν εἴπω, μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά.
οἰδ. τί φής; ξυνειδὼς οὐ φράσεις; ἀλλ' ἐννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
τει. ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦ
τ' ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
οἰδ. οὐκ ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ;
ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος, κἀτελεύτητος φανῇ;
τει. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν. τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναίουσαν, οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
οἰδ. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;
τει. ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
οἰδ. οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
τει. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ' εἰ θέλεις
θυμοῦ, δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.
οἰδ. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω
ἅπερ ξυνίημ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι θ' ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων. εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
τει. ἄληθες. ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,
ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν. κἀφ' ἡμέρας

τῆς

τῆς νῦν, προσαυδᾷν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμὲ,
ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι·
οἰδί. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ῥῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
τει. πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω·
οἰδί. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης·
τει. πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν·
οἰδί. ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω·
τει. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ 'κπειρᾷ λέγειν;
οἰδί. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον·
τει. φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν·
οἰδί. ἀλλ' οὔτι χαίρων, δίς γε πημονὰς ἐρεῖς·
τει. εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
οἰδί. ὅσον γε χρῄζεις, ὡς μάτην εἰρήσεται·
τει. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾷν ἵν' εἶ κακοῦ·
οἰδί. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
τει. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος·
οἰδί. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ·
τει. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοὶ
οὐδεὶς, ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα·
οἰδί. μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς· ὥστε μήτ' ἐμὲ,
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλέψαι ποτ' ἄν·
τει. οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει·
οἰδί. Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τὰ ξευρήματα;
τει. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ, σοί·
οἰδί. ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννὶ, καὶ τέχνη τέχνης
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,

ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται·
εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν,
ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὑξ ἀρχῆς φίλος,
λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον·
δόλιον· ἀγύρτην· ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός·
ἐπεί, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
πῶς οὐχ ὅθ' ἡ ῥαψωδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἴνιγμ', οὐχὶ τοὐ πιόντος ἦν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων,
οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν
ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν
γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παραστατήσειν τοῖς κρεοντείοις πέλας·
κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χ' ὡ συνθεὶς τάδε,
ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων
εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς·
χο ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι, καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὀργῇ λελέχθαι, καὶ τὰ σ' Οἰδίπου δοκεῖ·
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν·
τε εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ·
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
ὥστ', οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι·

λέγω

λέγω δ' ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
σὺ καὶ δέδορκας, κοὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ, καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω;
καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν, ὄρθ'. ἔπειτα δὲ, σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς, ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν;
ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα, καὶ τοὐμὸν στόμα
προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
κάκιον, ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε.
οἰδί. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;
τει. οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
οἰδί. οὐ γάρ τι σ' ᾔδειν μῶρα φωνήσοντ'. ἐπεὶ,
σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.
τει. ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν. ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ,
μῶροι. γονεῦσι δ' οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
οἰδί. ποίοισι; μεῖνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
τει. ἥδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
οἰδί. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ, κἀσαφῆ λέγεις.
τει. οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς.
οἰδί. τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν.

τε. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
οἰδ. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει.
τε. ἄπειμι τοίνυν. καὶ σὺ παῖ κόμιζέ με.
οἰδ. κομιζέτω δῆθ'. ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν,
ὀχλεῖς. συθείς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
τε. εἰπὼν, ἄπειμ', ὧν οὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
ζητεῖς, ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον
τὸν λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
ξένος λόγῳ μέτοικος. εἶτα δ' ἐγγενὴς
φανήσεται θηβαῖος. οὐδ' ἡσθήσεται
τῇ ξυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι
σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν
ἀδελφὸς αὐτὸς, καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
γυναικὸς, υἱὸς, καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορός τε, καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἰὼν
εἴσω, λογίζου. κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.
χο. τίς, ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια
δελφὶς εἶπε πέτρα
ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα,
φοινίαισι χερσίν.
ὥρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
σθεναρώτερον, φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν
ἐπενθρώσκει
πυρὶ καὶ στεροπαῖς

ὁ Διὸς γενέτας· δειναὶ
δ' ἅμ' ἕπονται κῆρες ἀναμπλάκητοι·
ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος
ἀρτίως φανεῖσα φάμα Παρνασοῦ,
τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν·
φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
ἀνά τ' ἄντρα, καὶ πέτρας ὡς ταῦρος,
μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
μαντεῖα· τὰ δ' ἀεὶ ζῶντα περιποτᾶται·
δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
σοφὸς οἰωνοθέτας·
οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκον
θ'· ὅ,τι λέξω δ' ἀπορῶ·
πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω·
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
Πολύβου νεῖκος ἔκειτ'·
οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγε,
οὔτε τανῦν πω ἔμαθον
πρὸς ὅτου δὴ
βασάνῳ, ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
ἀδήλων θανάτων·
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὅ, τ' Ἀπόλλων,
ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες·
ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής·

σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
παραμείψειεν ἀνήρ.
ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἂν πρὶν ἴδοι
μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
ἂν καταφαίην· φανερὰ γὰρ
ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
βασάνῳ θ' ἡδύπολις· τῷ,
ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς, οὔπο
τ' ὀφλήσει κακίαν.
κρέ ἄνδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρός τ' ἐμοῦ πεπονθέναι,
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν
ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ, καὶ φίλων κεκλήσομαι.
χο ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.
κρέ πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
πεισθεὶς ὁ μάντις, τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;
χο ηὐδᾶτο μὲν τάδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.
κρέ ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς
κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου;
χο οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.
αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.
οἰδί οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις

τόλμης

τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
ἵκου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
ἢ τοὔργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε,
δόλῳ προσέρπον κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
κρέ οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
οἰδί λέγειν σὺ δεινὸς, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.
κρέ τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον, ὡς ἐρῶ.
οἰδί τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.
κρέ εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
οἰδί εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
κρέ ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι. τὸ δὲ
πάθημ' ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκέ με.
οἰδί ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες; ὡς χρείη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα.
κρέ καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
οἰδί πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον;
κρέ δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
οἰδί ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι.
κρέ μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
οἰδί τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

κρέ σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
οἰδί ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
κρέ οὔκουν, ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.
οἰδί ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔχετε;
κρέ παρέσχομεν. πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.
οἰδί πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;
κρέ οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
οἰδί τοσόνδε γ' οἶσθα. καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
κρέ ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
οἰδί ὁθ' οὕνεκ' εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.
κρέ εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'. ἐγὼ δέ σου
μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ', ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
οἰδί ἐκμάνθαν'. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
κρέ τί δῆτ'. ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
οἰδί ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν, ὧν ἀνιστορεῖς.
κρέ ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτά, γῆς ἴσον νέμων;
οἰδί ἃν ἦ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
κρέ οὔκουν ἰσοῦμαι σφῶϊν ἐγὼ δυοῖν τρίτος.
οἰδί ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος.
κρέ οὔκ. εἰ διδοίης γ' ὡς ἐγὼ σαυτῷ λόγον.
σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
ἄτρεστον εὕδοντ' εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,
οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω.
εἰ δ' αὐτὸς ἤρχων, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν

ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
ὥστ' ἄλλα χρήζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
νῦν πᾶσι χαίρω· νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
νῦν οἱ σέθεν χρήζοντες, ἐκκαλοῦσί με·
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι·
πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε;
οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς, καλῶς φρονῶν·
ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ·
καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν πυθώδ' ἰὼν,
πεύθου τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι
ταῦτ'· ἀλλ' ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς
ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ λαβών·
γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με, χωρὶς, αἰτιῶ·
» Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
» Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς·
» Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
» Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ·
ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
» Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
» Κακὸν δὲ, κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.
χο καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν
» ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, οὐκ ἀσφαλεῖς.
οἰδί ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα
χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν·
εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.
κρέ τί δῆτα χρήζεις, ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

οἰδ. ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
κρέ. ὅταν προδείξῃς· οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
οἰδ. ὡς οὐχ ὑπείξων, οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;
κρέ. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.
οἰδ. τὸ γοῦν ἐμόν.
κρέ. ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.
οἰδ. ἀλλ' ἔφυς κακός.
κρέ. εἰ δὲ ξυνίεις μηδέν;
οἰδ. ἀρκτέον γ' ὅμως.
κρέ. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος.
οἰδ. ὦ πόλις, πόλις.
κρέ. κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.
χο. παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην· μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος, εὖ θέσθαι χρεών.
ἰο. τί τὴν ἄβουλον ὦ ταλαίπωροι στάσιν
γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς
οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους; σύ τε Κρέων κατὰ στέγας;
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;
κρέ. ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν.
ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
οἰδ. ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν ὦ γύναι κακῶς
εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
κρέ. μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.
ἰο. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον Οἰδίπους τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν.
ἔπειτα, κἀμέ, τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

χο πιθοῦ θελήσας, φρονήσας
τ' ἄναξ λίσσομαι.
οἰδί τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
χο τὸν οὔποτε πρὶν νήπιον,
νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν,
καταίδεσαι.
οἰδί οἶσθ' οὖν ἃ χρήζεις;
χο οἶδα.
οἰδί φράζε δὴ τί φής.
χο τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον ἐκβαλεῖν.
οἰδί εὖ νῦν ἐπίστω. ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ,
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε τῆς γῆς.
χο οὐ τὸν πάντων θεῶν
πρόμον ἅλιον.
ἐπεὶ, ἄθεος, ἄφιλος,
ὅ, τι πύματον ὀλοίμαν,
φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
ἀλλά μοι δυσμόρῳ
γᾶ φθίνουσα, τρύχει ψυχάν.
καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ
προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.
οἰδί ὁ δ' οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ' ἐποικτείρω στόμα
ἐλεινόν. οὗτος δ' ἔνθ' ἂν ᾖ, στυγήσεται.
κρέ στυγνὸς μὲν εἴκων, δῆλος εἶ βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις,
αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.
οἰδί οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκτὸς εἶ;

κρέ πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος· ἐν δὲ τοῖσδ', ἴσος.
χο γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
δόμων τόνδ' ἔσω;
ιο μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.
χο δόκησις ἀγνὼς λόγων
ἦλθε· δάπτει δὲ καὶ
τὸ μὴ 'νδικον.
ιο ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;
χο ναίχι.
ιο καὶ τίς ἦν ὁ λόγος;
χο ἅλις ἔμοιγ' ἅλις γᾶς προπονουμένας
φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν αὐτοῦ μένειν.
οἰδί ὁρᾷς ἵν' ἥκεις ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ,
τοὐμὸν παριεὶς, καὶ καταμβλύνων κέαρ;
χο ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἅ
παξ μόνον, ἴσθι δὲ
παραφρόνιμον ἄπορον
ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι
μ' ἂν εἴ σε νοσφίζομαι.
ὅστ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
ἐν πόνοις ἀλύουσαν,
κατ' ὀρθὸν οὔρισας.
τανῦν τ' εὔπομπος εἰ δύναιο, γενοῦ.
ιο πρὸς θεῶν δίδαξον κἄμ' ἄναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
οἰδί ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον γύναι σέβω,
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει;
ιο λέγ'· εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
οἰδί φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.

ιο αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
οιδι μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
ιο σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ 'πάκουσον· καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
λῃσταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
παιδὸς δὲ βλάστας, οὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς· καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.
κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν
φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον
τὸ δεινὸν οὑ 'φοβεῖτο πρὸς παιδὸς, θανεῖν.
τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν.
ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς
χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
οιδι οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει γύναι,
ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν.
ιο ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις;
οιδι ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
ιο ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
οιδι καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
ιο φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς

ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
οἰδί καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;
ἰο σχεδόν τι πρόσθεν, ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
οἰδί ὦ Ζεῦ· τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
ἰο τί δ' ἐστί σοι τοῦτ' Οἰδίπους ἐνθύμιον;
οἰδί μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον φύσιν
τίν' εἶχε φράζε· τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
ἰο μέγας· χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα.
μορφῆς δὲ τῆς σῆς, οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
οἰδί οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως, οὐκ εἰδέναι.
ἰο πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσ' ἄναξ.
οἰδί δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
ἰο καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθοῦσ', ἐρῶ.
οἰδί πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
ἰο πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες· ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κήρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
οἰδί αἶ· αἶ· τάδ' ἤδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτε
ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν γύναι;
ἰο οἰκεύς τις· ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
οἰδί ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
ἰο οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν,
ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.
κἄπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὥς γ' ἀνὴρ

δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν·
οἰδί πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;
ἰο πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
οἰδί δέδοικ' ἐμαυτὸν ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἅνιν εἰσιδεῖν θέλω·
ἰο ἀλλ' ἵξεται μὲν, ἀξία δέ που μαθεῖν
κἀγὼ, τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ' ἄναξ·
οἰδί κοὐ μὴ στερηθῇς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων,
ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ, γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν, ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών·
ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν κορίνθιος,
μήτηρ δὲ, Μερόπη δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη· θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία·
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης,
καλεῖ παρ' οἴνῳ πλαστὸς ὡς εἴην πατρί·
κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ, δυσφόρως
τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον·
κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν, ἐτερπόμην· ὅμως
δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ·
λάθρᾳ δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε· καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην,
ἄτιμον ἐξέπεμψεν· ἀλλὰ δ' ἄθλια,
καὶ δεινὰ, καὶ δύστηνα προὔφανη λέγων,
ὡς μητρὶ μὲν χρεῖ' ἦ με μιχθῆναι· γένος
δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσαι μ' ὁρᾶν·
φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός·

κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν κορινθίαν
ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
ἔφευγον· ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην κακῶν
χρησμῶν γ' ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα·
στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους· ἐν οἷς
σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις·
καί σοι γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
ἐνταῦθά μοι κῆρύξ τε κἀπὶ πωλικῆς
ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
συνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν
αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην·
κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὁρᾷ
ὄχου παραστείχοντα, τηρήσας μέσον
κάρα, διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο·
οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς,
τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;
τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι, μηδ' ἀστῶν τινὰ
δόμοις δέχεσθαι· μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· καὶ τάδ', οὔτις ἄλλος ἦν
ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς·
λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
χραίνω; δι' ὧν περ ὤλετ' ἆρ' ἔφυν κακός;
ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,

καί μοι

καί μοι φυγόντι, μήτε τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε, κἀξέθρεψέ με·
ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονος, τις ἂν
κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
μὴ δῆτα μὴ δῆτ' ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην·
χο ἡμῖν μὲν ὦναξ ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα·
οἰδί καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον·
ἰο πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;
οἰδί ἐγὼ διδάξω σ'· ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
σοὶ ταὔτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος·
ἰο ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;
οἰδί λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
ὥς νιν κατακτείνειαν· εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος·
εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον·
ἰο ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο·
κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη τάδε·
εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔτοι ποτ' ὦναξ τόν γε Λαΐου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας

διεῖπε, χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν, οὔτε τῇδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.
οἰδ. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα. μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.
ιο. πέμψω ταχύνασ'. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.
χο. εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν
εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι
πρόκεινται ὑψίποδες οὐρανίαν
δι' αἰθέρα τεκνωθέντες. ὧν
ὄλυμπος πατὴρ μόνος. οὐδέ νιν
θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν,
οὐδὲ μήν ποτε λάθα κατακοιμάσῃ.
μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
οὐδὲ γηράσκει.
ὕβρις φυτεύει τύραννον. ὕβρις, εἰ
πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέρον
τ' ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον,
ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν.
ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα,
μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων.
εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ
πορεύεται δίκας ἀφόβητος,

οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων,
κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
καὶ τῶν ἀσέπτων ἕρξεται,
ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων.
τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
θυμῷ βέλη ἔρξεται
ψυχᾶς ἀμύνειν· εἰ γὰρ
αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
τί δεῖ με χορεύειν.
οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν,
οὐδὲ τὰν ὀλυμπίαν, εἰ μὴ τάδε
χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις
Ζεῦ πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ σε τάν τε σὰν
ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
φθίνοντα γὰρ Λαΐου παλαιὰ θέσφα
τ' ἐξαιροῦσιν ἤδη. κοὐδαμοῦ
τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής.
ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

ἰο. χώρας ἄνακτες δόξα μοι παρεστάθη
ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
στέφη λαβούσῃ, κἀπιθυμιάματα.
ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ
ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.

ὅτ' οὖν παρανοῦσ', οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
πρὸς σ' ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς.
ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.
ἀγ. ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν ὦ ξένοι μάθοιμ', ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
χο. στέγαι μὲν αἵδε. καὐτὸς, ἔνδον ὦ ξένε.
γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.
ἀγ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
γένοιτ' ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ.
ἰο. αὕτως δὲ καὶ σύ γ' ὦ ξέν'. ἄξιος γὰρ εἶ
τῆς εὐεπείας οὕνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
χρήζων ἀφῖξαι, χ' ὅ, τι σημῆναι θέλων.
ἀγ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ γύναι.
ἰο. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;
ἀγ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὑξερῶ τάχα,
ἥδοιο μέν. πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
ἰο. τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
ἀγ. τύραννον αὐτὸν οὑπιχώριοι χθονὸς
τῆς ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ.
ἰο. τί δ' οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;
ἀγ. οὐ δῆτ'. ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
ἰο. πῶς εἶπας. ἦ τέθνηκε Πόλυβος;
ἀγ. εἰ δὲ μὴ
λέγω γ' ἐγὼ τἀληθὲς, ἀξιῶ θανεῖν.
ἰο. ὦ πρόσπολ'. οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
ἵν' ἐστέ.

ἵν' ἐστέ· τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ', ἔφευγε μὴ κτάνῃ· καὶ νῦν ὅδε,
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

οἰδ. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;

ἰο. ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

οἰδ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστί, καὶ τί μοι λέγει;

ἰο. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.

οἰδ. τί φῂς ξέν'· αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.

ἀγ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

οἰδ. πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;

ἀγ. σμικρὰ, παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.

οἰδ. νόσοις ὁ τλήμων ὡς ἔοικεν ἔφθιτο.

ἀγ. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

οἰδ. φεῦ· φεῦ· τί δῆτ' ἂν ὦ γύναι σκοποῖτό τις
τὴν πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
κλάζοντας ὄρνις; ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν· ὁ δὲ, θανὼν,
κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε,
ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τὠμῷ πόθῳ
κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα,
κεῖται παρ' ᾅδῃ Πόλυβος, ἄξιος οὐδενός.

ἰο. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

οἰδ. ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.

ἰο. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.

οἰδ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;

ἰο τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ· πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής.
εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν
μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
οἰδί καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ
ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
ἰο καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
οἰδί μέγας· ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
ἄγ ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
οἰδί Μερόπης γεραιὲ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
ἄγ τί δ' ἔσ' ἐκείνης ὕμιν ἐς φόβον φέρον;
οἰδί θεήλατον μάντευμα δεινὸν ὦ ξένε.
ἄγ ἦ ῥητόν; ἢ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
οἰδί μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ,
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τἠμαυτοῦ· τό, τε
πατρῷον αἷμα, χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι,
μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως,
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
ἄγ ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;
οἰδί πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι γέρον.
ἄγ τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ' ἄναξ,
ἐπείπερ εὔνους ἦλθον ἐξελυσάμην;
οἰδί καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
ἄγ καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

οἰδί ἀλλ' οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
ἄγ ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος, οὐκ εἰδὼς τί δρᾶς.
οἰδί πῶς ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
ἄγ εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
οἰδί ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
ἄγ ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
οἰδί τοῦτ' αὐτὸ πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
ἄγ ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
οἰδί πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
ἄγ ὁθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
οἰδί πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
ἄγ οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρός, ἀλλ' ἴσον.
οἰδί καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
ἄγ ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ', οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.
οἰδί ἀλλ' ἀντὶ τοῦ, δή παῖδά μ' ὠνομάζετο;
ἄγ δῶρόν ποτ' ἴσθι τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
οἰδί κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
ἄγ ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
οἰδί σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως;
ἄγ εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
οἰδί ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
ἄγ ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
οἰδί ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
ἄγ σοῦ γ' ὦ τέκνον σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
οἰδί τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
ἄγ ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
οἰδί οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
ἄγ λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
οἰδί δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
ἄγ ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.

οἰδ. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς, φράσον.
ἄγ. οὐκ οἶδ'. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ', ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.
οἰδ. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;
ἄγ. οὔκ. ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
οἰδ. τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
ἄγ. τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.
οἰδ. ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
ἄγ. μάλιστα τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
οἰδ. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;
ἄγ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὑπιχώριοι.
οἰδ. ἔστιν τίς ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας,
ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.
χο. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν. ἀτὰρ
ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
οἰδ. γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον ὅντιν' ἀρτίως
μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;
ἰο. τίς δ' ὅντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς. τὰ δὲ
ῥηθέντα, βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
οἰδ. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος.
ἰο. μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κήδῃ, ματεύσῃς τοῦθ'. ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ.
οἰδ. θάῤῥει. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανῇ κακή.
ἰο. ὅμως πιθοῦ μοι λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε.
οἰδ. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
ἰο. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.

οἰδί τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ᾽ ἀλγύνει πάλαι.
ἰο ὦ δύσποτμ᾽, εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
οἰδί ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ᾽ ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.
ἰο ἰοὺ, ἰοὺ δύστηνε· τοῦτο γάρ σ᾽ ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ᾽ οὔποθ᾽ ὕστερον.
χο τί ποτε βέβηκεν Οἰδίπους ὑπ᾽ ἀγρίας
ἀΐξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ᾽ ὅπως
μὴ ᾽κ τῆς σιωπῆς τῆσδ᾽, ἀναῤῥήξῃ κακά.
οἰδί ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ᾽ ἐγὼ
κεἰ σμικρόν ἐστι σπέρμ᾽, ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὕτη δ᾽ ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ᾽ ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ᾽ ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ᾽ ἔτι
πότ᾽ ἄλλος, ὥστε μὴ ᾽κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.
χο εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ,
καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
οὐ τὸν Ὄλυμπον, ἀπείρων
ὦ Κιθαιρὼν οὐκ ἔσῃ
τὰν αὔριον πανσέληνον,
μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν
Οἰδίπου, καὶ τροφὸν, καὶ
μητέρ᾽ αὔξειν, καὶ χορεύεσθαι
πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα
φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ᾽ ἀρέστ᾽ εἴη.

τίς σε τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσιβάτα προσπελασθεῖσα;
ἢ σέ γέ τις θυγάτηρ Λοξίου;
τῷ γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι
πᾶσαι φίλαι· εἴθ' ὁ Κυλλάνας
ἀνάσσων, εἴθ' ὁ βακχεῖος θεὸς,
ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
εὕρημα δέξατ' ἔκ του νυμφᾶν
ἑλικωνιάδων, αἷς πλεῖστα συμπαίζει;
οἰδί. εἰ χρή τι κἀμὲ μὴ ξυναλλάξαντά πω
πρέσβεις σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακρῷ
γήρᾳ ξυνᾴδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος·
ἄλλως τε, τοὺς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου
προὔχοις, τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
χο. ἔγνωκα γὰρ σάφ' ἴσθι· Λαΐου γὰρ ἦν
εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
οἰδί. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ τὸν κορίνθιον ξένον.
ἦ τόνδε φράζεις;
ἀγ. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς.
οἰδί. οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ· Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;
θε. ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.
οἰδί. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
θε. ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.
οἰδί. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;
θε. ἦν μὲν Κιθαιρὼν· ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
οἰδί. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;

θε. τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
οἰδί. τόνδ᾽, ὃς πάρεστιν. ἢ συναλλάξας τί πω;
θε. οὐχ ὥστε γ᾽ εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
ἄγ. κοὐδέν γε θαῦμα δέσποτ᾽. ἀλλ᾽ ἐγὼ σαφῶς
ἀγνῶτ᾽ ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι,
κάτοιδεν. ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις. ἐγὼ δ᾽ ἑνὶ
ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους.
χειμῶνι δ᾽ ἤδη, τἀμά τ᾽ εἰς ἔπαυλ᾽ ἐγὼ
ἤλαυνον. οὗτός τ᾽ εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.
λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;
θε. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
ἄγ. φέρ᾽ εἰπὲ νῦν, τότ᾽ οἶσθα παῖδά μοί τινα
δούς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
θε. τί δ᾽ ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς;
ἄγ. ὅδ᾽ ἐστὶν ὦ τᾶν κεῖνος, ὃς τότ᾽ ἦν νέος.
θε. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσῃ;
οἰδί. ἆ. μὴ κόλαζε πρέσβυ τόνδ᾽. ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ᾽ ἔπη.
θε. τί δ᾽ ὦ φέριστε δεσποτῶν ἁμαρτάνω;
οἰδί. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ᾽, ὃν οὗτος ἱστορεῖ.
θε. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδὲν, ἀλλ᾽ ἄλλως πονεῖ.
οἰδί. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ᾽ ἐρεῖς.
θε. μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τὸν γέροντά μ᾽ αἰκίσῃ.
οἰδί. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ᾽ ἀποστρέψει χέρας;
θε. δύστηνος. ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν;
οἰδί. τὸν παῖδ᾽ ἔδωκας τῷδ᾽, ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
θε. ἔδωκ᾽. ὀλέσθαι δ᾽ ὤφελον τῇδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ.
οἰδί. ἀλλ᾽ εἰς τόδ᾽ ἥξεις μὴ λέγων γε τοὔνδικον;

θε. πολλῷ γε μᾶλλον ἢν φράσω, διόλλυμαι.
οἰδ. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.
θε. οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.
οἰδ. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;
θε. ἐμὸν μὲν, οὐκ ἔγωγ'· ἐδεξάμην δέ του.
οἰδ. τίνος πολιτῶν τόνδε, κἀκ ποίας στέγης;
θε. μὴ πρὸς θεῶν, μὴ δέσποθ', ἱστόρει πλέον.
οἰδ. ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν;
θε. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
οἰδ. ἢ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
θε. οἴμοι πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
οἰδ. κἄγωγ' ἀκούων ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.
θε. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἡ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
οἰδ. ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;
θε. μάλιστ' ἄναξ.
οἰδ. ὡς πρὸς τί χρείας;
θε. ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
οἰδ. τεκοῦσα τλήμων;
θε. θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν.
οἰδ. ποίων;
θε. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
οἰδ. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
θε. κατοικτίσας ὦ δέσποθ'. ὡς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν. ὁ δὲ,
κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ
ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
οἰδ. ἰού. ἰού. τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν.
ὅστις πέφασμαι, φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν. ξὺν οἷς

τοῖς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν· οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών·
χο. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
ζώσας ἐναριθμῶ·
τίς γάρ τις ἀνὴρ πλέον
τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
ἢ τοσοῦτον, ὅσον δοκεῖν,
καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι·
τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα τὸν σὸν ὦ τλᾶμον,
Οἰδίποδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω,
ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου·
ὦ Ζεῦ· κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
παρθένον χρησμῳδόν·
θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμός·
καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων·
τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
τίς ἐν πόνοις; τίς ἄταις ἀγρίαις
ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα·
ᾧ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκησεν
παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν·
πῶς ποτε πῶς ποθ' αἱ πατρῷαι
σ' ἄλοκες φέρειν τάλας
σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος· ὅς
δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,

τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ἰὼ Λαΐειον τέκνον.
εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
ἰαχέων ἐκ στομάτων.
τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα.
ἐξ ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ'. οἷα δ' εἰσόψεσθ'. ὅσον
δ' ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν
νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεύθει. τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυποῦσ', αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.
χο λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν τὸ μὴ οὐ
βαρύστον' εἶναι. πρὸς δ' ἐκείνοισιν, τί φῄς;
ἀγ ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
χο ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
ἀγ αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων, τὰ μὲν
ἄλγιστ', ἄπεστιν. ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ' ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.
πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ' ἐπιρρήξασ' ἔσω,
καλεῖ τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι, νεκρὸν

μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ'· ὑφ' ὧν,
θάνοι μὲν αὐτός· τὴν δὲ, τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν·
γοᾶτο δ' εὐνάς· ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι·
χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται·
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους· ὑφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν·
φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν·
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν, οὗ τε, καὶ τέκνων·
λυσσῶντι δ' αὐτῷ, δαιμόνων δείκνυσί τις
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν·
δεινὸν δ' ἀΰσας ὡς ὑφ' ἡγητοῦ τινος,
πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων,
ἔκλινε κοῖλα κλεῖθρα, κἀμπίπτει στέγῃ·
οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ,
ὅπως ὁρᾷ νιν δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῇ
ἔκειθ' ὁ τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν·
ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
ἄρας, ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων
αὐδῶν τοιαῦθ'· ὅθ' οὕνεκ' οὐκ ὄψοιτό νιν,
οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά·
ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν, οὓς μὲν οὐκ ἔδει,
ὀψοίαθ'· οὓς δ' ἔχρῃζεν, οὐ γνωσοίατο·
τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ,

ἤρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα. φοίνιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γένει' ἔτεγγον. οὐδ' ἀνίεσαν
φόνου μυδώσας σταγόνας. ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο.
τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου κακά,
ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος, ἦν πάροιθε μὲν
ὄλβος δικαίως. νῦν δὲ τῇδε θ' ἡμέρᾳ,
στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.
χο. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἔν τινι σχολῇ κακοῦ;
ἀγ. βοᾷ διοίγειν κλῇθρα, καὶ δηλοῦν τινὰ
τοῖς πᾶσι Καδμείοισι, τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητρὸς, αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι.
ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
μενῶν δόμοις ἀραῖος ὡς ἠράσατο.
ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
δεῖται. τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διοίγεται. θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.
χο. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ' ὦ τλῆμον
προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
φεῦ φεῦ δύστανος. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
δύναμαί σε, θέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι.

τοίαν φρίκην παρέχει μοι·

οἰδί αἶ αἶ αἶ·
φεῦ· φεῦ· δύστανος ἐγώ· ποῖ γᾶς
φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι φθογγὰ
διαπέταται φοράδην;
ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου·

χο ἐς δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον·

οἰδί ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον,
ἐπιπλώμενον ἄφατον,
ἀδάμαστόν τε, καὶ δυσούριστον· οἴμοι·
οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν·

χο καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι,
διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φέρειν κακά·

οἰδί ἰὼ φίλος· σὺ μὲν ἐμὸς
ἐπίπολος ἔτι μόνιμος·
ἔτι γὰρ ὑπομένεις ἐμὲ
τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ· φεῦ·
οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς
καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως·

χο ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

οἰδί Απόλλων τάδ' ἦν Απόλλων ὦ φίλοι,
ὁ κακὰ τελῶν,
ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα·
ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων·
τὶ γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
ὅτῳ γ' ὁρῶντι, μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

χο ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῄς·

οἰδ. τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν, ἢ προσήγορον
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ φίλοι;
ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με.
ἀπάγετ' ὦ φίλοι, τὸν ὀλέθριον μέγαν.
τὸν καταρατότατον· ἔτι δὲ
καὶ θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν.
χο. δείλαιε τοῦ νοῦ, τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὥς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτε.
οἰδ. ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
νομάδος ἐπιποδίας
ἔλυσεν, ἀπό τε φόνου
ἔρρυτο, κἀνέσωσεν, οὐδὲν ἐς χάριν
πράσσων· τότε γὰρ ἂν θανὼν,
οὐκ ἦν φίλοισιν, οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.
χο. θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.
οἰδ. οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον,
οὐδὲ νυμφίος βροτοῖς ἐκλήθην, ὧν ἔφυν ἄπο.
νῦν δ', ἄθλιος μὲν εἰμ'· ἀνοσίων δὲ παῖς.
ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακοῦ κακὸν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.
χο. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.
οἰδ. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων,
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς ᾅδου μολών.
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ'· οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος
βλαστοῦσ',

βλαστοῦσ᾽, ὅπως ἔβλαστε προσλεύσσειν ἐμοί;
οὐδῆτα, τοῖς γ᾽ ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε,
οὐδ᾽ ἄστυ γ᾽, οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλμαθ᾽ ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ᾽ ἀνὴρ εἷς, ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς,
ἀπεστέρησ᾽ ἐμαυτόν· αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας, τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ᾽ ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
τοιάνδ᾽ ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν,
ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν;
ἥκιστά γ᾽· ἀλλ᾽ εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ᾽ ἦν
πηγῆς δι᾽ ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἀνεσχόμην
τὸ μὴ ἀποκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
ἵν᾽ ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· Τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ᾽ ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρών· τί μ᾽ ἐδέχου; τί μ᾽ οὐ λαβὼν,
ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μή ποτε
ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς;
ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ᾽, οἷον ἆρά με
κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε;
νῦν γὰρ κακός τ᾽ ὢν, κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
δρυμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
αἳ τοὐμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
ἐπίετε πατρός· ἆρά μου μέμνησθ᾽, ὅτι
οἷ᾽ ἔργα δράσας ὑμὶν, εἶτα δεῦρ᾽ ἰὼν
ὁποῖ᾽ ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι.
ἐφύσαθ᾽ ἡμᾶς· καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα· κἀπεδείξατε

πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα
αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται·
„ Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μὴ δὲ δρᾶν καλόν·
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που
καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
ἐκρίψατ'· ἔνθα μή ποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι·
ἴτ'· ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν·
πείθεσθε· μὴ δείσητε· τὰ μὰ γὰρ κακὰ,
οὐδεὶς οἷός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν·
χο ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς, ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ·
οἰδί οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν, πάντ' ἐφεύρημαι κακός·
κρέ οὐχ ὡς γελαστὴς Οἰδίπους ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν·
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἄνακτος ἡλίου· τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ, μήτε γῆ
μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται·
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε·
„ Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν
„ Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά·
οἰδί πρὸς θεῶν, ἐπεί περ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ οὐδ' ἐμοῦ φράσω·
κρέ καὶ τοῦ, με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

οἰδί ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδ᾽ ὅσον τάχισθ᾽, ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος·
κρέ ἔδρασ᾽ ἂν εὖ τοῦτ᾽ ἴσθ᾽ ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ᾽ ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον·
οἰδί ἀλλ᾽ ἥ γ᾽ ἐκείνου πᾶσ᾽ ἐδηλώθη φάτις,
τὸν πατροφόντην τὸν ἀσεβῆ μ᾽ ἀπολλύναι·
κρέ οὕτως ἐλέχθη ταῦθ᾽· ὅμως δ᾽ ἵν᾽ ἕσταμεν
χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τι δραστέον·
οἰδί οὕτως ἄρ᾽ ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ᾽ ὕπερ;
κρέ καὶ γὰρ σὺ νῦν τ᾽ ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις·
οἰδί καὶ σοί γ᾽ ἐπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι·
τῆς μὲν κατ᾽ οἴκους, αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον,
θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ·
ἐμοῦ δὲ, μήποτ᾽ ἀξιωθήτω τόδε
πατρῷον ἄστυ, ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν·
ἀλλ᾽ ἔα με ναίειν ὄρεσιν· ἔνθα κλῄζεται
οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
πατήρ τ᾽ ἐθέσθην ζῶντε, κύριον τάφον·
ἵν᾽ ἐξ ἐκείνων οἵ μ᾽ ἀπωλλύτην, θάνω·
καίτοι τοσοῦτόν γ᾽ οἶδα, μήτε μ᾽ ἂν νόσον,
μήτ᾽ ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
θνῄσκων ἐσώθην, μὴ ᾽πί τῳ δεινῷ κακῷ·
ἀλλ᾽ ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ᾽, ὅπηπερ εἶσ᾽, ἴτω·
παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρρένων, μή μοι Κρέον
προσθῇ μέριμναν· ἄνδρες εἰσίν· ὥστε μὴ
σπάνιν ποτὲ χεῖν, ἔνθ᾽ ἂν ὦσι τοῦ βίου·
ταῖν δ᾽ ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
αἷν οὔποθ᾽ ἡ μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
τράπεζ᾽ ἄνευ τοῦδ᾽ ἀνδρός· ἀλλ᾽ ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάντων τῶνδ᾽ ἀεὶ μετειχέτην,

αἷν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
ἴθ' ὦναξ.
ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε· χερσί τ' ἂν θιγὼν,
δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
τί φημι.
οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν
δακρυῤῥοούντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων,
ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν.
λέγω τί;
κρέ λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣν εἶχες πάλαι.
οἰδί ἀλλ' εὐτυχοίης· καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἤ με φρουρήσας τύχοι.
ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας.
αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν, ὧδ' ὁρᾶν,
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα.
ὃς ὑμιν ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
πατὴρ ἐφάνθην, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω,
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφῷ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
τὶς οὗτος ἔσται; τὶς παραῤῥίψει τέκνα,
τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα;

τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη· κἀκ τῶν ἴσων
ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
τοιαῦτ' ὀνειδίζεσθε· κᾆτα, τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ,
χέρσους φθαρῆναι, κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ, ὢ φυτεύσαμεν,
ὀλώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε παρίδης
πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας.
μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς,
ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον ὦ γενναῖε σῇ ψαύσας χερί.
σφῷν δ' ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν· βίου δὲ λῴονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

κρέ. ἅλις ἵν' ἐξήκεις δακρύων.
ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.
οἰδί. πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.
κρέ. πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
οἰδί. οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;
κρέ. λέξεις· καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
οἰδί. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀπ' οἴκων.
κρέ. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.
οἰδί. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἄχθιστος ἥκω.
κρέ. τοιγαροῦν τεύξῃ τάχα.
οἰδί. φῂς τάδ' οὖν;

κρέ ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην·
οἰδί ἄπαγέ νῦν μ᾽ ἐντεῦθεν ἤδη·
κρέ στεῖχέ νυν· τέκνων δ᾽ ἀφοῦ·
οἰδί μηδαμῶς πάντας γ᾽ ἕλῃ μου·
κρέ πάντα μὴ βούλου κρατεῖν·
καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο·
χο ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ᾽ Οἰδίπους ὅδε,
ὃς τὰ κλείν᾽ αἰνίγματ᾽ ᾔδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ,
ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν;
» Ὥστε, θνητὸν ὄντ᾽, ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
» Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν᾽ ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
» Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών·

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ·

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ·

SOPHOCLIS ANTIGONE·

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Ἀποθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἀντιγόνη θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει χῶμα. οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα, ἐξεύροιεν. οὗτοι τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθαίροντες, οὐδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νέκυν, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην, Κρέων καταδικάζει. καὶ ζῶσαν, εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἵμων ὁ Κρέοντος υἱὸς, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας, ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος. ἐφ᾽ ᾧ λυπηθεῖσα ἡ Κρέοντος γαμετὴ Εὐρυδίκη, ἑαυτὴν κατασφάζει. καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη. καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἀνῄρηται. ἐφ᾽ ᾗ καὶ Αἵμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο. ἐπὶ δὲ τῷ τούτου θανάτῳ, καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε. κεῖται ἡ μυθοποιΐα

καὶ

καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος, δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τίκτει τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος, ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ χορὸς, συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων· τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, καὶ Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, καὶ μόρος Εὐρυδίκης τῆς τοῦ Αἵμονος μητρός· φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης· λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο λβ·

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ·

Ἀντιγόνη·
Ἰσμήνη·
Χορὸς Θηβαίων γερόντων·
Κρέων·
Ἄγγελος·
Φύλαξ ἄγγελος·
Αἵμων
Τειρεσίας·
Ἐξάγγελος·
Εὐρυδίκη·
Οἰκέτης·

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη·

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ·

ὦ Κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμή
νης κάρα,
ἆρ' οἶσθ' ὅ, τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδί
που κακῶν
ὁποῖον οὐχὶ νῶϊν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἄτης ἄτερ,
οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν·
καὶ νῦν, τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως·
ἔχεις τί, κεἰσήκουσας; ἤ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;
ἰσ ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος Ἀντιγόνη φίλων
οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη·
ἀν ᾔδειν καλῶς· καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις·
ἰσ τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος·
ἀν οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων,
τὸν μὲν, προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ετεοκλέα μὲν ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ, καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς·

τὸν δ'

τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν,
ἀστοῖσι φασὶν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαί τινα·
ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
κἀμοὶ, λέγω γὰρ κἀμὲ, κηρύξαντ' ἔχειν·
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ εἰδόσι
σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν,
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα· καὶ δείξεις τάχα
εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.
ισ τί δ' ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προσθείμην πλέον;
ἀν εἰ ξυμπονήσεις, καὶ ξυνεργάσῃ σκόπει.
ισ ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;
ἀν εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.
ισ ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον πόλει;
ἀν τὸν γοῦν ἐμὸν, καὶ τὸν σὸν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς,
ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
ισ ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
ἀν ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν εἴργειν μέτα.
ισ οἴμοι· φρόνησον ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
ὡς νῷν ἀπεχθὴς, δυσκλεής τ' ἀπώλετο,
πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνὴ διπλοῦν πάθος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
τρίτον δ' ἀδελφὼ δύω μίαν καθ' ἡμέραν

αὐτοκτενοῦντε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει
ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι
ἔφυμεν ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα.
ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων.
καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.
ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
ξύγγνοιαν ἴσχειν ὡς βιάζομαι τάδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. Τὸ γὰρ
Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
ἀν οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἂν εἰ θέλοις ἔτι
πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα.
ἀλλ' ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ. κεῖνον δ' ἐγὼ
θάψω. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ, θανεῖν.
φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι. φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσασ'. ἐπεὶ πλείων χρόνος
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.
ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι. σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ', ἀτιμάσασ' ἔχε.
ισ ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι. τὸ δὲ
βίᾳ πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.
ἀν σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοι'. ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
ισ οἴμοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου.
ἀν μή μου προτάρβει. τὸν σὸν ἐξόρθου βίον.
ισ ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ
τοὔργον. κρυφῇ δὲ κεῦθε. σὺν δ' αὔτως ἐγώ.
ἀν οἴμοι.

ἀν οἴμοι. καταύδα. πολλὸν ἐχθίων ἔσῃ
σιγῶσ᾽, ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
ἰσ θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
ἀν ἀλλ᾽ οἶδ᾽ ἀρέσκουσ᾽ οἷς μάλισθ᾽ ἁδεῖν με χρή.
ἰσ εἰ καὶ δυνήσῃ γ᾽, ἀλλ᾽ ἀμηχάνων ἐρᾷς.
ἀν οὐκοῦν ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
ἰσ ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.
ἀν εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρῇ μὲν ἐξ ἐμοῦ.
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκῃ.
ἀλλ᾽ ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν,
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο. πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
ἰσ ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε. τοῦτο δ᾽ ἴσθ᾽ ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ᾽ ὀρθῶς φίλη.
χο ἀκτὶς ἀελίοιο, τὸ κάλ
λιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
ἐφάνθης ποτ᾽ ὦ χρυσέας
ἁμέρας βλέφαρον,
Διρκαίων ὕπερ
ῥεέθρων μολοῦσα
τὸν λεύκασπιν ἀργόθεν
φῶτα βάντα πανσαγίᾳ
φυγάδα πρόδρομον ὀξυτόρῳ
κινήσασα χαλινῷ.
ὃν ἐφ᾽ ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκης
ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
ὀξέα κλάζων αἰετὸς εἰς γᾶν
ὣς, ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς

πολλῶν μεθ' ὅπλων.
ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσι.
στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονί
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα
ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων
αἱμάτων γένυσιν
πλησθῆναι. καὶ
στεφάνωμα πύργων
πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν.
τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ,
δυσχέρωμα δράκοντι.
» Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
» Ὑπερεχθαίρει. καί σφας ἐσιδὼν
» Πολλῷ ῥεύματι προσνισομένους
» Χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτίας,
» Παλτῷ ῥιπτεῖ πυρί. βαλβίδων
ἐπ' ἄκρων ἤδη
νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι.
ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε τανταλωθεὶς,
πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ
βακχεύων ἐπέπνει
ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
εἶχε δ' ἄλλᾳ.
τὰ μὲν ἄλλᾳ, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις
ἐπενώμα στυφελίζων
μέγας Ἄρης δεξιόσειρος.
ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις
ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον

Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη,
πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὣ πατρὸς ἑνὸς
μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὑτοῖν
δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον
κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.
ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε νίκα,
τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ.
ἐκ μὲν δὴ πολέμων
τῶν νῦν, θέσθε λησμοσύνην.
θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννύχοις πάν
τας ἐπέλθωμεν. ὁ Θήβας δ'
ἐλελίζων βακχεῖος ἄρχοι.
ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς
νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων.
ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
προὔθετο λέσχην,
κοινῷ κηρύγματι πέμψας.
κρέ. ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος, ἀσφαλῶς θεοὶ
πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν.
ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα,
ἔστειλ' ἱκέσθαι. τοῦτο μὲν, τὰ Λαΐου
σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη.
τοῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν.
κἀπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
παῖδας, μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας, μίαν
καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντές τε, καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,

ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
» Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
» Ψυχήν τε, καὶ φρόνημα, καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
» Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.
» Ἐμοὶ γὰρ ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
» Μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
» Ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
» Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ.
» Καὶ μεῖζον ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
» Φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί,
οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ· τοῦτο γινώσκων, ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα· καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν.
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι.
Ἐτεοκλέα μέν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί,
τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἀφανίσαι,
ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε Πολυνείκην λέγω,
ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
φυγὰς κατελθών, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατάκρας· ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι· τοὺς δέ, δουλώσας ἄγειν,

τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῦχθαι, τάφῳ
μήτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα.
ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ, τῶν ἐνδίκων.
ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει θανὼν,
καὶ ζῶν, ὁμοίως ἔκ γ' ἐμοῦ τιμήσεται.
χο σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει παῖ Μενοικέως Κρέον,
τὸν τῇδε δύσνουν, καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που τ' ἔνεστί σοι,
καὶ τῶν θανόντων, χὠπόσοι ζῶμεν πέρι.
κρέ ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.
χο νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες.
κρέ ἀλλ' εἴσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.
χο τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;
κρέ τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.
χο Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.
κρέ καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. Ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων,
» Ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.
ἄγ ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο
δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη,
τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
τλήμων, μενεῖς αὖ; καὶ τάδ' εἴσεται Κρέων,
ἄλλου παρ' ἀνδρός. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνῇ;
τοιαῦθ' ἑλίσσων, ἤνυτον σχολῇ βραδύς.
χοὔτως ὁδὸς βραχεῖα, γίγνεται μακρά.

τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
σοί· κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο, πλὴν τὸ μόρσιμον.
κρέ τί δ' ἐστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
ἄγ φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ· τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν.
οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
κρέ εὖ γε στοχάζῃ, κἀποφράγνυσαι κύκλῳ
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον.
ἄγ τὰ δεινὰ γάρ τοι, προστίθησ' ὄκνον πολύν.
κρέ οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
ἄγ καὶ δὴ λέγω σοι· τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
θάψας, βέβηκε· κἀπὶ χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας, κἀφαγιστεύσας ἃ χρή.
κρέ τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
ἄγ οὐκ οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῇδος ἦν
πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ
καὶ χέρσος ἀῤῥὼξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὑργάτης τις ἦν.
ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
οὐδὲν, γὰρ ἠφάνιστο· τυμβήρης μὲν οὔ.
λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὣς, ἐπῆν κόνις.
σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς, οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοί·
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα, κἂν ἐγίνετο
πληγὴ τελευτῶσ'· οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος.

κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ᾽ ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.
ἦμεν δ᾽ ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν,
τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῳ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ᾽ εἰργασμένῳ.
τέλος δ᾽ ὅτ᾽ οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν. οὐ γὰρ εἴχομεν
οὔτ᾽ ἀντιφωνεῖν, οὔθ᾽ ὅπως δρῶντες, καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ᾽ ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοὖργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ᾽ ἐνίκα. κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δ᾽ ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν οἶδ᾽ ὅτι.
Στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
χο. ἄναξ, ἐμοί τοι μή τι καὶ θεήλατον
τοὖργον τόδ᾽ ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.
κρέ. παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων,
μὴ ᾽φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
ναοὺς πυρώσων ἦλθε, κἀναθήματα,
καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν,
ἢ τοὺς κακοὺς, τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοὶ
κρυφῇ κάρα σείοντες. οὐδ᾽ ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον ὡς στέργειν ἐμέ.

ἐκ τῶν δὲ τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
» Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος
» Κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
» Πορθεῖ. τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων.
» Τόδ' ἐκδιδάσκει, καὶ παραλλάσσει φρένας
» Χρηστὰς, πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν.
» Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
» Καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
» Ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
» Χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς, ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ'· ὅρκιος δέ σοι λέγω.
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοὺς,
οὐχ ὕμιν ἅδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν.
ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε, καὶ μάθηθ' ὅτι,
» Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
» Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
» Ἀτωμένους ἴδοις ἂν, ἢ σεσωσμένους.
ἄγ εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω;
κρέ οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;
ἄγ ἐν τοῖσιν ὠσὶν, ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ.
κρέ τί δαὶ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;
ἄγ ὁ δρῶν, ἀνιᾷ τὰς φρένας. τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.
κρέ οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
ἄγ οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.
κρέ καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

ἀγ φεῦ· ἦ δεινὸν ᾧ δοκῇ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.
κρέ κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι
» Τὰ δεινὰ κέρδη, πημονὰς ἐργάζεται.
ἀγ ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι
ληφθῇ τε καὶ μὴ, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος, γνώμης τ' ἐμῆς
σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.
χο πολλὰ τὰ δεινά. Κοὐδὲν ἀν
» θρώπου δεινότερον πέλει.
τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
πόντου χειμερίῳ νότῳ
χωρεῖ περιβρυχίοισι
περῶν ὑπ' οἴδμασιν.
θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν γᾶν
ἄφθιτον ἀκαμάταν
ἀποτρύεται, παλλομένων ἀρότρων.
ἔτους εἰς ἔτος ἱππεί
ῳ γένει πολεύων
κουφονέων τε φῦλον ὀρ
νίθων ἀμφιβαλὼν, ἄγει,
καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη,
πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν
σπείραισι δικτυοκλώστοις
περιφραδὴς ἀνήρ.
κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
θηρὸς ὀρεσιβάτα.
λασιαύχενά θ' ἵππον ἄξεται ἀμ
φίλοφον ζυγὸν οὔρει

ὄντ' ἀδμῆτα ταῦρον,
καὶ φθέγμα, καὶ ἀνεμόεν
φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους
ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ δυσαύλων
πάγων αἴθρια, καὶ
» δύσομβρα φεύγειν βέλη. Παντοπόρος,
» Ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται.
» Τὸ μέλλον ἀΐδα μόνον
» φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται.
» Νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς
» Ξυμπέφρασται.
σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέ
χνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων,
ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει.
νόμους παρείρων χθονὸς,
θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν, ὑψίπολις.
ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
ξύνεστι τόλμας χάριν.
μήτε μοι παρέστιος
γένοιτο, μήτ' ἴσον φρονῶν,
ὃς τάδ' ἔρδει.
ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ.
τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην.
ὦ δύστηνος, καὶ δυστήνου
πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ', οὐ δήπου
σέ γ' ἀπιστοῦσαν,
τοῖς βασιλείοις ἄγουσι νόμοις
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;
ἀγ. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἐξειργασμένη.

τήνδ'

τήνδ᾽ εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;
χο. ὅδ᾽ ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾷ.
κρέ. τί δ᾽ ἔστι; ποία ξύμμετρος προὔβη δίκῃ;
ἀγ. ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ᾽ ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἡ ᾽πίνοια τὴν γνώμην. ἐπεὶ
σχολῇ ποθ᾽ ἥξειν δεῦρ᾽ ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ᾽ ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ᾽ ἐλπίδας χαρὰ,
ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ.
ἥκω δι᾽ ὅρκων, καίπερ ὢν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ᾽, ἣ καθευρέθη τάφον
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ᾽ οὐκ ἐπάλλετο.
ἀλλ᾽ ἔστ᾽ ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
καὶ νῦν ἄναξ, τήνδ᾽ αὐτὸς ὡς θέλεις λαβὼν,
καὶ κρῖνε, κἀξέλεγχ᾽. ἐγὼ δ᾽ ἐλεύθερος
δίκαιός εἰμι τῶνδ᾽ ἀπηλλάχθαι κακῶν.
κρέ. ἄγεις δὲ τήνδε, τῷ, τρόπῳ; πόθεν λαβών;
ἀγ. αὕτη τὸν ἄνδρ᾽ ἔθαπτε. πάντ᾽ ἐπίστασο.
κρέ. ἦ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;
ἀγ. ταύτην γ᾽ ἴδον θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπεῖπας. ἆρ᾽ ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;
κρέ. καὶ πῶς ὁρᾶται, κἀπίληπτος ηὑρέθη;
ἀγ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ᾽. ὅπως γὰρ ἥκομεν
πρὸς σοῦ τὰ δείν᾽ ἐκεῖν᾽ ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
καθήμεθ᾽ ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὀσμὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ μὴ βάλῃ πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ᾽ ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ᾽ ἀφειδήσοι πόνου.

χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἔστ' ἐν αἰθέρι
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
τυφὼς ἀέρας σκηπτὸν οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἡ παῖς ὁρᾶται, κἀνακωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον· ὡς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος,
οὕτω δὲ χ' αὕτη ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
γόοισιν ἐξῴμωξεν· ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέως ἄρδην πρόχου,
χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χἠμεῖς δ' ἰδόντες, ἱέμεσθα· σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
καὶ τάς γε πρόσθεν, τάς τε νῦν ἠλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο,
ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα.
τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
ἀλγεινόν· ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
κρέ σὲ δὴ σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα
φὴς, ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;
ἀν καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
κρέ σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις

ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα.
ᾔδεις τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;
ἀν ᾔδειν. τί δ' οὐκ ἔμμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.
κρέ καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;
ἀν οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν δίκη,
οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
ζῇ ταῦτα. κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξῄδειν. τί δ' οὔ;
κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω.
» Ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὡς ἐγὼ κακοῖς
» Ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν,
παρ' οὐδὲν ἄλγος, ἀλλ' ἂν εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
ματρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν,
κείνοις ἂν ἤλγουν, τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.
χο δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός. εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.
κρέ Ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα,
» Πίπτειν μάλιστα. καὶ τὸν ἐγκρατέστατον

» Σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ,
» Θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις·
» Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
» Ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
» Φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας·
αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὕβρις δ' ἐπεὶ δέδρακεν ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν·
ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὐτὴ δ' ἀνήρ,
εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη·
ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας
τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἑρκίου κυρεῖ,
αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου·
καί νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν·
» Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς
» Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων·
» Μισῶ γε μέντοι χ' ὤταν ἐν κακοῖσί τις
» Ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ·
ἀν θέλεις τί μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών;
κρέ ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω·
ἀν τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδὲν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ·
οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ·
καίτοι, πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν

λέγοιτ'

λέγοιτ᾽ ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
ἀλλ᾽ ἡ τυραννὶς, πολλά τ᾽ ἄλλ᾽ εὐδαιμονεῖ,
κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν, λέγειν θ᾽ ἃ βούλεται.
κρέ σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς;
ἀν ὁρῶσι χ᾽ οἵδε· σοὶ δ᾽ ὑπίλλουσι στόμα.
κρέ σὺ δ᾽ οὐκ ἐπαιδῇ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;
ἀν οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.
κρέ οὔκουν ὅμαιμος χ᾽ ὡ καταντίον θανών;
ἀν ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταυτοῦ πατρός.
κρέ πῶς δῆτ᾽ ἐκείνῳ δυσσεβεῖ τιμᾷς χάριν;
ἀν οὐ μαρτυρήσει ταῦθ᾽ ὁ κατθανὼν νέκυς.
κρέ εἴ τοι σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.
ἀν οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ᾽ ἀδελφὸς ὤλετο.
κρέ πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ᾽ ἀντιστὰς ὕπερ.
ἀν ὅμως ὅ γ᾽ ᾅδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.
κρέ ἀλλ᾽ οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος.
ἀν τίς δ᾽ οἶδεν εἰ κάτω ᾽στὶν εὐαγῆ τάδε;
κρέ οὔτοι ποθ᾽ οὐχθρὸς, οὐδ᾽ ὅταν θάνῃ φίλος.
ἀν οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.
κρέ κάτω νῦν ἐλθοῦσ᾽, εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος, οὐκ ἄρξει γυνή.
χο καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ᾽ Ἰσμήνη
φιλάδελφα κάτω δάκρυα λειβομένα.
νεφέλη δ᾽ ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ᾽ εὐῶπα παρειάν.
κρέ σὺ δ᾽ ἣ κατ᾽ οἴκους ὡς ἔχιδν᾽ ὑφειμένη
λήθουσά μ᾽ ἐξέπινες, οὐδ᾽ ἐμάνθανον
τρέφων δύ᾽ ἄτας, κἀπαναστάσεις θρόνων;
φέρ᾽ εἰπὲ δή μοι· καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου

φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομῇ τὸ μὴ εἰδέναι;
ἰσ δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμορροθεῖ·
καὶ ξυμμετίσχω, καὶ φέρω τῆς αἰτίας·
ἀν ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ'· ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην·
ἰσ ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι,
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη·
ἀν ὧν τοὔργον, ἅδης, χ' οἱ κάτω ξυνίστορες·
» Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν, οὐ στέργω φίλην·
ἰσ μήτοι κασιγνήτη μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ,
θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι·
ἀν μή μοι θάνῃς σὺ κοινά· μήθ' ἃ μὴ θίγες,
ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ·
ἰσ καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένη, φίλος;
ἀν Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών·
ἰσ τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;
ἀν ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γελῶτ' ἐν σοὶ γελῶ·
ἰσ τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
ἀν σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν·
ἰσ οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
ἀν σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν· ἐγὼ δὲ, κατθανεῖν·
ἰσ ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις·
ἀν καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν·
ἰσ καὶ μὴν ἴση νῶϊν ἐστὶν ἡ 'ξαμαρτία·
ἀν θάρσει, σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν· ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν·
κρέ τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν, ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι· τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ·
ἰσ Οὐ γάρ ποτ' ὦ 'ναξ οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει
» Νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται·

σοὶ

κρέ σοὶ γοῦν, ὅθ᾽ εἵλου σὺν κακῷ πράσσειν κακά.
ἰσ τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ᾽ ἄτερ βιώσιμον;
κρέ ἀλλ᾽ ἥδε μέν σοι μὴ λέγ᾽, οὐ γὰρ ἔστ᾽ ἔτι.
ἰσ ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
κρέ ἀρώσιμαι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.
ἰσ οὐχ ὥς γ᾽ ἐκείνῳ τῇδέ τ᾽ ἦν ἡρμοσμένα.
κρέ Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱάσι στυγῶ.
ἀν ὦ φίλταθ᾽ αἷμον, ὥς σ᾽ ἀτιμάζει πατήρ.
κρέ ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ, καὶ τὸ σὸν λέχος.
ἰσ ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
κρέ ᾅδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ.
ἰσ δεδογμέν᾽ ὡς ἔοικε τήνδε κατθανεῖν;
κρέ καὶ σοίγε, κἀμοί. μὴ τριβὰς ἔτ᾽, ἀλλά νιν
κομίζετ᾽ εἴσω δμῶες. ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε, μηδ᾽ ἀνειμένας.
» Φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς, ὅταν πέλας
» Ἤδη τὸν ᾅδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.
χο Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών.
» Οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας
» Οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς
» ἐπὶ πλῆθος ἕρπον,
» Ὅμοιον ὥστε ποντίας ἁλὸς
» Οἶδμα δυσπνόοις ὅταν
» Θρῄσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον
» Ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
» Κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
» Θῖνα, καὶ δυσάνεμον,
» Στόνῳ βρέμουσι δ᾽ ἀντιπλῆγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι
πήματα φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτον

τ᾽· οὐδ᾽ ἀπαλλάσσει γενεὰν
γένος, ἀλλ᾽ ἐρείπει
θεῶν τις· οὐδ᾽ ἔχει λύσιν·
νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
ῥίζας τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις·
κατ᾽ αὖ νιν φονία θεῶν τῶν
νερτέρων ἀμᾷ κόνις
λόγου τ᾽ ἄνοια, καὶ φρενῶν Ἐρινύς·
τεὰν Ζεῦ δύνασιν, τὶς ἀνδρῶν
ὑπερβασίᾳ κατάσχοι;
τὰν, οὔθ᾽ ὕπνος αἱρεῖ ποθ᾽ ὁ παντογήρως,
οὔδ᾽ ἀκάματοι θεῶν
μῆνες· ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ δυνάστας
κατέχεις ὀλύμπου,
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν·
τό, τ᾽ ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει·
νόμος ὅδ᾽ οὐδὲν ἕρπει
θνατῶν βιότῳ πάμ
πολις ἐκτὸς ἄτας·
Ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς,
Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν,
Πολλοῖς δ᾽ ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
εἰδότι δ᾽ οὐδὲν, ἕρπει,
πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ·
σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται,
Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ᾽ ἐσθλὸν
Τῷδ᾽ ἔμμεν᾽, ὅτῳ φρένας
Θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·

Πράσσει

» Πράσσει δ᾽ ὀλιγοστὸν
» Χρόνον ἐκτὸς ἄτας·
ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
νέατον γέννημ᾽ ἆρ᾽ ἀχνύμενος
τῆς μελλογάμου νύμφης
τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης
ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν·
κρέ. τάχ᾽ εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον·
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;
αἵ. πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
χρηστὰς ἀπορθοῖς· αἷς ἔγωγ᾽ ἐφέψομαι·
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος
μείζων φέρεσθαι, σοῦ καλῶς ἡγουμένου·
κρέ. οὕτω γὰρ ὦ παῖ χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ᾽ ὄπισθεν ἑστάναι·
τούτου γὰρ οὕνεκ᾽ ἄνδρες εὔχονται, γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί·
» Ὅστις δ᾽ ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα,
» Τί τόνδ᾽ ἂν εἴποις ἄλλο, πλὴν αὐτῷ πόνους
» φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μὴ νῦν ποτ᾽ ὦ παῖ τὰς φρένας ὑφ᾽ ἡδονῆς
γυναικὸς οὕνεκ᾽ ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται
» γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις· τί γὰρ
» Γένοιτ᾽ ἂν ἕλκος μεῖζον, ἢ φίλος κακός;
ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες

τὴν παῖδ᾽ ἐν ᾅδου τήνδε νυμφεύσειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ᾽ ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ᾽ ἐφυμνείτω Δία
ξύναιμον. εἰ γὰρ δὴ τάδ᾽ ἐγγενῆ φύσει
ἄκοσμα, θρέψω κάρτα τοὺς ἔξω γένους.
» Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ᾽ ἀνὴρ
» Χρηστὸς, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν.
» Ὅστις δ᾽ ὑπερβὰς, ἢ νόμους βιάζεται,
» Ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,
» Οὐκ ἔστ᾽ ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
» Ἀλλ᾽ ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
» Καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία.
» Καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ,
» Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν.
» Δορός τ᾽ ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον,
» Μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
» Ἀναρχίας γὰρ, μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
» Αὕτη πόλεις τ᾽ ὄλλυσιν. ἥδ᾽ ἀναστάτους
» Οἴκους τίθησιν. ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
» Τροπὰς καταρρήγνυσι. τῶν δ᾽ ὀρθουμένων,
» Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ᾽ ἡ πειθαρχία.
» Οὕτως ἀμυντέ᾽ ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις.
» Κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
» Κρεῖσσον γὰρ εἴπερ δεῖ πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν,
» Κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ᾽ ἄν.
χο ἡμῖν μὲν εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.
αἱ Γάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,

» Πάντων ὅσ᾽ ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δ᾽ ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
οὔτ᾽ ἂν δυναίμην, μήτ᾽ ἐπισταίμην λέγειν.
γένοιτο μέντ᾽ ἂν χ᾽ ἀτέρῳ καλῶς ἔχον.
σοὶ δ᾽ οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὄμμα, δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ
λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψῃ κλύων,
ἐμοὶ δ᾽ ἀκούειν ἔσθ᾽ ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἷ᾽ ὀδύρεται πόλις.
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ᾽ ἀπ᾽ ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει.
ἥτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτῶτ᾽ ἄθαπτον, μήθ᾽ ὑπ᾽ ὠμηστῶν κυνῶν
εἴασ᾽ ὀλέσθαι, μήθ᾽ ὑπ᾽ οἰωνῶν τινος.
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
τοιάδ᾽ ἐρεμνὴ σῖγ᾽ ἐπέρχεται φάτις.
» Ἐμοὶ δὲ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς πάτερ,
» Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
» Τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
» Ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει.
ὡς φῂς σὺ κοὐδὲν ἄλλο τοῦτ᾽ ὀρθῶς ἔχειν.
» Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
» Ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
» Οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.
» Ἀλλ᾽ ἄνδρα κἄν τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
» Πόλλ᾽ αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
» Ὁρᾷς παραῤῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα
» Δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται,

» Τὰ δ' ἀντιτείνοντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται;
» Αὕτως δὲ, ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα
» Τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
» Στρέψας το λοιπὸν σέλμασιν, ναυτίλλεται.
ἀλλ' εἶκε θυμῷ. καὶ μετάστασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ
φῦναι τὸν ἄνδρα, πάντ' ἐπιστήμης πλέω.
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
» Καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.
χο ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν. σέ τ' αὖ τοῦδ'. εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.
κρέ οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;
αἵ μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον. εἰ δ' ἐγὼ νέος,
» Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον, ἢ τἄργα σκοπεῖν.
κρέ ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;
αἵ οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.
κρέ οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ;
αἵ οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.
κρέ πόλις γὰρ ἡμῖν ἂν' με χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;
αἵ ὁρᾷς τόδ', ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;
κρέ ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;
αἵ Γόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.
κρέ οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
αἵ καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
κρέ ὅδ' ὡς ἔοικε τῇ γυναικὶ ξυμμαχεῖ.
αἵ εἴπερ γυνὴ σύ. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.
κρέ ὦ παγκάκιστε διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
αἵ οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ.

κρέ ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
αἷ οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.
κρέ ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.
αἷ οὐκ ἂν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.
κρέ ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε;
αἷ καὶ σοῦ τε, κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
κρέ ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.
αἷ ἥδ' οὖν θανεῖται· καὶ θανοῦσ', ὀλεῖ τινά.
κρέ ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχῃ θρασύς;
αἷ τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
κρέ κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.
αἷ εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.
κρέ γυναικὸς ὢν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.
αἷ βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
κρέ ἄληθες· ἀλλ' οὐ τόνδ' ὄλυμπον ἴσθ' ὅτι
χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
ἄγετε τὸ μῖσος ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
αἷ οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ·
οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ
τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν·
ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μένῃ ξυνών.
χο ἀνὴρ ἄναξ βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς.
νοῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας, βαρύς.
κρέ δράτω· φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών.
τάδ' οὖν κόρα τάδ', οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.
χο ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;
κρέ οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
χο μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύῃ κτανεῖν;
κρέ ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος,

κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι
φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος μόνον προθείς·
ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις·
κἀκεῖ τὸν ἅδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν
αἰτουμένη που, τεύξεται, τὸ μὴ θανεῖν·
ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
πόνος περισσός ἐστι τἀν ἅδου σέβειν·
Χο. ἔρως ἀνίκατε μάχαν·
ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις·
ὃς ἐν μαλακαῖσι παρειαῖς
νεάνιδος ἐννυχεύεις·
φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἐν
τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς,
οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀν
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνεν·
σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
ἵμερος εὐλέκτρου
νύμφας τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμ
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα·
νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν
ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν· ἴσχειν
δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον,
τὴν δ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν·

ἀν ὁρᾶτέ μ' ὦ γᾶς πατρίας πολῖται,
τὰν νεάταν ὁδὸν
στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
λεύσσουσαν ἀελίου,
κοὔποτ' αὖθις; ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
ἀΐδας ζῶσαν ἄγει
τὰν ἀχέροντος ἀκτάν οὔθ' ὑμεναίων
ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός
πω μέ τις ὕμνος
ὕμνησεν, ἀλλ' ἀχέροντι νυμφεύσω.
χο οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχου
σ' ἐς τόδ' ἀπέρχῃ κεῦθος νεκύων.
οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦ
σ'. ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ
θνατῶν, ἀΐδαν καταβήσῃ.
ἀν ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι
τὰν φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ.
τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς
πετραία βλάστα δάμασεν. καί νιν
ὄμβρῳ τακομέναν
ὡς φάτις ἀνδρῶν, χιών τ' οὐδαμᾶ λείπει.
τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις
δειράδας. ᾇ με
δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.
χο ἀλλὰ θεός τοι, καὶ θεογεννής.
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ, καὶ θνητογενεῖς.
καίτοι φθιμένᾳ, μέγ' ἀκοῦσαι
τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν.

ἀν οἴμοι, γελῶμαι. τί με πρὸς
θεῶν πατρῴων
οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ᾽ ἐπίφαντον.
ὦ πόλις. ὦ πόλεως
πολυκτήμονες ἄνδρες.
ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ᾽ εὐαρμάτου ἄλσος. ἔμπας
ξυμμάρτυρας ὔμμ᾽ ἐπικτῶμαι,
οἵα φίλων ἄκλαυτος, οἵοισι νόμοις
πρὸς ἕργμα τυμβόχωστον ἔρ
χομαι τάφου ποταινίου.
ἰὼ δύστανος.
οὔτ᾽ ἐν βροτοῖσιν, οὔτ᾽ ἐν νεκροῖσι.
χο μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν,
προβᾶσ᾽ ἐπ᾽ ἔσχατον θράσους,
ὑψηλὸν ἐς δίκας βάθρον
προσέπεσες ὦ τέκνον πολύ.
πατρῷον δ᾽ ἐκτίνεις τιν᾽ ἆθλον.
ἀν ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας
ἐμοὶ μερίμνας
πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον.
τοῦ τε πρόπαντος
ἁμετέρου πότμου
κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
ἰὼ ματρῷαι λέκτρων
ἆται, κοιμήματ᾽ αὐτογέννη
τ᾽ ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς,
οἵων ἐγώ ποθ᾽ ἁ ταλαίφρων ἔφυν.
πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἅ
δ᾽ ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.

ἰὼ ἰὼ

ἰὼ ἰὼ δυσπότμων
κασίγνητε γάμων κυρήσας
θανὼν, ἔτ' οὖσαν κατήναρές με·
χο σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις·
κράτος δ' ὅτῳ κράτος μέλει,
παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει·
σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά·
ἀν ἄκλαυτος· ἄφιλος ἀνυμέναιος
ταλαίφρων ἄγομαι
τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν οὐκέτι
μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμ
μα θέμις ὁρᾶν τάλαινα· τὸν δ'
ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον, οὐδεὶς
φίλων στενάζει·
κρέ Ἆρ' ἴσ' ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
» Ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἂν ἢ χρεῖ ἢ λέγειν;
οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα καὶ κατηρεφεῖ
τύμβῳ περιπτύξαντες ὡς εἴρηκ' ἐγώ,
μόνην ἀφῆτ' ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν
εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγῃ;
ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται·
ἀν ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
οἴκησις αἰείφρουρος, οἷ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων·
ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου·
ἐλθοῦσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δέ σοι

μῆτερ, φίλη δὲ σοὶ κασίγνητον κάρα.
ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
ἔλουσα, κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους
χοὰς ἔδωκα. νῦν δὲ Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλουσα, τοιάδ᾽ ἄρνυμαι.
καίτοι σ᾽ ἐγὼ τίμησα, τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
οὐ γάρ ποτ᾽ οὔτ᾽ ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
οὔτ᾽ εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
βίᾳ πολιτῶν τόνδ᾽ ἂν ἠρόμην πόνον.
τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος, ἄλλος ἦν.
καὶ παῖς ἐπ᾽ ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ᾽ ἤμπλακον.
μητρὸς δ᾽ ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
οὐκ ἔστ᾽ ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτε.
τοιῷδε μέντοι σ᾽ ἐκπροτιμήσασ᾽ ἐγὼ
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ᾽ ἔδοξ᾽ ἁμαρτάνειν,
καὶ δεινὰ τολμᾶν ὦ κασίγνητον κάρα.
καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν,
ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον. οὔτε του γάμου
μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδίου τροφῆς.
ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος
ζῶσ᾽, εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.
ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν᾽ αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ᾽ ἐκτησάμην.
ἀλλ᾽ εἰ μὲν οὖν τάδ᾽ ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες.
εἰ δ᾽ οἵδ᾽ ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

χο ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσι.
κρέ τοιγάρ τοι τούτων τοῖσιν ἄγουσι,
κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
ἀν οἴμοι θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
τοὖπος ἀφῖκται.
κρέ θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι,
μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.
ἀν ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον,
καὶ θεοὶ πατρογενεῖς,
ἄγομαι δὴ, κοὐκέτι μέλλω.
λεύσσετε Θήβης οἱ κοιρανίδαι
τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν
οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσέβειαν σεβίσασα.
χο ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
αὐλαῖς. κρυπτομένα δ' ἐν
τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
καί τοι γενεᾷ τίμιος ὦ παῖ, παῖ.
καὶ Ζηνὸς ταμιεύε
σκε γονὰς χρυσορρύτους.
ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις, δεινὰ
οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, οὔτ' Ἄρης,
οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι
κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.
ζεύχθη δ' ὀξυχόλως παῖς ὁ Δρύαντος,
Ἠδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίοις
ὀργαῖς ἐκ Διονύσου,
πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ,

οὕτω τὰς μανίας δεινὸν ἀποστάζει
ἀνθηρόν τε μένος· κεῖ
νος ἐπέγνω μανίαις
ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις·
παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους
γυναῖκας, εὔιόν τε πῦρ·
φιλαύλους τ' ἠρέθιζε μούσας·
παρὰ δὲ κυανέων πελαγέων πετρῶν
διδύμας ἁλὸς
ἀκταὶ βοσπόριαι·
ἠδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησσὸς,
ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης δισσοῖσι Φινείδαις
εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος
τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος
ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις
ἀραχθὲν ἐγχέων, ὑφ' αἱματηραῖς
χέρεσσι, καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι·
κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι,
μελέαν πάθαν
κλαῖον ματρὸς, ἔχον
τες ἀνύμφευτον γονάν· ἁ
δὲ, σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν·
τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις,
τράφη θυέλλησιν ἐν πατρῴαις
βορεὰς ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου
θεῶν παῖς· ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ
μοῖραι μακραίωνες ἔσχον ὦ παῖ·

τε Θήβης ἄνακτες ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ

αὕτη

αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.
κρέ τί δ' ἔστιν ὦ γεραιὲ Τειρεσία νέον;
τει ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
κρέ οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.
τει τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληροῖς πόλιν.
κρέ ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.
τει φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.
κρέ τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
τει γνώσῃ τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον ὀρνιθοσκόπον
ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμὴν,
ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
κλάζοντας οἴστρῳ, καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς.
ἔγνων. πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος, οὐκ ἄσημος ἦν.
εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην,
βωμοῖσι παμφλέκτοισιν. ἐκ δὲ θυμάτων,
Ηφαιστος οὐκ ἔλαμπεν ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
κἄτυφε, κἀνέπτυε. καὶ μετάρσιοι
χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταῤῥυεῖς
μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,
φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα.
ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
καὶ ταῦτα, τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
βωμοὶ γὰρ ἡμῖν, ἐσχάραι τε παντελεῖς,
πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι

θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα.
οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς,
ἀνδροφθόρου βεβρῶτος αἵματος λίπος.
» ταῦτ' οὖν τέκνον φρόνησον. Ἀνθρώποισι γὰρ
» Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν.
» Ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ κεῖνος, οὐκέτ' ἔστ' ἀνήρ.
» Ἄβουλος, οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
» Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλῃ.
» Αὐθαδία τοι, σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι. μηδ' ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
» εὖ σοι φρονήσας, εὖ λέγω. Τὸ μανθάνειν
» δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγει.
κρέ ὦ πρέσβυ, πάντες ὥστε τοξότου σκοποῦ
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοὐδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμὶ τῶν δ' ὑπαὶ γένους
ἐξημπόλημαι, κἀμπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνετ'. ἐμπολᾶτε τὸν πρὸ Σάρδεων
ἤλεκτρον εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν ἰνδικὸν
χρυσόν. τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
οὐδ' ὡς μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ,
θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
» Θεοὺς μιαίνειν, οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δ' ὦ γεραιὲ Τειρεσία βροτῶν
χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ, πτώματ' αἰσχρ' ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.
τει φεῦ. ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἆρα φράζεται;
κρέ τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

τει. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων ἀβουλία;
κρέ. ὅσῳπερ οἶμαι μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.
τει. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
κρέ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
τει. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
κρέ. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
τει. τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
κρέ. ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας ἂν λέγῃς λέγων;
τει. οἶδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
κρέ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.
τει. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.
κρέ. κίνει. μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
τει. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος;
κρέ. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
τει. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσῃ.
ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας.
ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν
ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν, οὔτε τοῖς ἄνω
θεοῖσιν. ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
λοχῶσιν ᾅδου, καὶ θεῶν Ἐριννύες,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ' ἄθρησον, εἰ κατηργυρωμένος
λέγω. φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ,
ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα.

ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις,
ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν,
ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων
ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν·
τοιαῦτά σου· λυπεῖς γάρ· ὥστε τοξότης
ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
βέβαια· τῶν, σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμῇ·
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν·
τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει·
χο ἁνὴρ ἄναξ βέβηκε δεινὰ θεσπίσας·
ἐπιστάμεσθα δ' ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λαβεῖν·
κρέ ἔγνωκα καὐτὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας·
» Τό, τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀντιστάντα δὲ
» Ἄτῃ πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα·
χο εὐβουλίας δεῖ παῖ Μενοικέως Κρέον·
κρέ τί δῆτα χρὴ δρᾶν, φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ·
χο ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον·
κρέ καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;
χο ὅσον γ' ἄναξ τάχιστα· Συντέμνουσι γὰρ
» Θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι·
κρέ οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον·
χο δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε·
κρέ ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· οἵ τ' ὀπάονες,
οἵ τ' ὄντες, οἵ τ' ἀπόντες ἀξίνας χεροῖν

ὁρμᾶσθ'

ὁρμᾶσθ' ἑλόντες, εἰς ἐπόψιον τόπον·
ἐγὼ δ' ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,
αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν, ἐκλύσομαι·
δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ᾖ σώζοντα, τὸν βίον τελεῖν·

χο πολυώνυμε Καδμέας
νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
βαρυβρεμέτα γένος,
κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις
Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ
κοίνου Ελευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις
ὦ βακχεῦ, βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν
ναίων, παρ' ὑγρὸν Ἰσμηνοῦ
ῥέεθρον, ἀγρίου
τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·
σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
στέροψ ὄπωπε λιγνύς· ἔν
θα Κωρύκιαι νύμφαι
στείχουσι βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα· καὶ
σε Νυσαίων ὀρέων
κισσήρεις ὄχθαι, χλωρά τ' ἀκτὰ
πολυστάφυλος πέμπει
ἀμβρότων ἐπέων εὐαζόντων
Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς·
τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς
ὑπερτάταν πόλεων,
ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
καὶ νῦν ὡς βιαίας,

ἔχεται πάνδημος πόλις
ἐπὶ νόσου μολεῖν
καθαρσίῳ ποδὶ Παρνησίαν
ὑπὲρ κλιτὺν, ἢ στονόεντα
πορθμόν.
ἰὼ πῦρ πνεόντων
χοραγὲ ἄστρων, καὶ νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε
παῖ Διὸς γένεθλον,
προφάνηθι Ναξίαις
σαῖς ἅμα περιπόλοις
θυάσιν, αἵ σε μαινόμεναι
πάννυχοι,
χορεύουσι τὸν ταμίαν Ἴακχον.

ἄγ Κάδμου πάροικοι, καὶ δόμων Ἀμφίονος,
οὐκ ἔσθ᾽ ὁποῖον στάντ᾽ ἂν ἀνθρώπου βίον
οὔτ᾽ αἰνέσαιμ᾽ ἂν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
» Τύχη γὰρ ὀρθοῖ, καὶ τύχη καταῤῥέπει
» Τὸν εὐτυχοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντ᾽ ἀεί.
» Καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς ὡς ἐμοί ποτε,
σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
λαβόντε χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
ηὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ.
» καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. Τὰς γὰρ ἡδονὰς,
» Οταν προδῶσιν, ἀνδρὸς οὐ τίθημ᾽ ἐγώ.
» Πλούτει τε γὰρ κατ᾽ οἶκον εἰ βούλει μέγα,
» Καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ᾽ ἔχων. ἐὰν δ᾽ ἀπῇ
» Τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ᾽ ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
» Οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

χο τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;
αγ τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι θανεῖν·
χο καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε·
αγ Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται·
χο πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;
αγ αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ πατρὶ μηνίσας φόνου·
χο ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας·
αγ ὡς ὧδ' ἐχόντων, τἄλλα βουλεύειν πάρα·
χο καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
ἤτοι κλύουσαν παιδός, ἢ τύχῃ πάρα·
ευ ὦ πάντες ἀστοί, τοῦ λόγου ἐπῃσθόμην
πρὸς ἔξοδον στείχουσα Παλλάδος θεᾶς,
ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος·
καὶ τυγχάνω γε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης
χαλῶσα· καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι,
δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι·
ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε·
κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ' ἀκούσομαι·
αγ ἐγὼ φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,
κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος·
τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἄν, ὧν ἐς ὕστερον
ψεῦσται φανούμεθ'; Ορθὸν ἡ ἀλήθει' ἀεί·
ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ' ἄκρον· ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες Ἐνοδίαν θεόν,
Πλούτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν,
λούσαντες ἁγνὸν λουτρόν, ἐν νεοσπάσι

θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο, συγκατήθομεν·
καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον ἄδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν·
φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον οἰμώξας δ' ἔπος
ἵησι δυσθρήνητον· ὦ τάλας ἐγώ·
ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυστυχεστάτην
κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος· ἀλλὰ πρόσπολοι,
ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς· καὶ παραστάντες τάφῳ,
ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ,
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
φθόγγον συνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι·
τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν
ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι,
τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν,
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην·
τὸν δ' ἀμφὶ μέσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν,
καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύστηνον λέχος·
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας, ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτόν· κἀνακωκύσας, καλεῖ·
ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ, ξυμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε τέκνον ἱκέσιός σε λίσσομαι·
τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,

πτύσας προσώπῳ, κοὐδὲν ἀντειπὼν, ξίφους
ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὁρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν, ἤμπλακ'· εἶθ' ὁ δύσμορος,
αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ' ἐπενταθεὶς,
ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος· ἐς δ' ὑγρὸν
ἀγκῶν', ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται·
καὶ φυσιῶν, ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος·
κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχὼν δείλαιος εἰν ᾅδου δόμοις,
δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν·
χο τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον·
ἄγ κᾀυτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι·
ἄχη τέκνου κλύουσαν, ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν· ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν·
γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν·
χο οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ, βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι, χ' ἡ μάτην πολλὴ βοή·
ἄγ ἀλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον
κρυφῇ καλύπτῃ καρδία θυμουμένη,
δόμους παραστείχοντες· εὖ γὰρ οὖν λέγεις·
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος·
χο καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων·
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών·
κρέ ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων,

ἁμαρτήματα στερεὰ,
θανατόεντ᾽· ὦ κτανόντας τε, καὶ
θανόντας βλέποντες
ἐμφυλίους·
ἰώ μοι ἐμῶν ἄνολβα
βουλευμάτων·
ἰὼ παῖ· νέος νέῳ ξυμμόρῳ,
αἶ, αἶ, αἶ,
ἔθανες, ἀπελύθης
ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις·
χο οἴμ᾽ ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν·
κρέ ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ᾽ ἐμῷ κάρᾳ,
θεὸς τότ᾽ ἄρα τότε μέγα
βάρος μ᾽ ἔχων,
ἔπαισεν· ἐν δ᾽ ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς·
οἴμοι λεωπάτητον ἀντρέπων χαράν·
φεῦ· φεῦ·
ἰὼ πόνοι βροτῶν δύσπονοι·
οἰ ὦ δέσποθ᾽, ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος
τὰ μὲν, πρὸ χειρῶν· τὰ δὲ, φέρων· τὰ δ᾽ ἐν δόμοις
ἔοικας ἥκειν, καὶ τὰ δ᾽ ὄψεσθαι κακά·
κρέ τί δ᾽ ἔστιν αὖ κάκιον, ἢ κακῶν ἔτι;
οἰ γυνὴ τέθνηκε τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν·
χο ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρ
τος ἅδου λιμὴν, τί μ᾽ ἄρα τί μ᾽ ὀλέκεις;
ἰὼ κακάγγελτά μοι
προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;
αἶ· αἶ· ὀλωλότ᾽ ἄνδρ᾽ ἐπεξειργάσω·
τί φῄς ὦ παῖ; τίνα λέγεις μοι νέον λόγον;

αἶ· αἶ· αἶ·
σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ,
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον.
ἄγ ὁρᾶν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.
κρέ οἴμοι.
κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
τὶς ἆρα τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον,
τάλας· τὸν δ' ἐναντία προσβλέπω νεκρόν.
φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία· φεῦ τέκνον.
χο ἣ δ' ὀξύθηκτος, ἥδε βωμία πέριξ,
ἢ λύει κελαινὰ βλέφαρα· κωκύσασα μὲν
ἄγ τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος.
αὖθις δὲ τοῦδε· λοίσθιον δέ σοι κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.
κρέ αἶ· αἶ· αἶ· αἶ·
ἀνέπταν φόβῳ.
τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἔπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει.
δείλαιος ἐγώ· φεῦ· φεῦ·
δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ.
ἄγ ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπισκήπτου μόρῳ.
κρέ ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
ἄγ παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτὴν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ᾔσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.
κρέ ὤμοι μοι· τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκτανον· ὦ μέλεος.
ἐγὼ φάμ' ἔτυμον· ἰὼ πρόσπολοι,

ἄγετέ μ᾽ ὅτι τάχος· ἄγετέ μ᾽ ἐκποδὼν
τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.
χο κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς.
βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά.
κρέ ἴτω. ἴτω.
φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ᾽ ἐμῶν
ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν
ὕπατος. ἴτω. ἴτω.
ὅπως μηκέτ᾽ ἆμαρ ἄλλ᾽ εἰσίδω.
ἄγ μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων, τί χρὴ
πράσσειν; μέλει γὰρ τῶνδ᾽, ὅτοισι χρὴ μέλειν.
κρέ ἀλλ᾽ ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.
ἄγ μὴ νῦν προσεύχου μηδὲν, ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή.
κρέ ἄγοιτ᾽ ἂν μάταιον ἄνδρ᾽ ἐκποδών.
ὅς ὦ παῖ, σέ τ᾽ οὐχ ἑκὼν κατέκτανον.
ὅς σέ τ᾽ αὐτάν. ὤμοι μέλεος, οὐδ᾽ ἔχω
ὅπα πρὸς πότερον ἴδω. πᾷ καὶ θῶ.
πάντα γὰρ
λέχρια τάδ᾽ ἐν χεροῖν τάδ᾽ ἐπὶ κρατί μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.
χο Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
» Πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά τ᾽ εἰς θεοὺς
» Μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι,
» Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
» Αποτίσαντες,
» Γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ·

SOPHOCLIS OEDIPVS IN COLONO·

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ὁ ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίπους, συνημμένος πως ἐστι τῷ τυράννῳ· τῆς γὰρ πατρίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπους ἤδη γηραιὸς ὢν, ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Ἀντιγόνης χειραγωγούμενος· ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοστοργότεραι· ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ πυθόχρηστον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ παρὰ ταῖς σεμναῖς καλουμέναις θεαῖς μεταλλάξαι τὸν βίον· τότε μὲν οὖν ἔρχονται, καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν· ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγενομένη, τὰ κατὰ τὴν στάσιν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων, καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τοὐπίσω, ἄπρακτος ἀπαλλάττεται· ὁ δὲ, πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν, οὕτω τὸν βίον καταστρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς·

Τὸ δὲ δρᾶμα, τῶν θαυμαστῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνόθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἐπιδεῖξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Ἀθηναίοις· δι᾽ ὧν ἀπορθήτους ἔσεσθαι, καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοὺς κρατήσειν ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους, προαναφωνῶν ὅτι διαστασιάσουσι πρὸς Θηβαίους ποτέ· καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτοῦ τάφον·

ΑΛΛΩΣ·

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν, ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ Οἰδίποδι· πεπήρωται γὰρ, καὶ ἀφῖκται εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων Ἀντιγόνης· καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν Ἐριννύων, ὅ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππείῳ κολωνῷ· οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν ἱππείου, καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἵστανται· ἔστι γὰρ αὐτῷ πυθόχρηστον, ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν· οὗ μὴ ἔστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι κάθηται· καὶ καταμηνύει αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται· ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐνταῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγελῶν, ὅτι τις παρὰ τῷ χωρίῳ τούτῳ προσκάθηται· καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν χοροῦ σχήματι μαθησόμενοι τὰ πάντα· πρῶτος οὖν ἐστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος· ἄφατος δέ ἐστι καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν δράματι, ὡς οὐδενὶ ἄλλῳ σχεδόν·

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ Ἱππείῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν σεμνῶν· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν·

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Οἰδίπους.
Ἀντιγόνη.
Ξένος ἀλήτης.
Χορὸς ἀττικῶν γερόντων.
Ἰσμήνη.
Θησεύς.
Κρέων.
Πολυνείκης.
Ἄγγελος.

Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπους.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Εκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη,
τ τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν
πόλιν;
τὶς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μεῖον φέροντα; καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί.
» Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν
» Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
ἀλλ' ὦ τέκνον, θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις,
ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
στῆσόν με, κἀξίδρυσον, ὡς πυθοίμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν ἃ ν ἀκούσωμεν, τελεῖν.
ἀν πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν οἳ
πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω.
χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων
δάφνης. ἐλαίας. ἀμπέλου. πυκνόπτεροι
δ' εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες.
οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.
μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὐστάλης ὁδόν.
οἰδ. κάθιζέ νῦν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
ἀν χρόνου μὲν οὕνεκ', οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
οἰδ ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν;
ἀν τὰς γοῦν Ἀθήνας, οἶδα. τὸν δὲ χῶρον, οὔ.
πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτον ἡμῖν ἐμπόρων.

ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος, ἢ μάθω μολοῦσά ποι;
οἰδί. ναὶ τέκνον, εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος.
ἀν. ἀλλ' ἐστὶ μὲν οἰκητός· οἴομαι δὲ δεῖν
οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ.
οἰδί. ἦ δεῦρο προστείχοντα, κἀξορμώμενον;
ἀν. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χὤ, τι σοι λέγειν
εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὅδε.
οἰδί. ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ
αὑτῆς θ' ὁρώσης, οὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος
σκοπὸς προσήκεις, τῶν ἃ δηλοῦμεν φράσαι.
ξέ. πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας
ἔξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν.
οἰδί. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;
ξέ. ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαί σφ' ἔχουσι γῆς τε καὶ σκότου κόραι.
οἰδί. τίνων; τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων.
ξέ. τὰς πάνθ' ὁρώσας εὐμενίδας· ὅ γ' ἐνθάδ' ὢν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.
οἰδί. ἀλλ' ἵλεως μὲν τὸν δ' ἱκέτην δεξαίατο·
ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.
ξέ. τί δ' ἐστὶ τοῦτο;
οἰδί. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
ξέ. ἀλλ' οὐδὲ μέντοι τοὐξανιστάναι πόλεως
δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρὶν ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.
οἰδί. πρὸς νῦν θεῶν ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς
τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προτρέπω φράσαι.
ξέ. σήμαινε· κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανῇ.
οἰδί. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
ξέ. ὅσ' οἶδα κἀγὼ, πάντ' ἐπιστήσῃ κλύων.
χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'· ἔχει δέ νιν

σεμνὸς

σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον,
χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδός·
ἔρεισμ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι,
τόνδ' Ἱππότην κολωνὸν εὔχονται σφίσιν
ἀρχηγὸν εἶναι· καὶ φέρουσι τοὔνομα
τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένον·
τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν ὦ ξέν', οὐ λόγοις
τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον·
οἰδ' ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους;
ξέ καὶ κάρτα τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι·
οἰδ' ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
ξέ ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται·
οἰδ' οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
ξέ Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος·
οἰδ' ἆρ' ἄντις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;
ξέ ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καταρτύσων μολεῖν;
οἰδ' ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα·
ξέ καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
οἰδ' ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν·
ξέ οἶσθ' ὦ ξέν' ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; ἐπείπερ εἶ
γενναῖος ὡς ἰδόντι πλὴν τοῦ δαίμονος,
αὐτοῦ μέν', οὗπερ κἀφάνης, ἕως ἐγὼ
τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ μὴ κατ' ἄστυ δημόταις
λέξω τάδ' ἐλθών· οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε
ἢ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν·
οἰδ' ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος;
ἀν βέβηκεν· ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ πάτερ
ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας·
οἰδ' ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὖτε νῦν ἕδρας

πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ,
Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες·
ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ
ἐλθόντι χώραν τερμίαν· ὅπου θεῶν
σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι, καὶ ξενόστασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν·
σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρεγγύα,
ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας·
ἔγνωκα μὲν νῦν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν
ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος· οὐ γὰρ ἄν ποτε
πρώταισιν ὑμῶν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν,
νήφων ἀοίνοις· κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλά μοι θεαὶ
βίου κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος δότε
πέρασιν ἤδη, καὶ καταστροφήν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν ἀεὶ
μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν·
ἴτ' ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου σκότου·
ἴτ' ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
πασῶν, Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις·
οἰκτείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τό γ' ἀρχαῖον δέμας·
ἀν σίγα· πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι·
οἰδί σιγήσομαί τε· καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω

τίνας

» τίνας λόγους ἐροῦσιν. Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
» ἔνεστιν ἡ 'υλάβεια τῶν ποιουμένων.
χο ὅρα, τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ,
ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων
ὁ πάντων ἀκορέστατος;
λεύσσατ' αὐτόν. προσδέρκου,
προσφθέγγου πανταχῇ.
πλανάτας
πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐ
δ' ἐγχώριος. προσέβα γὰρ οὐκ
ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς
τᾶνδ' ἀμαιμακέταν κορᾶν,
ἃς τρέμομεν λέγειν,
καὶ παραμειβόμεσ
θ' ἀδέρκτως.
ἀφώνως. ἀλόγως τὸ τᾶς
εὐφήμου στόμα φροντίδος
ἱέντες. τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν
λόγος, οὐδὲν ἅζον
θ', ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω
δύναμαι τέμενος,
γνῶναι ποῦ μοι ποτὲ ναίει.
οἰδί ὅδ' ἐκεῖνος. ἐγὼ φωνῇ γὰρ ὁρῶ
τὸ φατιζόμενον.
χο ἰὼ. ἰώ.
δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.
οἰδί μή μ' ἱκετεύω προσίδητ' ἄνομον.
χο Ζεῦ ἀλεξῆτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;
οἰδί οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
πρώτης. ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας,

δηλῶσ'· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις
ὄμμασιν εἷρπον,
κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.
χο ἒ· ἔ· ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ
ἦσθα φυτάλμιος δυσαίων
μακραίων τέ θ' ὡς ἐπεικάσαι.
ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ
προσθήσεις τάσδ' ἀράς.
περᾷς γὰρ περᾷς.
ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ
φθέγκτῳ μὴ προσπέσῃς νάπει
ποιάεντι, κάθυδρος οὗ
κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν
ῥεύματι συντρέχει,
τῶν, ξένε πάμμορ' εὖ
φύλαξαι· μετάσταθ', ἀπόβαθι, πολ
λὰ κέλευθος ἐρατύει.
κλύεις ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
λόγον εἴ τιν' ἔχεις
πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀπ' ἀβάτων ἀποβάς,
ἵνα πᾶσι νόμος,·
φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκου.
οἰδ θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;
ἀν ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν,
εἴκοντας ἃ δεῖ, κοὐκ ἀκούοντας.
οἰδ πρόσθιγέ νῦν μου.
ἀν ψαύω καὶ δή.
οἰδ ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
σοὶ πιστεύσας, καὶ μεταναστάς.
χο οὔτοι, μή ποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων

ὦ γέρον ἄκοντά τις ἄξῃ.
οἰδί. ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ;
χο ἐπίβαινε πρόσω.
οἰδί. ἔτι;
χο προσβίβαζε κούρα,
πρόσω· σὺ γὰρ ἀΐεις.
ἀν ἕπεο μὰν ἕπε' ὧδ' ἀμαυρῷ
κώλῳ πάτερ, ᾇ σ' ἄγω. τόλμα· ξεῖ
νος ἐπὶ ξένης· ὦ τλᾶμον, ὅτι
καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον
ἀποστυγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.
οἰδί. ἄγε νῦν σύ με παῖ, ἵν' ἂν εὐσεβίας
ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν, εἴπωμεν,
τὸ δ' ἀκούσωμεν· καὶ μὴ χρέα πολεμῶμεν.
χο αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς.
ἀν οὕτως;
χο ἅλις ὡς ἀκούεις.
οἰδί. ἦ ἐσθῶ;
χο λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου
λάου· βραχὺς ὀκλάσας.
ἀν πάτερ, ἐμὸν τόδ' ἐν ἡσυχίᾳ
ἰώ μοι μοι,
βάσει βάσιν ἅρμοσαι.
γεραὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
προκλίνας φιλίαν ἐμάν.
οἰδί. ὤμοι δύσφρονος ἄτας.
χο ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
αὔδασον τίς σ' ἔφυ βροτῶν;
τίς ὢν πολύπονος ἄγῃ; τίνα σου

πατρίδ᾽ ἐκπυθοίμαν.
οἰδί ὦ ξένοι, ἀπόπτολις. ἀλλὰ μή.
χο τί τόδ᾽ ἀπεννέπεις γέρον;
οἰδί μή, μή, μή μ᾽ ἀνέρῃ τίς εἰμι, μηδ᾽ ἐξετάσῃς πέρα ματεύων.
χο τί τόδε;
οἰδί δεινὰ φύσις.
ἀν αὔδα.
οἰδί τέκνον, ὤμοι. τί γεγωνῶ;
χο τίνος εἶ σπέρματος
ξένε, φώνει πατρόθεν.
οἰδί ὤμοι ἐγώ, τί πάθω τέκνον ἐμόν;
ἀν λέγ᾽, ἐπείπερ ἐπ᾽ ἔσχατα μένεις.
οἰδί ἀλλ᾽ ἐρῶ. οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.
χο μακρὰ μέλλετ᾽, ἀλλὰ ταχύνατε.
οἰδί Λαΐου ἴστε τιν᾽ ἀπόγονον;
χο ὢ. ὢ. ἰού.
οἰδί τό, τε Λαβδακιδᾶν γένος;
χο ὦ Ζεῦ.
οἰδί ἄθλιον Οἰδιπόδαν;
χο σὺ γὰρ ὅδ᾽ εἶ;
οἰδί δέος ἴσχετε μηδὲν, ὅσ᾽ αὐδῶ.
χο ἰώ. ἰώ. ὢ. ὢ. ὢ.
οἰδί δύσμορος.
χο ὢ. ὢ.
οἰδί θύγατερ, τί ποτ᾽ αὐτίκα κύρσει;
χο ἔξω πρόσω βαίνετε χώρας.
οἰδί ἃ δ᾽ ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις;
οὐδενὶ μοιραδία τίσις ἔρχεται.
ὧν προπάθῃ, τὸ τίνειν.

ἀπάτα δ' ἀπάταις
ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα,
πόνον οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν.
χο σὺ δ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων
πάλιν ἔκτοπος, αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς
χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρέος ἐ
μᾷ πόλει προσάψῃς.
αν ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
οὐκ ἀνέτλατ' ἔργων
ἀκόντων ἀΐοντες αὐδὰν,
ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν
ὦ ξένοι, οἰκτείραθ', ἃ πατρὸς ὕπερ
τοῦ μόνου ἄντομαι ἄντομαι, οὐκ ἀλα
οῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν
ὥς τις ἀφ' αἵματος
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κύρσαι. ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῷ
κείμεθα τλάμονες. ἀλλ' ἴτε. νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.
πρός σ' ὅ, τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
ἢ τέκνον, ἢ λόγος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν ὅστις ἂν εἰ
θεὸς ἄγοι ἐκ
φυγεῖν δύναιτο.
χο ἀλλ' ἴσθι τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
οἰκτείρομεν, καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, οὐ σθένοιμεν ἂν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.
οἰδί τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς

μάτην ῥεούσης, ὠφέλημα γίνεται.
ἢ τάς τ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
εἶναι. μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν.
κἀμοίγε ποῦ ταῦτ' ἐστὶν. οἵτινες βάθρων
ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες, εἶτ' ἐλαύνετε,
ὄνομα μόνον δείσαντες. οὐ γὰρ δὴ τόγε
σῶμ', οὐδὲ τἄργα τἄμ', ἐπεὶ τάγ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον, ἢ δεδρακότα.
εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,
ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
ἔξοιδα. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν.
ὅστις παθὼν μὲν, ἀντέδρων. ὥστ' εἰ φρονῶν
ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακὸς,
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην.
ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς ξένοι,
ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε.
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τοὺς θεοὺς
μοίραις ποιεῖσθε μηδαμῶς. ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς. φυγὴν δέ του
μή πω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.
ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.
ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
ῥύου με, κἀκφύλασσε. μηδέ μου κάρα
τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς.
ἥκω γὰρ ἱερὸς, εὐσεβής τε, καὶ φέρων
ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδ', ὅταν ὁ κύριος

παρῇ τις ὑμῶν, ὅστις ἐστὶν ἡγεμών,
τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπισκήψῃ. τὰ δὲ
μεταξὺ τούτου, μηδαμῶς γίνου κακός.
χο ταρβεῖν μὲν ὦ γεραιὲ τἀνθυμήματα
πολλή τ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ. λόγοισι γὰρ
οὐκ ὠνόμασται βραχέσι. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄνακτας, ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.
οἰδί καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας ξένοι;
χο πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει. σκοπὸς δέ νιν,
ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμπεν, οἴχεται στελῶν.
οἰδί ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν
ἢ φροντίδ' ἕξειν, ἀπόνως τ' ἐλθεῖν πέλας;
χο καὶ κάρθ', ὅταν περ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν.
οἰδί τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν;
χο μακρὰ κέλευθος. πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι. τῶν, ἐκεῖνος ἀΐων,
θάρσει παρέσται. πολὺ γὰρ ὦ γέρον τὸ σὸν
ὄνομα διήκει πάντας. ὥστε κεἰ βραδὺς
εὕδει, κλύων σου, δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.
οἰδί ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει,
ἐμοί τε. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;
αν ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω πάτερ;
οἰδί τί δ' ἔστι τέκνον Ἀντιγόνη;
ἀν γυναῖχ' ὁρῶ
στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον, Αἰτναίας ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν. κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.
τί φῶ;
ἆρ' ἐστίν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ, κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ.

τάλαινα.
οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
σημαίνει με προστείχουσα. σημαίνει δ' ὅτι
μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα.
οἰδ. πῶς εἶπας ὦ παῖ;
ἀν. παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν
ὅμαιμον. αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.
ἰσ. ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἥδιστα προσφωνήμαθ', ὡς ὑμᾶς μόλις
εὑροῦσα λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω.
οἰδ. ὦ τέκνον, ἥκεις;
ἰσ. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν.
οἰδ. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον.
ἰσ. ὦ δυσάθλιαι τροφαί.
οἰδ. τέκνον πέφηνας;
ἰσ. οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.
οἰδ. πρόσψαυσον ὦ παῖ.
ἰσ. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
οἰδ. ἦ τῆσδε, κἀμοῦ;
ἰσ. δυσμόρου δ' ἐμῆς τρίτης.
οἰδ. τέκνον, τί δ' ἦλθες;
ἰσ. σῇ πάτερ προμηθίᾳ.
οἰδ. πότερα πόθοισι;
ἰσ. καὶ λόγοις τ' αὐτάγγελος,
ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.
οἰδ. οἱ δ' αὐθόμαιμοι, ποῖ νεανίαι πονεῖν;
ἰσ. εἴσ', οὗπερ εἰσί. δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν.
οἰδ. ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
φύσιν κατεικασθέντε, καὶ βίου τροφάς.
ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες, κατὰ στέγας

θανοῦσιν ἰσουργοῦντες. αἱ δὲ σύννομοι,
τὰ ἔξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί.
σφῷν δ' ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς πονεῖν τάδε,
κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι.
σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ,
ὑπερπονεῖτον. ἡ μὲν, ἐξ ὅτου νέας
τροφῆς ἔληξε, καὶ κατίσχυσεν δέμας,
ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη,
γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
ὕλην ἄσιτος, νηλίπους τ' ἀλωμένη,
πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι
μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
σὺ δ' ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὶ
μαντεῖ' ἄγουσα πάντα Καδμείων λάθρα,
ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος. φύλαξ δέ μου
πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
νῦν δ' αὖ, τίν' ἥκεις μῦθον Ἰσμήνη πατρὶ
φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος;
ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε. τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.
Ισ. ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ', ἅ 'παθον πάτερ,
ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφὴν,
παρεῖσ', ἐάσω. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν.
ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
νῦν ἐστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις, Κρέοντί τε,
θρόνους ἐᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν
λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν,

οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.
νῦν δ' ἐκ θεῶν του, κἀξ ἀλιτηροῦ φρενὸς,
εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ,
ἀρχῆς λαβέσθαι, καὶ κράτους τυραννικοῦ.
χὡ μὲν, νεάζων, καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς,
τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνον
ἀποστερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας.
ὁ δ' ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
κῆδός τε καινὸν, καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον
τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.
ταῦτ', οὐκ ἀριθμός ἐστιν ὦ πάτερ λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά. τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ
πόνους κατοικτιοῦσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν.
οἰδί. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς
ὤραν τιν' ἕξειν ὥστε σωθῆναί ποτε;
ἰσ. ἔγωγε, τοῖς νῦν γ' ὦ πάτερ μαντεύμασι.
οἰδί. ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται τέκνον;
ἰσ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσεσθαι, ζῶντά τ', εὐνοίας χάριν.
οἰδί. τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
ἰσ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.
οἰδί. ὅτ' οὐκ ἔτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ;
ἰσ. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν.
οἰδί. Γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ.
ἰσ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν,
ἥξοντα βαιοῦ, κοὐχὶ μυρίου χρόνου.
οἰδί. ὅπως τί δράσῃ θύγατερ; ἑρμήνευέ μοι.
ἰσ. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως

κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων·
οἰδί ἡ δ' ὠφέλησις, τίς, θύρασι κειμένου;
ἰσ κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς·
οἰδί κἄνευ θεοῦ, τὶς τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι;
ἰσ τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι· μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς·
οἰδί ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;
ἰσ ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σ' ὦ πάτερ·
οἰδί οὐκ ἆρ' ἐμοῦ μὴ κρατήσωσιν ποτέ;
ἰσ ἔσται ποτ' ἆρα τοῦτο Καδμείοις βάρος·
οἰδί ποίας φανείσης ὦ τέκνον συναλλαγῆς;
ἰσ τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν στῶσι τάφοις·
οἰδί ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ, λέγεις τέκνον;
ἰσ ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας·
οἰδί καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
ἰσ ὥς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον·
οἰδί παίδων τὶς οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
ἰσ ἄμφω θ' ὁμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς·
οἰδί κᾆθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος
τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα;
ἰσ ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως·
οἰδί ἀλλ' οἱ θεοί σφι, μήτε τὴν πεπρωμένην
ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
ἧς νῦν ἔχονται, κἀπαναιροῦνται δόρυ,
ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει
μείνειεν, οὔτ' ἂν οὑξεληλυθὼς πόλιν
ἔλθοι ποτ' αὖθις, οἵγε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον,
οὐκ ἔσχον· οὐδ' ἤμυνον· ἀλλ' ἀνάστατος

αὐτοῖν ἐπέμφθην, κἀξεκηρύχθην φυγάς.
εἴποις ἂν ὡς θέλοντι τοῦτ᾽ ἐμοὶ τότε.
πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν.
οὐ δῆτ᾽· ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ᾽ ἡμέραν
ὁπηνίκ᾽ ἔζει θυμὸς, ἥδιστον δέ μοι
τὸ κατθανεῖν ἦν· καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,
οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ᾽ ἐφαίνετ᾽ ὠφελῶν.
χρόνῳ δ᾽ ὅτ᾽ ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
τοτηνίκ᾽ ἤδη, τοῦτο μὲν πόλις βίᾳ
ἤλαυνέ μ᾽ ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ᾽ ἐπωφελεῖν
οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
οὐκ ἠθέλησαν· ἀλλ᾽ ἔπους μικροῦ χάριν,
φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
ἐκ ταῖνδε δ᾽ οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου,
καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν.
τὼ δ᾽ ἀντὶ τοῦ φύσαντος, εἱλέσθην θρόνους,
καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός..
ἀλλ᾽ οὔτι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,
οὔτέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἥξει· τοῦτ᾽ ἐγῷδα τῆσδέ γε
μαντεῖ᾽ ἀκούων· συννοῶν τά τ᾽ ἐξ ἐμοῦ
παλαίφαθ᾽, ἅ μοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα πεμπόντων, ἐμοῦ
μαστῆρα, κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
ἐὰν γὰρ ὑμεῖς ὦ ξένοι, θέλητέ μου
σὺν ταῖσι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε τῇ πόλει μέγαν

σωτῆρ᾽

σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.
χο. ἐπάξιος μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι
αὐτός τε, παῖδές θ' αἵδ'. ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.
οἰδί. ὦ φίλταθ', ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι, προξένει.
χο. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
τὸ πρῶτον ἵκου, καὶ κατέστειψας πέδον.
οἰδί. τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.
χο. πρῶτον μὲν, ἱερὰς ἐξ ἀειρρύτου χοὰς
κρήνης ἐνεγκοῦ δι' ὁσίων χειρῶν θιγών.
οἰδί. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;
χο. κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη.
ὧν κρᾶτ' ἔρεψον, καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
οἰδί. θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
χο. οἰὸς νεαρᾶς νεοτόκῳ μαλλῷ βαλών.
οἰδί. εἶεν. τὸ δ' ἔνθεν, ποῖ τελευτῆσαί με χρή;
χο. χοὰς χέασθαι, στάντα πρὸς πρώτην ἕω.
οἰδί. ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε;
χο. τρισσάς τε πηγὰς, τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.
οἰδί. τοῦ, τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.
χο. ὕδατος μελίσσης, μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
οἰδί. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;
χο. τρεῖς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεὶς ἐλαίας, τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
οἰδί. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι. μέγιστα γάρ.
χο. ὥς σφας καλοῦμεν εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν.

ἔπειτ᾽ ἀφέρπειν ἄστροφος. καὶ ταῦτά σοι
δράσαντι, θαρρῶν ἂν παρασταίην ἐγώ.
ἄλλως δὲ, δειμαίνοιμ᾽ ἂν ὦ ξέν᾽ ἀμφὶ σοί.
οἰδ. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;
ισ. ἠκούσαμέν τε χὤ, τι δεῖ, πρόστασσε δρᾶν.
οἰδ. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν
τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ᾽ ὁρᾶν δυοῖν κακοῖν.
σφῷν δ᾽ ἡτέρα μολοῦσα, πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ᾽ ἐκτίνουσαν, ἢν εὔνους παρῇ.
ἀλλ᾽ ἐν τάχει τι πράσσετον. μόνον δέ με
μὴ λείπετ᾽. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας
ἔρημον ἕρπειν, οὐδ᾽ ὑφηγητοῦ δ᾽ ἄνευ.
ισ. ἀλλ᾽ εἶμ᾽ ἐγὼ τελοῦσα. τὸν τόπον δ᾽ ἵνα
χρῆσται μ᾽ ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.
χο. τοὐκεῖθεν ἄλσους ὦ ξένη, τοῦδ᾽. ἢν δέ του
σπάνιν τιν᾽ ἴσχῃς, ἔστ᾽ ἔποικος, ὃς φράσει.
ισ. χωροῖμ᾽ ἂν εἰς τόδ᾽ Ἀντιγόνη. σὺ δ᾽ ἐνθάδε
» φύλασσε πατέρα τόνδε. Τοῖς τεκοῦσι γὰρ
» Οὐδ᾽ εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.
χο. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν
ὦ ξεῖν᾽ ἐπεγείρειν.
ὅμως δ᾽ ἔραμαι πυθέσθαι.
οἰδ. τί τοῦτο;
χο. τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέστας.
οἰδ. μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς
τᾶς σᾶς. πέπονθ᾽ ἔργ᾽ ἀναιδῆ.
χο. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
χρῄζω ξέν᾽ ὀρθὸν ἄκουσμ᾽ ἀκοῦσαι.

οἰδ.

οἰδί ἰώ μοι.
χο στέρξον ἱκετάω.
οἰδί φεῦ φεῦ.
χο πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρῄζεις.
οἰδί ἤνεγκον κακότατ' ὦ ξένοι, ἤνεγ
κον· ἄκων μὲν, θεὸς ἴστω.
τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.
χο ἀλλ' ἐς τί;
οἰδί κακᾶ μὲν εὐνᾶ πόλις οὐδὲν ἴδρις
γάμων ἐνέδησεν ἄτα.
χο ἦ μητρόθεν ὡς ἀκούω
δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;
οἰδί ὤμοι· θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν
ὦ ξεῖν'· αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ.
χο πῶς φῄς;
οἰδί παῖδες δύο δ' ἄται,
χο ὦ Ζεῦ.
οἰδί ματρὸς κοινᾶς
ἀπέβλαστον ὠδῖνος.
χο σαί τ' ἄρ' εἰσ' ἀπόγονοί τε καὶ
κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί;
οἰδί ἰώ.
χο ἰὼ δῆτα.
οἰδί μυρίων ἐπιστροφαὶ κακῶν.
χο ἔπαθες;
οἰδί ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.
χο ἔρεξας;
οἰδί οὐκ ἔρεξα.
χο τί γάρ;
οἰδί ἐδεξάμην δῶρον.

ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος
ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.
χο. δύστανε, τί γὰρ ἔθου φόνον;
οἰδί. τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;
χο. πατρός.
οἰδί. παπαῖ. δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον.
χο. ἔκανες;
οἰδί. ἔκανον. ἔχει δέ μοι,
χο. τί τοῦτο;
οἰδί. πρὸς δίκας τι.
χο. τί γάρ;
οἰδί. ἐγὼ φράσω.
καὶ γὰρ ἄλλους ἐφόνευσα, καὶ ἀπώλεσα.
νόμῳ δὲ καθαρὸς ἄϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον.
χο. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς, κατ' ὀμφὴν σὴν ἀπεστάλη πάρα.
θη. πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ,
τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς,
ἔγνωκά σ' ὦ παῖ Λαΐου. τανῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδ' ἀκούων, μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.
σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα,
δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ', ὃς εἶ. καί σ' οἰκτίσας,
θέλω τί ἐρέσθαι δύσμορ' Οἰδίπου. τίνα
πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων
αὐτός τε χ' ἡ σὴ δύσμορος παραστάτις;
δίδασκε. δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ.
ὡς οἶδα κ' αὐτὸς, ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
ὥσπερ σὺ, χ' ὥς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῷ κάρᾳ.

ὥστε ξένον γὰρ οὐδέν᾽ ὄνθ᾽, ὥσπερ σὺ νῦν,
ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν· ἐπεὶ,
ἔξοιδ᾽ ἀνὴρ ὤν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.
οἰδί Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παρῆκεν, ὥστε βραχέ᾽ ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
σὺ γάρ μ᾽ ὅς εἰμι, κἀπό του πατρὸς γεγὼς,
καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
ὥστ᾽ ἐστί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν
εἰπεῖν ἃ χρῄζω, χὠ λόγος διοίχεται.
θη τοῦτ᾽ αὐτὸ νῦν δίδασχ᾽, ὅπως ἂν ἐκμάθω.
οἰδί δώσων ἱκάνω τοὐμὸν ἄθλιον δέμας
σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν, τὰ δὲ
κέρδη παρ᾽ αὐτοῦ κρείσσον᾽, ἢ μορφὴ καλή.
θη ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
οἰδί χρόνῳ μάθοις ἂν, οὐχὶ τῷ παρόντι που.
θη ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;
οἰδί ὅταν θάνω 'γὼ, καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ.
θη τὰ λοίσθι᾽ αἰτῇ τοῦ βίου. τάδ᾽ ἐν μέσῳ,
ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι᾽ οὐδενὸς ποιῇ.
οἰδί ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.
θη ἀλλ᾽ ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ᾽ ἐξαιτῇ χάριν.
οἰδί ὅρα γε μήν. οὐ σμικρὸς οὐκ ἀγὼν ὅδε.
θη πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ 'μοῦ λέγεις;
οἰδί κεῖνοι κομίζειν κεῖσ᾽ ἀναγκάζουσί με.
θη ἀλλ᾽ εἰ θέλοντ᾽ ἄν γ᾽ οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν.
οἰδί ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὅτ᾽ αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.
θη ὦ μῶρε. θυμὸς δ᾽ ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.
οἰδί ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει. τανῦν δ᾽ ἔα.
θη δίδασκ᾽. ἄνευ γνώμης γὰρ, οὔ με χρὴ λέγειν.

Οἰδ. πέπονθα Θησεῦ δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.
Θη. ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;
Οἰδ. οὐ δῆτ᾽· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ᾽ Ἑλλήνων θροεῖ.
Θη. τί γὰρ τὸ μεῖζον, ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον νοσεῖς;
Οἰδ. οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι
πάλιν κατελθεῖν μήποθ᾽, ὡς πατροκτόνῳ.
Θη. πῶς δῆτά σ᾽ ἂν πεμψαίαθ᾽ ὥστ᾽ οἰκεῖν δίχα;
Οἰδ. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάσει στόμα.
Θη. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;
Οἰδ. ὅτι σφ᾽ ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.
Θη. καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν τὰμὰ κἀκείνων πικρά;
Οἰδ. ὦ φίλτατ᾽ Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίνεται
» Θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτε.
» Τὰ δ᾽ ἄλλα συγχεῖ πάνθ᾽ ὁ παγκρατὴς χρόνος.
» Φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος.
» Θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ᾽ ἀπιστία.
» καὶ πνεῦμα ταὐτὸν, οὔποτ᾽ οὔτ᾽ ἐν ἀνδράσι
» φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
» Τοῖς μὲν, γὰρ ἤδη, τοῖς δ᾽ ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ,
» Τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνεται, καὖθις φίλα.
καὶ ταῖσι Θήβαις, εἰ τανῦν εὐημερεῖ
καλῶς τε πρὸς σὲ, μυρίας ὁ μυρίος
χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ᾽ ἰών,
ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου,
ἵν᾽ οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς,
ψυχρός ποτ᾽ αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής.
ἀλλ᾽ οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ᾽ ἔπη,

ἔα μ᾽ ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
πιστὸν φυλάσσων. κοὔποτ᾽ Οἰδίπουν ἐρεῖς
ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
τῶν ἐνθάδ᾽, εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
χο ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ᾽ ἔπη
γῆ τῇδ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ, ὡς τελῶν ἐφαίνετο.
θη τίς δῆτ᾽ ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
τοιοῦδ᾽, ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
κοινὴ παρ᾽ ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία,
ἔπειτα δ᾽ ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος,
γῆ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει;
ἁ 'γὼ σεβισθεὶς, οὔποτ᾽ ἐκβαλῶ χάριν
τὴν τοῦδε. χώρᾳ δ᾽ ἔμπαλιν κατοικιῶ.
εἰ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
τάξω φυλάσσειν. εἰ δ᾽ ἐμοῦ στείχειν μέτα
τόδ᾽ ἡδὺ, τούτων Οἰδίπους δίδωμί σοι
κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.
οἰδί ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.
θη τί δῆτα χρῄζεις; ἢ δόμους στείχειν ἐμούς;
οἰδί εἴ μοι θέμις γ᾽ ἦν. ἀλλ᾽ ὁ χῶρος ἔσθ᾽ ὅδε.
θη ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.
οἰδί ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ᾽ ἐκβεβληκότων.
θη μέγ᾽ ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας.
οἰδί εἰ σοί γ᾽ ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.
θη θάρσει τὸ τοῦδέ γ᾽ ἀνδρὸς, οὔ σε μὴ προδῶ.
οἰδί οὔτοι σ᾽ ὑφ᾽ ὅρκου γ᾽ ὡς κακὸν πιστώσομαι.
θη οὔκουν πέρα γ᾽ ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.
οἰδί πῶς οὖν ποιήσεις;
θη τοῦ, μάλιστ᾽ ὄκνος σ᾽ ἔχει;
οἰδί ἥξουσιν ἄνδρες.

θη ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον·
οἰδί ὅρα με λείπων·
θη μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν·
οἰδί ὀκνοῦντ' ἀνάγκη·
θη τοὐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ·
οἰδί οὐκ οἶσθ' ἀπειλάς·
θη οἶδ' ἐγώ σε μή τινα
ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ·
πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμῷ κατηπείλησαν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα·
κείνοις δ' ἴσως κεἰ δείν' ἐπερρώσθη λέγειν,
τῆς σῆς ἀγωγῆς οἶδ' ἐγὼ φανήσεται
μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος· οὐδὲ πλώσιμον·
θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς
γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε·
ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι
τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς·
χο εὐίππου ξένε τᾶσδε χώρας
ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
ἔνθα λίγεια μύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν
χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις
τὸν οἰνωπ' ἀνέχουσα κισσὸν,
καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον,
ἀνήνεμόν τε πάντων
χειμώνων· ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσος ἐμβατεύει,

θείαις

θείαις ἀμφιπόλων τιθήναις.
θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ἀεὶ
Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
ἀρχαῖον στεφάνωμ' ὅ, τε
χρυσαυγὴς κρόκος. οὐδ' ἄϋπνοι
κρῆναι μινύθουσι,
Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι
ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται,
ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ
στερνούχου χθονός. οὐδὲ μουσᾶν χοροὶ
νιν ἀπεστύγησαν, οὐδὲ
χρυσάνιος Ἀφροδίτα.
ἔστιν δὲ οἷον ἐγὼ
γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω.
οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ δωρίδι νάσῳ
Πέλοπος πώποτε βλαστὸν
φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον
ἐγχέων φόβημα δαΐων,
ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ
γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.
τὸ μέν τις, οὔτε νεαρὸς, οὔτε γήρᾳ
σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας.
ὁ γὰρ εἰσορῶν κύκλος
λεύσσει νιν μορίου Διὸς,
χ' ἁ γλαυκῶπις Ἀθάνα.
ἄλλον δ' αἶνον ἔχω
ματροπόλει τᾷδε κράτιστον
δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν

αὔχημα μέγιστον·
εὔιππον· εὔπωλον· εὐθάλασσον·
ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν ἐς
τόδ' εἷσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδάν·
ἵπποισι τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν
πρώταισι ταῖσδ' ἔκτισας ἀγυιαῖς·
ἃδ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερ
σὶ παραπτομένα πλάτα
θρώσκει τῶν ἑκατομπόδων
Νηρηΐδων ἀκόλουθος·
ἀν ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον,
νῦν σοὶ τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη·
οἰδ' τί δ' ἔστιν ὦ παῖ καινόν;
ἀν ἆσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν πάτερ·
οἰδ' ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας;
χο θάρσει, παρέσται· καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος·
κρέ ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,
ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν·
ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς· ἐπεὶ
γέρων μέν εἰμι· πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
σθένουσαν ἥκων εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα·
ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόνδ' ἀπεστάλην
πείσων ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον·
οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπὸ
πάντων κελευσθείς, οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει

τὰ τοῦδε πενθῶν πήματ', ἢ πλεῖστον πόλεως.
ἀλλ' ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλυών ἐμοῦ,
ἵκου πρὸς οἴκους· πᾶς σε Καδμείων λεὼς
καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν, μάλιστ' ἐγώ.
ὅσῳ περ, εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν
κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς γέρον,
ὁρῶν σε τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ξένον,
ἀεὶ δ' ἀλήτην, κἀπὶ προσπόλου μιᾶς
βιοστερῆ χωροῦντα· τὴν, ἐγὼ τάλας
οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος,
ἀεί σε κηδεύουσα, καὶ τὸ σὸν κάρα
πτωχῇ διαίτῃ τηλικοῦτος· οὐ γάμων
ἔμπειρος, ἀλλὰ τοὐπιόντος ἁρπάσαι.
ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος· ὢ τάλας ἐγώ·
ὠνείδισ' εἰς σὲ, κἀμὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος.
» ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν· σὺ νῦν
πρὸς θεῶν πατρῴων Οἰδίπους πεισθεὶς ἐμοὶ,
κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
τοὺς σοὺς πατρῴους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἡ δ' οἴκοι, πλέον.
δίκῃ σέβοιτ' ἂν οὖσα σὴ πάλαι τροφός.
οἰδί. ὦ πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
τί ταῦτα πειρᾷ; κἀμὲ δεύτερον θέλεις
ἑλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς.
πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
νοσοῦνθ' ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν.
ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος,

καὶ τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
καὶ μάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι,
τότ' ἐξεώθεις, κἀξέβαλλες· οὐδέ σοι
τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον·
νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
πειρᾷ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων·
καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν·
» Ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν,
» μηδὲν διδοίη, μήδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
» πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήζεις, τότε
» δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέρει,
» ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις,
» τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί·
» λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά·
φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὥς σε δηλώσω κακόν·
ἥκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' ἐς δόμους ἄγῃς,
ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς· πόλις δέ σοι
κακῶν ἄνατος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός·
οὐκ ἔστι σοι ταῦτ'· ἀλλά σοι τάδ' ἔστ' ἐκεῖ
χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί·
ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι, τῆς ἐμῆς
χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον·
ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τἀν Θήβαις φρονῶ;
πολλῷ γ', ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω,
Φοίβου τε, κἀυτοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ·
τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα
πολλὴν ἔχον στόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν,
κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλεῖον ἢ σωτήρια·
ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων· ἴθι·

ἡμᾶς

ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἂν κακῶς
οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.
κρέ. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά,
ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
οἰδί. ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούσδε τοὺς πέλας.
κρέ. ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ
φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ;
οἰδί. γλώσσῃ σὺ δεινός· Ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
» Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
κρέ. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὰ καίρια.
οἰδί. ὡς δὴ σὺ βραχέα ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
κρέ. οὐ δῆθ'· ὅτῳ γε νοῦς ἴσος, καὶ σοὶ πάρα.
οἰδί. ἄπελθ'· ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε· μηδέ με
φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
κρέ. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ· πρὸς δὲ, τοὺς φίλους,
οἷ' ἀνταμείβῃ ῥήματ' ἤν σ' ἕλω ποτέ.
οἰδί. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ;
κρέ. ἦ μὴν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσῃ.
οἰδί. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
κρέ. παίδοιν δυοῖν σοι, τὴν μὲν, ἀρτίως ἐγὼ
ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.
οἰδί. ὤμοι.
κρέ. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.
οἰδί. τὴν παῖδ' ἔχεις μου;
κρέ. τήνδε γ' οὐ μακροῦ χρόνου.
οἰδί. ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἦ προδώσετε,
κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;
χο. χώρει ξέν' ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τὰ νῦν
δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι.

κρέ ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.
ἀν οἴμοι τάλαινα· ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
θεῶν ἄρηξιν, ἢ βροτῶν;
χο τί δρᾷς ξένε;
κρέ οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.
οἰδί ὦ γῆς ἄνακτες.
χο ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾷς.
κρέ δίκαια.
χο πῶς δίκαια;
κρέ τοὺς ἐμοὺς ἄγω.
ἀν ἰὼ πόλις.
χο τί δρᾷς ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
βάσανον εἶ χερῶν.
κρέ εἴργου.
χο σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου.
οἰδί πόλει μάχῃ γὰρ εἴ τι πημαίνεις ἐμέ.
χο οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;
κρέ μέθες χεροῖν
τὴν παῖδα θᾶσσον.
χο μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς.
κρέ χαλᾶν λέγω σοι.
χο σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.
προβᾶθ' ὧδ', ἐμβᾶτε, βᾶτ' ἔντοποι.
πόλις ἐναίρεται· πόλις ἐμὰ, σθένει.
προβᾶθ' ὧδέ μοι.
ἀν ἀφέλκομ' ὦ δύστηνος· ὦ ξένοι, ξένοι.
οἰδί ποῦ τέκνον εἶ μοι;
ἀν πρὸς βίαν πορεύομαι.
οἰδί ὄρεξον ὦ παῖ χεῖρας.

ἀν ἀλλ'

αν. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
κρέ. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;
οἰδί. ὢ τάλας ἐγώ, τάλας.
κρέ. οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι
ὁδοιπορήσῃς. ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις
πατρίδα τὴν σὴν, καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
ταχθεὶς, τάδ' ἔρδω. καὶ τύραννος ὢν ὅμως,
νίκα. χρόνῳ γὰρ οἶδ' ἐγὼ γνώσῃ τάδε,
ὁθ' οὕνεκ' αὐτὸς σαυτὸν οὔτε νῦν καλὰ
δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,
ὀργῇ χάριν δοὺς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται.
χο. ἐπίσχες αὐτοῦ ξεῖνε.
κρέ. μὴ ψαύειν λέγω.
χο. οὔτοι σ' ἀφήσω τῶνδέ γ' ἐστερημένος.
κρέ. καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα
θήσεις. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.
χο. ἀλλ' ἐς τί τρέψῃ;
κρέ. τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.
χο. δεινὸν λέγεις.
κρέ. τοῦτο νῦν πεπράξεται,
ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.
οἰδί. ὢ φθέγμ' ἀναιδές. ἢ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;
κρέ. αὐδῶ σιωπᾶν.
οἰδί. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες
θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς, ἀρᾶς ἔτι.
ὅς μ' ὦ κάκιστε ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βίᾳ.
τοιγάρ σε καὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
ὁ πάντα λεύσσων ἥλιος, δοίη βίον
τοιοῦτον, οἷον, κἀμὲ γηρᾶναι ποτέ.

κρέ ὁρᾶτε ταῦτα τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
οἰδί ὁρῶσι κἀμὲ, καὶ σέ· καὶ φρονοῦσ' ὅτι
ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.
κρέ οὔτοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ
κεἰ μοῦνός εἰμι τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς.
οἰδί ἰὼ τάλας.
χο ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου ξέν', εἰ
τάδε δοκεῖς τελεῖν.
κρέ δοκῶ.
χο τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νέμω πόλιν.
κρέ Τοῖς τοι δικαίοις, χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν.
οἰδί ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται;
χο τά γ' οὐ τελεῖ.
κρέ Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη· σὺ δ' οὔ.
χο ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ';
κρέ ὕβρις· ἀλλ' ἀνεκτέα.
χο ἰὼ πᾶς λεώς· ἰὼ γᾶς πρόμοι.
μόλετε σὺν τάχει μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
περῶσι δή.
θη τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοὔργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; λέξαθ' ὡς ἴδω τὸ πᾶν.
οὗ χάριν δεῦρ' ᾖξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.
οἰδί ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.
θη τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.
οἰδί Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας οἴχεται τέκνων
ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα.
θη πῶς εἶπας;
οἰδί οἷάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.

θη οὔκουν

ΘΗ οὔκουν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολὼν
πρὸς τούσδε βωμοὺς, πάντ' ἀναγκάσει λεὼν
ἄνιππον, ἱππότην τε θυμάτων ἄπο,
σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι
μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοὶ,
ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐμῷ
ξένῳ γένωμαι τῷδε χειρωθεὶς βίᾳ;
ἴθ' ὡς ἄνωγα σὺν τάχει· τοῦτον δ' ἐγὼ
εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον, ἧς ὅδ' ἄξιος,
ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός·
νῦν δ' ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται·
οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων·
ἐπεὶ δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως,
οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονὸς,
ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,
κἄνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν· εἶτ' ἀφεὶς
τὰ τῆσδε γῆς κύρι', ὧδ' ἐπεισπεσὼν,
ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ·
καί μοι πόλιν κένανδρον, ἢ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, καί μ' ἴσον τῷ μηδενί·
καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν·
οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν εἰ πυθοίατο,
συλῶντα τἀμὰ, καὶ τὰ τῶν θεῶν βίᾳ,
ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.
οὔκουν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπιβαίνων χθονὸς,
οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν χθονὸς,

οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπιστάμην
ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν, αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὐτὸς αὑτοῦ· καί σ' ὁ πληθύων χρόνος,
γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι, καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινά,
εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
εἶναι βίᾳ τε, κοὐχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι
τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.
Χο. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις ὦ ξέν', ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
φαίνῃ δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκῃ κακά;
Κρέ. ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων
ὦ τέκνον Αἰγέως, οὔτ' ἄβουλον ὡς σὺ φῄς,
τοὔργον τόδ' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι
οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
ἤδη δ' ὅθ' οὕνεκ' ἄνδρα, καὶ πατροκτόνον,
κἄναγνον, οὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι
ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον
ἐγὼ ξυνήδειν χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ
τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει·
ᾧ πίστιν ἴσχων, τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν.
καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο, καὶ τῷ 'μῷ γένει.
ἀνθ' ὧν πεπονθὼς, ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
" Θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο, πλὴν
" Θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται.
πρὸς ταῦτα πράξεις, οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ

ἐρημία

ἐρημία με κἀδίκαι᾽ ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως
καὶ τηλικόσδ᾽ ὤν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
οἰδί. ὦ λῆμ᾽ ἀναιδές, τοῦ, καθυβρίζειν δοκεῖς;
πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ τόδε;
ὅστις φόνους μοι, καὶ γάμους, καὶ ξυμφορὰς
τοῦ σοῦ δίηκας στόματος· ἃς ἐγὼ τάλας
ἤνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
τάχ᾽ ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι.
ἐπεὶ καθ᾽ αὑτόν γ᾽ οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ᾽ ὅτου
τάδ᾽ εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμοὺς θ᾽ ἡμάρτανον.
ἐπεὶ δίδαξον εἴ τι θέσφατον πατρὶ
χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ᾽, ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
πῶς ἂν δικαίως τοῦτ᾽ ὀνειδίζοις ἐμοί·
ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός,
οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ᾽ ἀγέννητος τότ᾽ ἦν·
εἰ δ᾽ αὖ φανεὶς δύστηνος ὡς ἐγὼ φάνην,
εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί, καὶ κατέκτανον
μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων· εἰς οὕς τ᾽ ἔδρων,
Πῶς γ᾽ ἂν τό γ᾽ ἆκον πρᾶγμ᾽ ἂν εἰκότως ψέγοις.
μητρὸς δὲ τλῆμον οὐκ ἐπαισχύνῃ γάμους,
οὔσης ὁμαίμου σῆς μ᾽ ἀναγκάζων λέγειν,
οἵους ἐρῶ τάχ᾽· οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι,
σοῦ γ᾽ εἰς τόδ᾽ ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
ἔτικτε γάρ μ᾽ ἔτικτεν, ὤ μοι μοι κακῶν,
οὐκ εἰδότ᾽ οὐκ εἰδυῖα· καὶ τεκοῦσά με,
αὑτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
ἀλλ᾽ ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα· σὲ μὲν ἑκόντ᾽, ἐμέ,
κείνην τε ταῦτα διστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν

ἄκων ἔγημα· φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε·
ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι
φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς·
ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον, ὧν σ' ἀνιστορῶ·
εἴ τίς σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
κτείνοι παραστάς· πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ
πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
δοκῶ μὲν εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
τίνοι' ἄν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις·
τοιαῦτα μέντοι κἀυτὸς εἰσέβην κακά,
θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί·
σὺ δ' εἶ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρ' ῥητόν τ' ἔπος,
τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον·
καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν,
καὶ τὰς Ἀθήνας ὡς κατῴκηνται καλῶς·
κἆθ' ὧδ' ἐπαινῶν, πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνῃ,
ὅθ' οὕνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
τιμὰς σεβίζειν, ἥδε τοῦδ' ὑπερφέρει·
ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην, γέροντ' ἐμὲ
αὐτόν τε χειροῦ, τὰς κόρας τ' οἴχῃ λαβών·
ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ κατασκήπτω λιταῖς
ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους, ἵν' ἐκμάθῃς
οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις·
χο. ὁ ξεῖνος ὦναξ χρηστός· αἱ δὲ ξυμφοραὶ
αὐτοῦ, πανώλεις· ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν·
θη. ἅλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι,

σπεύδουσιν·

σπεύδουσιν· ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες, ἕσταμεν·
κρέ τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν;
θη ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με
χωρεῖν· ἵν' εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
τὰς παῖδας ἡμῖν, αὐτὸς ἐνδείξῃς ἐμοί·
εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν·
ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες· οὓς οὐ μή ποτε
χώρας φυγόντες τῆσδ', ἐπεύξωνται θεοῖς·
ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων, ἔχῃ·
καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλῳ
τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ', οὐχὶ σώζεται·
κοὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τόδ', ὡς ἔξοιδά σε·
οὐ ψιλὸν, οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν·
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν, ἔδρας τάδε·
ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν·
νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τανῦν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι, χὤτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;
κρέ οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί·
οἴκοι δὲ χἠμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν·
θη χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν Οἰδίπους,
ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι
ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι,
πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων·
οἰδί ὄναιο Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν,
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας·
χο εἴην ὅθι δαΐων
ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ
τὸν χαλκοβόαν Ἄρη

μίξουσιν, ἢ πρὸς πυθίαις,
ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς·
οὗ πότνιαι σεμναὶ τιθη
νοῦνται τέλη
θνατοῖσιν· ὧν καὶ χρυσέα
κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν
προσπόλων εὐμολπιδᾶν·
ἔνθ' οἶμαι τὸν ὀρειβάταν
Θησέα, καὶ τὰς διστόλους
ἀδμήτας ἀδελφεὰς,
αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
τούσδ' ἀνὰ χώρους·
ἤπου τὸν ἐφέσπερον
πέτρας νιφάδος πελῶ
σ' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ
πώλοισιν, ἢ ῥιμφαρμάτοις
φεύγοντες ἁμίλλαις
ἁλώσεται· δεινὸς ὁ προσ
χώρων Ἄρης·
δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά·
πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός·
πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμ
πυκτήρια φάλαρα πώλων
ἄμβασις· οἳ τὰν ἱππίαν
τιμῶσιν Ἀθάναν,
καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
Ῥέας φίλον υἱόν·
ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσιν· ὡς
προμνᾶταί τί μοι
γνώμα· τάχ' ἂν δώσειν

τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὑ
ροῦσαν πρὸς αὐθομαίμων πάθη.
τελεῖ τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ.
μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων,
εἴθ' ἀελλαία ταχύρ
ρωστος πελειὰς
αἰθερίας νεφέλας
κύρσαιμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα.
ἰὼ Ζεῦ πάνταρχε θεῶν,
παντόπτα. πόροις
γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
ἐπινικίῳ σθένει
τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον.
σεμνά τε παῖς παλλὰς Ἀθάνα,
καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω,
καὶ κασιγνήταν πυκνο
στίκτων ὀπαδὸν
ὠκυπόδων ἐλάφων,
στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
μολεῖν γᾷ τᾷδε, καὶ πολίταις.
χο ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς
ὡς ψευδόμαντις. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας.
οἰδί. ποῦ, ποῦ; τί φής; πῶς εἶπας;
ἀν ὦ πάτερ, ὦ πάτερ,
τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;
οἰδί. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον;
ἀν αἵδε γὰρ χέρες

Θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων.
οἰδί. προσέλθετ' ὦ παῖ πατρί. καὶ τὸ μηδαμᾶ
ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα, βαστάσαι δότε.
ἀν. αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.
οἰδί. ποῦ δῆτα, ποῦ 'στον;
ἀν. αἵδ' ὁμοῦ πελάζομεν.
οἰδί. ὦ φίλτατ' ἔρνη.
ἀν. Τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.
οἰδί. ὦ σκῆπτρα φωτός.
ἀν. δυσμόρου τε δύσμορα.
οἰδί. ἔχω τὰ φίλτατ'. οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος
θανὼν ἂν εἴην, σφῷιν παρεστώσαιν ἐμοί.
ἐρείσατ' ὦ παῖ πλευρὸν ἀμφὶ δεξιὸν,
ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσετον
τοῦ πρόσθ' ἐρήμου, τοῦ τε δυστήνου πλάνου.
καί μοι τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βράχιστ', ἐπεὶ
ταῖς τηλικαῖσδε, σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.
ἀν. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας. τοῦδε χρὴ κλύειν πάτερ.
καὶ σοί τε τοὔργον τοὐμὸν ἔσται βραχύ.
οἰδί. ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές.
τέκν' ἐμφανέντ' ἄελπτα, μηκύνω λόγον.
ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε τὴν ἐς τάσδε μοι
τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καί σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω,
αὐτῷ τε, καὶ γῇ τῇδ'. ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς,
μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
καὶ τοὐπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.
εἰδὼς δ', ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γὰρ ἅ 'χω διὰ σὲ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν.

καί μοι χέρ' ὦναξ δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
ψαύσω, φιλήσω τ' εἰ θέμις τὸ σὸν κάρα.
καίτοι τί φωνῶ. πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγὼς,
θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τις οὐκ ἔνι
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε.
οὐδ' οὖν ἐάσω. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε. καὶ τὰ λοιπά μου
μέλου δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας.
Θη οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,
τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε θαυμάσας ἔχω,
οὔτ' εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον, ἢ τοῖς δρωμένοις.
δείκνυμι δ'. ὧν γὰρ ὤμοσ', οὐκ ἐψευσάμην
οὐδέν σε πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χὤπως μὲν ἁγὼν οὗτος ᾑρέθη, τί δεῖ μάτην
κομπεῖν, ἅγ' εἴσῃ καὐτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
λόγον δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ
στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην. ἐπεὶ
σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι.
Πρᾶγος δ' ἀτίζειν, οὐδὲν ἀνθρώπων χρεών.
Οἰδι τί δ' ἔστι τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν, ὧν σὺ πυνθάνῃ.
Θη φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
οὐκ ὄντα, συγγενῆ δὲ, προσπεσόντα πως,
βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος. παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.

οἰδί ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακήματι;
θη οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· σοῦ γὰρ ὡς λέγουσί μοι,
βραχὺν τιν' αὐτῷ μῦθον, οὐκ ὄγκου πλέον.
οἰδί ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου.
θη σοί φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν, μολόν
τ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.
οἰδί τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν;
θη ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.
οἰδί ὦ φίλτατ', ἐπίσχες οὗπερ εἶ.
θη τί δ' ἔστι σοι;
οἰδί μή μου δεηθῇς.
θη πράγματος ποίου; λέγε.
οἰδί ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης.
θη καὶ τίς ποτ' ἐστὶν ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τοι;
οἰδί παῖς οὑμὸς ὦναξ στυγνός· οὗ λόγων ἐγὼ
ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξαναχοίμην κλύων.
θη τί δ' οὐκ ἀκούειν ἔστι, καὶ μὴ δρᾶν ἃ μὴ
χρήζεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;
οἰδί ἔχθιστον ὦναξ φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
καὶ μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ' εἰκάθειν.
θη ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει,
μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα.
ἀν πάτερ, πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω·
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ θ' ἃ βούλεται.
καὶ νῶιν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει
γνώμης, ἃ μή σοι συμφέροντα λέξεται.
λόγων δ' ἀκοῦσαι, τίς βλάβη; τά τοι καλῶς

ἄρη μὲν ἔργα, τῷ λόγῳ μηνύεται·
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μήτε δρῶντά σε
τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεστάτων πάτερ,
θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς,
ἀλλ' αὐτόν· εἰσὶ χ' ἀτέροις γοναὶ κακαὶ,
καὶ θυμὸς ὀξύς· ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπάδονται φύσιν·
σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τὰ νῦν ἀποσκόπει
πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ', ἅ' παθες·
κἂν κεῖνα λύσῃς, οἶδ' ἐγὼ γνώσῃ κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν, ὡς κακὴ προσγίνεται·
ἔχεις γὰρ οὐ βίαια τἀνθυμήματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος·
» ἀλλ' ἧμιν εἶκε· Λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
» Δίκαια προσχρήζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
» Πάσχειν· παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν·
οἰδί τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με
λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον·
μόνον ξέν' εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτε·
θη ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρήζω κλύειν
ὦ πρέσβυ· κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δὲ
σῶν ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν·
χο ὅστις τοῦ πλέονος μέρους
χρήζει τοῦ μετρίου παρεὶς
ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων,
ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται·
ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ
ἁμέραι κατέθεντο δὴ
λύπας ἐγγυτέρω· τὰ τέρπον

τὰ δ' οὐκ ἂν ἴδοις, ὁπότ' ἄν τις
ἐς πλέον πέσῃ
τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔπι κόρος
ἰσοτέλεστος
ἄϊδος ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος,
ἄλυρος, ἄχορος ἀναπέφηνε
θάνατος ἐς τελευτὰν,
μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι
κᾷ λόγον· τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ,
βῆναι κεῖθεν, ὅθεν περ ἥκει
πολὺ δεύτερον ὡς τάχιστα·
ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
κούφας ἀφροσύνας φέρον,
τὶς πλάγχθη πολὺ μόχθος ἔξω;
τὶς οὐ καμάτων ἔνι;
φόνοι· στάσεις· ἔρις· μάχαι,
καὶ φθόνος· τό, τε κατάμεμπτον
ἐπιλέλογχε πύματον
ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον,
γῆρας ἄφιλον· ἵνα πρόπαντα
κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ·
ἐν ᾧ τλάμων ὅδ' οὐκ ἐγὼ μόνος
πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ
κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται·
ὣς καὶ τόνδε κατάκρας
δειναὶ κυματοαγεῖς
ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι·
αἱ μὲν, ἀπ' ἀελίου
δυσ μᾶν, αἱ δ' ἀνατέλ
λοντος, αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν

ἀκτῖν',

ἀκτῖν᾽· αἱ δὲ, νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν.
ἀν. καὶ μὴν ὅδ᾽ ἡμῖν ὡς ἔοικεν ὁ ξένος
ἀνδρῶν γε μοῦνος ὦ πάτερ, δι᾽ ὄμματος
ἀστακτὶ λείβων δάκρυον ὧδ᾽ ὁδοιπορεῖ.
οἰδί. τίς οὗτος;
ἀν. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν
γνώμῃ, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.
πο. οἴμοι τί δράσω; πότερα τἀμαυτοῦ κακὰ
πρόσθεν δακρύσω παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ᾽ ὁρῶν
πατρὸς γέροντος, ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
ξὺν σφῷν ἐφεύρηκ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐκβεβλημένον
ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε· τῆς, ὁ δυσφιλὴς
γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πόνος
πλευρὰν μαραίνων· κρατὶ δ᾽ ὀμματοστερεῖ
κόμη δι᾽ αὔρας ἀκτένιστος ἀΐσσεται·
ἀδελφὰ δ᾽ ὡς ἔοικε τούτοισιν φορεῖ,
τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια·
ἁγὼ πανώλης, ὄψ᾽ ἄγαν ἐκμανθάνω·
καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
ταῖς σαῖσιν ἥκειν, τἄλλα μὴ ξ᾽ ἄλλων πάθῃ·
ἀλλ᾽ ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
» αἰδὼς ἐπ᾽ ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ πάτερ
» παρασταθήτω· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων,
ἄκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ᾽ οὐκ ἔστ᾽ ἔτι·
τί σιγᾷς;
φώνησον ὦ πάτερ τι· μή μ᾽ ἀποστραφῇς·
οὐδ᾽ ἀνταμείβῃ μ᾽ οὐδὲν, ἀλλ᾽ ἀτιμάσας
πέμψεις ἄναυδος, οὐδ᾽ ἃ μηνίεις φράσας;
ὦ σπέρματ᾽ ἀνδρὸς τοῦδ᾽, ἐμαὶ δ᾽ ὁμαίμονες,
πειράσατ᾽ ἀλλ᾽ ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς

τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα,
ὡς μή τ' ἄτιμον τοῦ θεοῦ γε προστάτην
οὕτως μ' ἀφῇ γε μηδὲν ἀντειπεῖν ἔπος.
ἀν λέγ' ὦ ταλαίπωρ' αὐτὸς, ὧν χρεία πάρει.
» Τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψαντά τι,
» ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,
» παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.
πο ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
ἀρωγὸν· ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ὁ τῆσδε γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν ὦ ξένοι βουλήσομαι,
καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν, καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί.
ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι πάτερ.
γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγὰς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραιτέρᾳ.
ἀνθ' ὧν μ' Ετεοκλῆς ὢν φύσει νεώτερος,
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ,
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς, οὔτ' ἔργου μολών.
πόλιν δὲ πείσας, ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Εριννῦν αἰτίαν εἶναι λέγω.
ἔπειτα κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύω.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Αργος ἐς τὸ δωρικὸν
λαβὼν Αδραστον πενθερὸν, ξυνωμότας
ἔστησ' ἐμαυτῷ γῆς, ὅσοι περ Απίας
πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετίμηνται δορί.
ὅπως τὸν ἑπτάλογχον εἰς Θήβας στόλον
ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας, ἢ θάνοιμι πανδίκως,

ἢ τοὺς

ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοι μι γῆς.
εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ,
σοὶ προστροπαίους ὦ πάτερ λιτὰς ἔχων,
αὐτός γ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι, ξὺν ἑπτά τε
λόγχαις, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν;
οἷος Δορύσσους Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
ὁ δεύτερος δ' αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος ἀργεῖος γεγώς·
τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῇ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν τάχα·
ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος ἀρκὰς ὄρνυται,
ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
μητρὸς λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
ἐγὼ δὲ σὸς, κεἰ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
πότμου φυτευθεὶς· σός γέ τοι καλούμενος,
ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν·
οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς πάτερ,
ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι,
μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν, ὁρμωμένῳ
τῷδ' ἀνδρὶ τοὐμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν·
ὅς μ' ἐξέωσεν, κἀπεσύλησεν πάτρας·
εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος·
πρὸς νῦν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων,
αἰτῶ πιθέσθαι, καὶ παρεικάθειν· ἐπεὶ
πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι· ξένος δὲ σύ·
ἄλλους δὲ θωπεύοντες, οἰκοῦμεν, σύ τε

κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες.
ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τάλας ἐγὼ,
κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται.
ὃν εἰ σὺ τἠμῇ ξυμπαραστήσῃ φρενὶ,
βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ πόνῳ διασκεδῶ.
ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων.
στήσω δ' ἐμαυτὸν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
καὶ ταῦτα, σοῦ μὲν ξυνθέλοντος ἔστι μοι
κομπεῖν. ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω.
Χο. τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὕνεκ' Οἰδίπου
εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορ', ἔκπεμψαι πάλιν.
Οἰδί. ἀλλ' εἰ μὲν ἄνδρες τῆσδε δημοῦχος χθονὸς
μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεὺς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,
οὔ τἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο.
νῦν δ' ἀξιωθεὶς, εἶσι. κἀκούσας γ' ἐμοῦ
τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον.
ὅς γ' ὦ κάκιστε σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας,
κἄθηκας ἄπολιν. καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
οὐ κλαυστὰ δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα
τάδ', ὥσπερ ἂν ζῶ σοῦ φονέως μεμνημένος.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον.
σύ μ' ἐξέωσας. ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος,
ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε, μὴ 'μ' αὐτῷ τροφοὺς
τὰς παῖδας. ἦτ' ἂν οὐκ ἂν ἦν τὸ σὸν μέρος.

νῦν δ' αἵδε μ' ἐκσῴζουσιν, αἵδ' ἐμαὶ τροφοί,
αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες εἰς τὸ ξυμπονεῖν·
ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον·
τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔτι πω
ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἵδε κινοῦνται λόχοι
πρὸς ἄστυ Θήβης· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν
κείνην ἐρεῖ τις, ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
πεσῇ μιανθεὶς χὠ ξύναιμος ἐξ ἴσου·
τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ,
νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί,
ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
καὶ μὴ 'ξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
τοιώδ' ἔφυτον· αἵδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων·
τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
κρατοῦσιν, εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος
δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς, ἀρχαίοις νόμοις·
σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε, κἀπάτωρ ἐμοῦ
κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
ἅς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου
δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοστῆσαί ποτε
τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ
θανεῖν, κτανεῖν θ' ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι·
τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τοῦ Ταρτάρου
στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ·
καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἄρη
τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα·
καὶ ταῦτ' ἀκούσας, στεῖχε· κἀξάγγελλ' ἰὼν
καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα
πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὕνεκ' Οἰδίπους
τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα·

χο Πολύνεικες, οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.
πο οἴμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας.
οἴμοι δ' ἑταίρων· οἷον ἆρ' ὁδοῦ τέλος
Ἄργους ἀφωρμήθημεν· ὦ τάλας ἐγώ.
τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα
ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν.
ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον, τῇδε συγκύρσαι τύχῃ.
ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς ἐπεὶ
τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου,
μή τοί με πρὸς θεῶν σφῶϊν γ' ἂν αἱ τοῦδ' ἀραὶ
πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους
νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε, κἀν κτερίσμασι.
καὶ σφῶϊν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.
αν Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι.
πο ὦ φιλτάτη τὸ ποῖον Ἀντιγόνη; λέγε.
αν στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε,
καὶ μή σε τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.
πο ἀλλ' οὐχ οἷόν γε. πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτὸν εἰσάπαξ τρέσας;
αν τί δ' αὖθις ὦ παῖ δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;
πο αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.
αν ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις
μαντεύμαθ', ὃς σφῶϊν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;
πο χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.

ἀν οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρὸς οἷ' ἐθέσπισεν;
πο οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
» χρηστοῦ, τὰ κρείσσω, μὴ δὲ τἀνδεᾶ λέγειν·
ἀν οὕτως ἄρ' ὦ παῖ ταῦτά σοι δεδογμένα;
πο καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς
ἔσται μέλουσα, δύσποτμός τε καὶ κακὴ
πρὸς τοῦδε πατρὸς, τῶν τε τοῦδ' Ἐριννύων·
σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
θανόντ'· ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον,
μέθεσθε δ' ἤδη· χαίρετόν τ'· οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖτις.
ἀν ὦ τάλαιν' ἐγώ.
πο μή τοι μ' ὀδύρου.
ἀν καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον
εἰς προὖπτον ἅδην, οὐ καταστένοι κάσι;
πο εἰ χρὴ, θανοῦμαι.
ἀν μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.
πο μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ.
ἀν δυστάλαινά τ' ἄρ' ἐγὼ,
εἴ σου στερηθῶ.
πο ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
καὶ τῇδε φῦναι, χ' ἀτέρᾳ· σφῷν δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν·
ἀνάξιαι γὰρ πᾶσιν ἐστὲ δυστυχεῖν.
χο νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι,
βαρύποτμα κακὰ
παρ' ἀλαοῦ ξένου,
εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει·
μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων

ἔχω φράσαι.
ὁρᾷ ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ
χρόνος. ἐπεὶ μὲν ἕτερα
τὰ δ' ἐπὶ πήματ' αὖθις αὔξων ἄνω,
ἔκτυπεν αἰθὴρ ὦ Ζεῦ.
οἰδί ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν εἴ τις ἔντοπος
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;
ἀν πάτερ, τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;
οἰδί Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται
βροντὴ πρὸς ᾅδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.
χο ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται
κτύπος ἄφατος ὅδε
διόβολος. ἐς δ' ἄκραν
δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν,
ἔπτηξα θυμόν. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ
φλέγει πάλιν.
τί μὰν ἀφήσει τέλος.
δέδια τόδ'. οὐ γὰρ ἅλιον
ἀφορμᾷ ποτ'. οὐκ ἄνευ ξυμφορᾶς.
ὦ μέγας αἰθήρ. ὦ Ζεῦ.
οἰδί ὦ παῖδες, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτή, κοὐκέτ' ἔστ' ἀποστροφή.
χο πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;
οἰδί καλῶς κάτοιδ'. ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν,
ἄνακτα χώρας τῆσδε, τὶς πορευσάτω.
χο ἔα. ἔα.
ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται
διαπρύσιος ὄτοβος.
ἵλαος ὦ δαῖμον, ἵλαος, εἴ τι γᾷ
ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.

ἐναισίου δὲ συντύχοιμι·
μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν,
ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.
Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.
οἰδί. ἆρ' ἐγγὺς ἀνήρ; ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου τέκνα
κιχήσεταί μου, καὶ κατορθοῦντος φρένα;
χο. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;
οἰδί. ἀνθ' ὧν ἔπαχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεχόμην.
χο. ἰὼ παῖ· βᾶθι· βᾶθ' · εἴτ' ἄκραν
ἐπὶ γύαλον ἐναλίῳ
Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις
βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων, ἵκου.
ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα
καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
δικαίαν χάριν παραχεῖν παθών.
ἀΐσσ' ὦναξ.
θη. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος,
σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία
χάλαζ' ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.
οἰδί. ἄναξ, ποθοῦντι προὐφάνης· καί σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ.
θη. τί δ' ἐστὶν ὦ παῖ Λαΐου νέορτον αὖ;
οἰδί. ῥοπὴ βίου μοι· καί σ' ἅπερ ξυνήνεσα,
θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.
θη. ἐν τῷ, δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;
οἰδί. αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι
ψεύδοντες οὐδὲν, σημάτων προκειμένων.

θη. πῶς εἶπας ὦ γεραιὲ δηλοῦσθαι τάδε;
οἰδ. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλά τε
στρέψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.
θη. πείθεις με. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ,
κοὐ ψευδόφημα. χὤ, τι χρὴ ποιεῖν, λέγε.
οἰδ. ἐγὼ διδάξω τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει.
χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.
τοῦτον δὲ φράζε, μήποτ' ἀνθρώπων τινὶ,
μήθ' οὗ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.
ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων, ἀλκὴν ὅδε
δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ.
ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσῃ, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος.
ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ,
οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς. στέργων ὅμως.
ἀλλ' αὐτὸς ἀεὶ σῶζε. χὤταν εἰς τέλος
τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σήμαιν'. ὁ δ' αἰεὶ τῷ 'πιόντι δεικνύτω.
χοὔτως ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν. αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.
" Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν
" τὰ θεῖ' ἀφείς τις, εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ.
ὃ μὴ σὺ τέκνον Αἰγέως βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν, εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.
χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν,
στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα.
ὦ παῖδες, ὧδ' ἕπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν

σφῷν

σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.
χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ᾽· ἀλλ᾽ ἐᾶτέ με
αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
μοῖρ᾽ ἀνδρὶ τῷδε, τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
τῇδ᾽ ὧδε τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ᾽ ἄγει
Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, ἥ τε νερτέρα θεός.
ὦ φῶς ἀφεγγὲς πρόσθε πού ποτ᾽ ἦσθ᾽ ἐμόν;
νῦν δ᾽ ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας.
ἤδη γὰρ ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ᾽ ἅδην· ἀλλὰ φίλτατε ξένων,
αὐτός τε, χώρα θ᾽ ἥδε, πρόσπολοί τε σοὶ,
εὐδαίμονες γένοισθε· κἀπ᾽ εὐπραξίᾳ
μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί.
Χο. εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν ἐννυχίων ἄναξ
ἀϊδωνεῦ ἀϊδωνεῦ,
λίσσομαι, μήτ᾽ ἐπίπονα,
μήτ᾽ ἐπὶ βαρυάχει
ξένον ἐκτανύσαι
μόρῳ, τὰν παγκευθῆ κάτω
νεκύων πλάκα, καὶ στύγιον
δόμον· πολλῶν γὰρ ἂν
καὶ μάταν πημάτων ἱκνουμένων
πάλιν σε δαίμων δίκαιος αὔξοι.
ὦ χθόνιαι θεαὶ, σῶμά τ᾽ ἀνικήτου
θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξέ-
νοις εὐνᾶσθαι,
κνυζεῖσθαί τ᾽ ἐξ ἄντρων
ἀδάμαστον φύλακα παρ᾽ ἀΐδᾳ
λόγος αἰὲν ἀνέχει.

ὃν ὦ γᾶς παῖ καὶ ταρτάρου,
κατεύχομαι ἐν καθαρῷ
βῆναι ὁρμωμένῳ
νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν ἄϋπνον.
ἀγ ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα.
ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ', οὔτω μῦθος ἐν βραχεῖ
φράσαι πάρεστιν, οὔτε τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
χο ὄλωλε γὰρ δύστηνος;
ἀγ ὡς λελοιπότα
κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.
χο πῶς; ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ;
ἀγ τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.
ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε, καὶ σύ που παρὼν
ἔξοισθ', ὑφ' ἡγητῆρος οὐδενὸς φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.
ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὁδὸν
χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον,
ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστῳ μιᾷ,
κοίλου πέλας κρατῆρος. οὗ τὰ Θησέως
Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα.
ἐφ' οὗ μέσου στὰς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
κοίλης τ' Ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου
καθέθετ'. εἶτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.
κἄπειτ' ἀΰσας παῖδας, ἠνώγει ῥυτῶν
ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοὰς ποθεν.
τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
πάγον μολοῦσα, τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ
ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ. λουτροῖς τέ νιν

ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται·
ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν,
κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο,
κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος· αἱ δὲ παρθένοι
ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
πατρὸς πεσοῦσαι, κλαῖον· οὐδ' ἀνίεσαν
στέρνων ἀραγμούς, οὐδὲ παμμήκεις γόους·
ὁ δ' ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρόν,
πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν· ὦ τέκνα,
οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ·
ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά· κοὐκέτι
τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
σκληρὰν μὲν οἶδα παῖδες· ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον
τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα·
τὸ γὰρ φιλεῖν, οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχεθ'· οὗ τητώμεναι,
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον διάξετον·
τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι,
λύγδην ἔκλαιον πάντες· ὡς δὲ πρὸς τέλος
γόων ἀφίκοντ', οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή,
ἦν μὲν σιωπή· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
θώϋξεν αὐτόν, ὥστε πάντας ὀρθίας
στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας·
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός·
ὦ οὗτος οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται·
ὁ δ' ὡς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα·
κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν· ὦ φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις·

ὑμεῖς τε παῖδες τῶνδε, καὶ καταίνεσον
μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἑκὼν· τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί.
ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατήνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ.
ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει·
ὦ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ
χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε· μή μ' ἃ μὴ θέμις
λεύσσειν δικαιοῦν, μὴ δὲ φωνούντων κλύειν,
ἀλλ' ἕρπεθ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες, ὡμαρτοῦμεν· ὡς δ' ἀπήλθομεν,
χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες, ἐξαπείδομεν
τὸν ἄνδρα· τὸν μὲν, οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινος
φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.
ἔπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ,
ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα
καὶ τὸν θεῶν ὄλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετ', οὐδ' ἂν εἷς
θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
οὐ γάρ τις αὐτὸν, οὔτε πυρφόρος θεοῦ
κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία
θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
ἀλλ' ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.

ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς, οὐδὲ σὺν νόσοις
ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

χο ποῦ δ' αἵ τε παῖδες, χ' οἱ προπέμψαντες φίλων;

αν αἵδ' οὐχ ἑκάς. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας.

αν αἲ αἲ. φεῦ. ἔστιν ἔστι νῷϊν δὴ
οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον
ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν.
ᾧτινι τὸν πολὺν
ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν,
ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
ἰδόντε καὶ παθούσα.

χο τί δ' ἔστιν;

αν οὐκ ἔστιν μὲν εἰκάσαι φίλοι.

χο βέβηκεν;

αν ὡς μάλιστ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις.

χο τί γὰρ ὅτῳ μήτ' Ἄρης
μήτε πόντος ἀντέκυρσεν;
ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν ἐν ἀφανεῖ
τινι μόρῳ φαινόμεναι.

αν τάλαινα. νῷϊν δ' ὀλεθρία
νὺξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκε.
πῶς γὰρ, ἤ τιν' Ἀπίαν γᾶν, ἢ
πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι, βίου
δύσοιστον ἕξομεν τροφάν,
οὐ κάτοιδα. κατά με φόνιος
ἀΐδας ἕλοι πατρὶ
ξυνθανεῖν γεραιῷ

τάλαιναν, ὡς ἔμοιγ᾽ ὁ μέλλων
βίος, οὐ βιωτός·
χο ὦ δίδυμα τέκνων ἄριστα,
» Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ, καλῶς
» Φέρειν χρὴ, μηδ᾽ ἄγαν οὕτω
» Φλέγεσθον· οὔ
τοι κατάμεμπτ᾽ ἔβητον·
ἀν πόθος καὶ κακῶν ἄρ᾽ ἦν τις,
καὶ γὰρ ὃ μηδαμῇ τὸ φίλον φίλον,
ὁπότεγε καὶ τὸν, ἐν χεροῖν κατεῖχον·
ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος,
οὐδὲ γέρων, ἀφίλητος ἐμοί ποτε,
καὶ τάδε μὴ κυρήσῃς·
χο ἔπραξεν·
ἀν ἔπραξεν οἷον ἤθελε·
χο τὸ ποῖον;
ἀν ἇς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας
ἔθανε· κοίταν δ᾽ ἔχει
νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν·
οὐδὲ πένθος ἔλιπ᾽ ἄκλαυτον. ἀεὶ γὰρ ὄμ
μά σε τόδ᾽ ὦ πάτερ, ἐμὸν
στένει δακρῦον· οὐδ᾽ ἔχω
πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν
ἀφανίσαι τοσόνδ᾽ ἄχος· ἰὼ μὴ
γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες, ἀλλ᾽
ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι·
ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος
αὖθις ὧδ᾽ ἔρημος· ἄπορος·
ἐπιμένει σ᾽ ἔτ᾽ ὦ φίλα,

πατρὸς ὧδ᾽ ἐρήμας·
χο ἀλλ᾽ ἐπεὶ ὀλβίως γ᾽ ἔλυσε
τὸ τέλος ὦ φίλαι βίου,
» λήγετε τοῦδ᾽ ἄχους. Κακῶν γὰρ
» δυσάλωτος οὐδείς·
ἀν πάλιν φίλα συθῶμεν·
χο ὡς τί ῥέξομεν;
ἀν ἵμερος ἔχει με·
χο τίς;
ἀν τὰν χθονίαν ἑστίαν ἰδεῖν·
χο τίνος;
ἀν πατρὸς τάλαιν᾽ ἔγωγε·
χο θέμις δὲ πῶς τάδ᾽ ἐστί; μῶν οὐχ ὁρᾷς;
ἀν τί τόδ᾽ ἐπέπληξας;
καὶ τόδ᾽ ὡς
τὶ τόδε μάλ᾽ αὖθις;
χο ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός·
ἀν ἄγε με, καὶ τότ᾽ ἐνάριξον·
αἲ αἲ δυστάλαινα· ποῖ δῆ
τ᾽ αὖθις ὧδ᾽ ἔρημος, ἄπορος,
αἰῶνα τλάμων ἕξω;
χο φίλαι, τρέσητε μηδέν·
ἀν ἀλλὰ ποῖ φύγω;
χο καὶ πάρος ἀπεφεύγετον
σφῷϊν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς·
ἀν φρονῶ·
χο τί δῆθ᾽ ὑπερνοεῖς;
ἀν ὅπως μολοῦ μεθ᾽ ἐς δόμους οὐκ ἔχω·
χο μὴ δέγε μάτευε· μόγος ἔχει·
καὶ πάρος ἐπεί·

ἀν τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν.
χο μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι;
ἀν ναί. ναί.
χο ξύμφημι κἀυτός.
ἀν φεῦ. φεῦ. ποῖ μόλωμεν ὦ Ζεῦ;
ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με
δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει;
χο παύετε θρῆνον παῖδες. ἐν οἷς γὰρ
χάρις ἡ χθονία ξυναπόκειται,
πενθεῖν οὐ χρή. νέμεσις γάρ.
ἀν ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίπτομέν σοι.
θη τίνος ὦ παῖδες χρείας ἀνύσαι;
ἀν τύμβον θέλομεν
προσιδεῖν αὐταὶ πατρὸς ἡμετέρου.
θη ἀλλ' οὐ θεμιτὸν κεῖσε μολεῖν.
ἀν πῶς εἶπας ἄναξ κοίραν' Ἀθηνῶν;
θη ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος,
μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους,
μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
θήκην ἱερὰν ἣν κεῖνος ἔχει.
καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς
χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον.
ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,
χ' ὁ πάντ' ἀΐων Διὸς ὅρκος.
ἀν ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ. Θήβας δ' ἡμᾶς
τὰς ὠγυγίους πέμψον, ἐάν πως
διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
τοῖσιν ὁμαίμοις.
θη δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅσα ἂν

ΟΙΔΙ. ΕΠΙ.

μέλλω πράσσειν. πρόσφορά θ' ὑμῖν
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔῤῥει,
πρὸς χάριν. οὐ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.

χο ἀλλ' ἀποπαύετε, μήτ' ἐπὶ πλείω
θρῆνον ἐγείρετε.
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩ
ΝΩ ΟΙΔΙΠΟ
ΔΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

SOPHOCLIS TRACHINIAE.

ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο· καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῷον ἀπεικασθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ· τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου· τοῦτο δὲ ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε ποτὸν ἢ βρωτὸν ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτούς· καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. Γενομένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρὰ Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας, ἀπέκτεινεν Εὔνομον τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος Οἰνέως· καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς ἀκουσίου γενομένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον, φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε· καὶ δὴ ἔγνω πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι· ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, εἰς ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν· ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσος ὁ κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε, μισθὸν λέγων παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορθμείαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε Νέσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ, πορθμεύων αὐτὴν, ἐπεχείρει βιάζεσθαι· τῆς δὲ, ἀνακραγούσης αἰσθόμενος, ἐξελθόντα Νέσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν.

ὁ δὲ,

ὁ δὲ, μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπε, τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φιλίαν ἔχειν, τόν, τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου· καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας, δέδωκεν· ἡ δὲ, λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ᾽ ἑαυτῇ· διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας, καὶ σφάξας, εὐωχεῖτο· ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα ὑποδεχθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν· αὖθις ἐκεῖθεν Αἰγιμίῳ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων· Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος· ὁ δὲ, πολιορκούμενος, ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς· βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς, ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Αλλαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλέα Δρυόπων ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει, Λαπιθῶν σύμμαχον· παριόντα δὲ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν, προυκαλεῖτο αὐτὰν Κύκνος ὁ Ἄρεος καὶ Πελοπίας· συστὰς δὲ, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν· ὡς δὲ εἰς Ὀρχομενὸν ἧκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴασε μεθ᾽ ὅπλων παριέναι· κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν· ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατείαν ἐπ᾽ Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων· συμμαχούντων δ᾽ Ἀρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν, αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἵππασον τὸν Κήϋκος, καὶ Ἀργεῖον, καὶ Μέλανα τοῦ Λυκυμνίου

παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς κηναίου ἱερὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν, εἰς Κήϋκα ἔπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ τούτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ πάλιν ἐκείνην ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ ἰὸς τῆς Ὕδρας ἠσθίετο, τὸν μὲν Λίχαν κατέβαλεν. εἰς Τραχῖνα δὲ ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος δὲ εἰς Οἴτην, ὅ ἐστιν ὄρος Τραχῖνος, πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ, μὴ θέλοντος, Γοίας παριὼν ἐπὶ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας, ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς φλογὸς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς, εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας, γήμας Ἥβην τὴν Ἥρας θυγατέρα, ποιεῖ παῖδας Ἀλεξιάρην, καὶ Ἀνίκητον.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Δηϊάνειρα.	Ἄγγελος.
Παιδαγωγός.	Λίχας.
Ὕλλος.	Δούλη τροφός.
Χορὸς γυναικῶν	Πρέσβυς.
τραχινίων.	Ἡρακλῆς.

Προλογίζει δὲ ἡ Δηϊάνειρα.

Ογος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων
λ φανεὶς,
» ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν,
» πρὶν ἂν
» θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός.
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν καὶ πρὶν εἰς ᾅδου μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν.
ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνον
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγω.
ὅς μ' ἐν τρισὶ μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρὸς,
φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
βούκρανος. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος,
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
δύστηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην,
πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς.
ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης,
ἐκλύεταί με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων,
οὐκ ἂν διείποιμ'. οὐ γὰρ οἶδ'. ἀλλ' ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.
ἐγὼ γὰρ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.
τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,

εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
ξυστᾶσ', ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω
κείνου προκηραίνουσα. Νὺξ γὰρ εἰσάγει,
καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
κἀφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε
γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών,
σπείρων μόνον προσεῖδε, κἀξαμῶν ἅπαξ.
τοιοῦτος αἰὼν εἰς δόμους τε κἀκ δόμων
αἰεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ.
νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ,
ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν. κεῖνος δ' ὅπου
βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν, ἀποίχεται.
σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.
χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν, ἀλλ' ἤδη δέκα
μῆνας, πρὸς ἄλλοις πέντ', ἀκήρυκτος μένει.
κἄστιν τι δεινὸν πῆμα. τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τήν, ἐγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.
παι δέσποινα Δηϊάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα,
τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην.
νῦν δ' εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον.
πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά;
μάλιστα δ' ὅνπερ εἰκὸς, Ὕλλον, εἰ πατρὸς

σέ μοι τίν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν·
ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους·
ὥστ' εἴ τι σοὶ πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρὶ, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις·
Δηϊ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
» μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἥδε γὰρ γυνὴ,
δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον·
Ὕλλ. ποῖον; δίδαξον μῆτερ, εἰ διδακτά μοι·
Δηϊ. σὲ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου
τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρει·
Ὕλλ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεών·
Δηϊ. καὶ ποῦ κλύεις νιν τέκνον ἱδρῦσθαι χθονός;
Ὕλλ. τὸν μὲν, παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου,
Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν·
Δηϊ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν·
Ὕλλ. ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ' ὡς ἐγὼ κλύω·
Δηϊ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;
Ὕλλ. Εὐβοΐδα χώραν φασὶν Εὐρύτου πόλιν
ἐπιστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι·
Δηϊ. ἆρ' οἶσθα δῆτ' ὦ τέκνον ὡς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;
Ὕλλ. τὰ ποῖα μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ·
Δηϊ. ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον, εἰς τὸν ὕστερον
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν·
ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ τέκνον,
οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα,
ἢ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος,
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα;
Ὕλλ. ἀλλ' εἶμι μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ

βάξιν κατήδειν τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆν,
νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος, οὐκ εἴα πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν·
νῦν δ' ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω, τὸ μὴ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι·
δηϊ χώρει νῦν ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ·
χο ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα
τίκτει, κατευνάζει τε φλογιζόμενον
ἅλιον ἅλιον αἰτῶ
τοῦτο καρύξαι τὸν Ἀλκμή
νας, πόθι μοι πόθι μοι παῖς
ναίει ποτ' ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων,
ἢ ποντίους αὐλῶνας, ἢ
διασαῖσιν ἀπείροισι κλιθείς,
εἴπ' ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα·
ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι
τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν ἀεί,
οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν
οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων
βλεφάρων πόθον, ἀλ
λ' εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν ὁδοῦ,
ἐνθυμίοις εὐναῖς ἄναν
δρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν
δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν·
πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος
ἢ νότου ἢ βορέα τις
κύματ' εὐρέϊ πόντῳ
βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι,
οὕτω δὲ τὸν καδμογενῆ

τρέφει· τὸ δ' αὔξει βιότου
πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος
Κρήσιον· ἀλλά τις θεῶν
αἰὲν ἀμπλάκητον ἀΐδα
σφε δόμων ἐρύκει.
ὧν ἐπιμεμφομένας, ἁ-
δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω.
φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν
ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν
χρῆναί σ'· ἀνάλγητα γὰρ οὐ-
δ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
ἐπέβαλλε θνατοῖς Κρονίδας.
ἀλλ' ἐπὶ, πῆμα καὶ χαρὰ,
πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου
στροφάδες κέλευθοι.
μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ
βροτοῖσιν, οὔτε κῆρες, οὔ-
τε πλοῦτος, ἀλλ' ἄφαρ
βέβακε· τῷ δ' ἐπέρχεται,
χαίρειν τε, καὶ στέρεσθαι.
ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν, ἐπεὶ
τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;
Δηϊ. πεπυσμένη μὲν ὡς ἀπεικάσαι πάρει
πάθημα τοὐμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,
μήτ' ἐκμάθοις παροῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
τὸ γὰρ νεάζον, ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροισιν αὑτοῦ· καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον

ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
ἤτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη·
τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι·
πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
ἓν δ' οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ·
ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ηρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
ξυνθήμαθ', ἅ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ
πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών, οὕτω φράσαι·
ἀλλ' ὥς τι δράσων εἷρπε, κοὐ θανούμενος·
νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὤν, εἶπε μὲν λέχους ὅτι
χρῇ ἢ μ' ἑλέσθαι κτῆσιν· εἶπε δ' ἣν τέκνοις
μοῖραν πατρῴας γῆς διαιρετὸν μένειν,
χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον· ἡνίκ' ἂν
χώρας ἀπίη, κἀνιαύσιος βεβώς,
τότ' ἢ θανεῖν χρῇ, ἥσφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
το λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ·
τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα
τῶν Ηρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων·
ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι, δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη·
καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου
τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών·
ὥσθ' ἡδέως εὕδουσαν, ἐκπηδᾶν ἐμὲ
φόβῳ φίλαι ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν,
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην·

χο. εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῆ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.
ἄγ. δέσποινα Δηϊάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων,
ὄκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίσω, καὶ κρατοῦντα, κἀκ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.
δηϊ. τίν' εἶπας ὦ γεραιὲ τόνδε μοι λόγον;
ἄγ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.
δηϊ. καὶ τοῦτο δ' ἀστῶν, ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;
ἄγ. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρόσπολος θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦ δ' ἐγὼ κλύων,
ἀπῇξ'· ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῴμην χάριν.
δηϊ. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;
ἄγ. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς
κρίνει παραστάς· οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
» Τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων,
» Οὐκ ἂν μεθεῖτο πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκὼν, ἑκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.
δηϊ. ὦ Ζεῦ τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις,
ἔδωκας ἡμῖν, ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.
φωνήσατ' ὦ γυναῖκες, αἵ τ' εἴσω στέγης
αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρποῦμεθα.
χο. ἀνολολύξετε δόμοις ἐφεστίοις
ἀλαλαῖς ὁ μελλόνυμφος· ἐν δὲ κοι
νὸς ἀρσένων ἴτω

κλαγγά· τὸν εὐφαρέτραν
Ἀπόλλωνα προστάταν,
ὁμοῦ δὲ παιᾶνα παιᾶνα
ἀνάγετ' ὦ παρθένοι,
βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον
Ἄρτεμιν ὀρτυγίαν,
ἐλαφοβόλον ἀμφίπυρον,
γείτονάς τε νύμφας·
ἀείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι
τὸν αὐλόν· ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός·
ἰδού μ' ἀναταράσσει
εὐοῖ μ' ὁ κισσὸς, ἀρτιβακχείαν
ὑποστρέφων ἅμιλλαν·
ἰὼ ἰὼ παιάν·
ἴδε ἴδ' ὦ φίλα
γύναι· τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι βλέπειν
πάρεστ' ἐναργῆ·
δηϊ. ὁρῶ φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος
φρουρὰ παρῆλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω χρόνῳ
πολλῷ φανέντα χαρτὸν, εἴ τι καὶ φέρεις·
λί. ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθ'· εὖ δὲ προσφωνούμεθα
» γύναι κατ' ἔργου κτῆσιν· Ἄνδρα γὰρ καλῶς
» πράσσοντ', ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη·
δηϊ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι·
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι·
λί. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε,
καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα, κοὐ νόσῳ βαρύν·
δηϊ. ποῦ γῆς πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε·
λί. ἀκτή τις ἔστ' εὐβοιῒς, ἔνθ' ὁρίζεται

βωμούς, τέλη τ' ἔγκαρπα κηναίῳ Διΐ.
δηι. αὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός;
λι. εὐκταῖ', ὅθ' ᾕρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ
χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.
δηι. αὗται δὲ πρὸς θεῶν τοῦ, ποτ' εἰσί; καὶ τίνες;
οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.
λι. ταύτας ἐκεῖνος Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα, καὶ θεοῖς κριτόν.
δηι. ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;
λι. οὐκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὥς φησ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον
γύναι προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ,
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
χοὔτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβών,
ὥσθ' ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους,
ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος. ἀλλ' ὅθ' ἁγνὸς ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους.
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ
λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη,
τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν.
φωνεῖ δὲ δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου

ῥαίοιτο. δείπνοις δ᾽ ἡνίκ᾽ ἦν ᾠνωμένος,
ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτὸν, ὧν ἔχων χόλον·
ὡς ἵκετ᾽ αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν
πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ᾽ ἄλλοσ᾽ αὐτὸν ὄμμα, θἀτέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ᾽, ἀπ᾽ ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός·
ἔργου δ᾽ ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ ὀλύμπιος,
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν· οὐδ᾽ ἠνέσχετο,
ὅθ᾽ οὕνεκ᾽ αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν· εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
Ζεύς τ᾽ ἂν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ·
ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες·
κεῖνοι δ᾽ ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς,
αὐτοὶ μὲν ᾅδου πάντες εἴσ᾽ οἰκήτορες·
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ᾽ ἅσπερ εἰσορᾷς,
ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον,
χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
ἐφεῖτ᾽· ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ·
αὐτὸν δ᾽ ἐκεῖνον εὖτ᾽ ἂν ἁγνὰ θύματα
ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,
φρόνει νιν ὡς ἥξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος, ἥδιστον κλύειν.
Χο. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ·
τῶν μὲν, παρόντων· τῶν δὲ, πεπυσμένη λόγῳ.
Δηι. πῶς δ᾽ οὐκ ἐγὼ χαίροιμ᾽ ἂν ἀνδρὸς εὐτυχῆ
κλύουσα πρᾶξιν τήνδε πανδίκῳ φρενί·
πολλή ᾽στ᾽ ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
ὅμως δ᾽ ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις,
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.

ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη φίλαι
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας·
αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν· τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον·
ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μήδ' εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι·
οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὁρωμένη·
ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων
ἄνανδρος, ἢ τεκοῦσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,
πάντων ἄπειρος τῶνδε· γενναία δέ τις·
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;
τίς ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπ'· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα,
βλέπουσ', ὅσωπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη·
λί τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις·
δηῖ μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
λί οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν·
δηῖ οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;
λί ἥκιστα· σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον·
δηῖ εἴπ' ὦ τάλαιν' ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἶ·
λί οὔ τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ
προὔφηνεν, οὔτε μείζον', οὔτ' ἐλάσσονα,
ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος,
δακρυρροεῖ δύστηνος· ἐξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν· ἥδε τοι τύχη,

κακὴ

κακὴ μὲν αὐτή γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
δηι. ἥδ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας,
οὕτως ὅπως ἥδιστα. μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσι, λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπης λάβοι.
ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἤδη πάντες. ὡς σύ θ' οἷ θέλεις
σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.
ἀγ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἐμμείνασ', ὅπως
μάθῃς ἄνευ τῶνδ', οὕστινάς τ' ἄγεις ἔσω.
ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας, ἐκμάθῃς θ' ἃ δεῖ.
τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.
δηι. τί δ' ἔστι; τοῦ, με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;
ἀγ. σταθεῖσ', ἄκουσον. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
δηι. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ μοὶ ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις;
ἀγ. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.
δηι. καὶ δὴ βεβᾶσι. χὠ λόγος σημαινέτω.
ἀγ. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως,
φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθὸν. ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς,
ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος Ἄγγελος παρῆν.
δηι. τί φῄς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ' ἔχει.
ἀγ. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς, εἰσήκουσ' ἐγὼ
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἕλοι,
τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν. ἔρως δέ νιν
μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε.
οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων
λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος,

ὃν νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγει.
ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παῖδα δοῦναι κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας,
ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης· ἐν ᾗ
τῶν Εὔρυτον τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,
κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε, καὶ πόλιν
ἔπερσε· καὶ νῦν ὡς ὁρᾶς ἥκει δόμους
ὡς τούσδε πέμπων, οὐκ ἀφροντίστως γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τόδε.
οὐδ' εἰκὸς, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν
δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ, συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ,
ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι· τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.
δηϊ. οἴμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος;
τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον,
λαθραῖον; ὦ δύστηνος ἆρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο;
ἀγ. ἦ καὶ τὰ λαμπρὰ, καὶ κατ' ὄμμα, καὶ φύσιν,
πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ,
Ἰόλη καλεῖτο· τῆς, ἐκεῖνος οὐδαμὰ
βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.
χο. ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί· τὰ δὲ
λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.
δηϊ. τί χρὴ ποιεῖν γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
τοῖς νῦν παροῦσιν, ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
χο. πεύθου μολοῦσα τἀνδρὸς· ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
λέξειν,

λέξειεν, ἢ μὴν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις·
δηϊ ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις·
ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν, ἢ τί χρὴ ποιεῖν;
χο μίμν'· ὡς ὅδ' ἀνὴρ, οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται·
λί τί χρὴ γύναι μολοῦντά μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ·
δηϊ ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν
ᾄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους·
λί ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ·
δηϊ ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;
λί ἴστω μέγας Ζεὺς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ·
δηϊ τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν, ἣν ἥκεις ἄγων;
λί εὐβοιῒς· ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν·
δηϊ οὗτος, βλέφ' ὧδε· πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
λί σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;
δηϊ τόλμησον εἰπεῖν εἰ φρονεῖς ὅσ' ἱστορῶ·
λί πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηϊάνειραν Οἰνέως
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων ματαία, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν·
δηϊ τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον τοῦτό σου μαθεῖν· λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν;
λί δίκαια γάρ·
δηϊ τί δῆτα, ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν;
λί πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλλας ἔχεις;
δηϊ οὐδέν· σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς·
λί ἄπειμι· μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν·
δηϊ οὐ· πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ·
λί λέγ' εἴ τι χρῄζεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ·

δηϊ τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους
κάτοισθα δήπου;
λί φημί· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;
δηϊ οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν;
λί ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν,
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;
δηϊ πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ, πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.
λί ναί.
κλύειν γ' ἔφασκον· ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεται
δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.
δηϊ ποίαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
λί ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν φράσον φίλη
δέσποινα τόνδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.
δηϊ ὅς σου παρὼν ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείη πᾶσα, κοὐχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτὴν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.
λί ἄνθρωπος ὦ δέσποιν' ἀποστήτω· τὸ γὰρ
» νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.
δηϊ μὴ πρὸς σὺ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καταστράπτοντος ἐκκλέψῃς λόγον.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ.
οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
» Ἔρωτι μὲν νῦν ὅστις ἀντανίσταται
» πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
» οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
» κἀμοῦ γε· πῶς δ' οὐχ ἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ;

ὥστ' εἴ τι

ὡς εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ
ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι.
ἢ τῇδε τῇ γυναικὶ τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μήδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδῃ, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις.
εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθήσῃ κακός.
» ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές. ὡς Ελευθέρῳ
» ψευδεῖ καλεῖσθαι, κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.
ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίνεται.
πολλοὶ γὰρ οἷς εἴρηκας, οἱ φράσουσ' ἐμοί.
κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς. ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν.
τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χἀτέρας
πλείστας ἀνὴρ εἷς Ηρακλῆς ἔγημε δή;
κοὔπω τὶς αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος. ἥδε τ', οὐδ' ἂν εἰ
κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν. ἐπεί σφ' ἐγὼ
ᾤκτειρα δὴ μάλιστα, προσβλέψασ' ὅτι
τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,
καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἑκοῦσα δύσμορος
ἔπερσε, κἀδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥείτω κατ' οὖρον. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι. πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.
χο πείθου λεγούσῃ χρηστά. κοὐ μέμψῃ χρόνῳ
γυναικὶ τῇδε. κἀπ' ἐμοῦ κτήσῃ χάριν.
λι ἀλλ' ὦ φίλη δέσποιν', ἐπεί σε μανθάνω
θνητὴν, φρονοῦσαν θνητὰ κοὐκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς, οὐδὲ κρύψομαι.

ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.
ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερος ποθ' Ἡρακλῆ
διῆλθε· καὶ τῆσδ' οὕνεχ' ἡ πολύφθορος
καθηρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ.
ἀλλ' αὐτὸς ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν,
καὶ στέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους
οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέναι.
ὡς τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν,
τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ.
δηϊ. ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν.
κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα
θεοῖσι δυσμαχοῦντες, ἀλλ' εἴσω στέγης
χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς,
ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ' ἄγῃς· κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.
χο. μέγα τι σθένος ἁ
Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί.
καὶ τὰ μὲν θεῶν,
παρέβαν· καὶ ὅπως
Κρονίδαν ἀπάτασεν, οὐ λέγω.
οὐδὲ τὸν ἔννυχον ἀΐδαν,
ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.
ἀλλ' ἐπὶ τήνδ' ἄρ' ἄκοιτιν,

ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινές·
πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐ
ξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων·
ὁ μὲν, ἦν ποταμοῦ
σθένος, ὑψίκερω τετραόρου
φάσμα ταύρου
Ἀχελῷος ἀπ' Οἰ
νιαδᾶν· ὁ δὲ, βακχίας ἄπο
ἦλθε παλίντονα Θήβας
τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων
παῖς Διός· οἳ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν,
ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων· μόνα
δ' εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις
ῥαβδονόμει ξυνοῦσα·
τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ
τόξων πάταγος, ταυ
ρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων·
ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι
κλίμακες· ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
πλήγματα, καὶ στόνος ἀμφοῖν·
ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ,
τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ
ἧστο, τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν·
ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω
τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
ἐλεινὸν ἀμμένει·
κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ
βέβακεν, ὥστε πόρτις ἐρήμα·
ΔΗΙ. ἦμος φίλαι κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,

τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα.
τὰ μὲν, φράσουσα, χερσὶν ἃ 'τεχνησάμην.
τὰ δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη.
κόρην γὰρ οἶμαι δ' οὐκέτ' ἀλλ' ἐζευγμένην,
παρεισδέδεγμαι φόρτον ὥστε ναυτίλος
λωβητὸν, ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
καὶ νῦν δύ' οὖσαι, μίμνομεν μιᾶς ὑπο
χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς
ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος,
οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.
τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ, τίς ἂν γυνὴ
δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων.
ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν, ἕρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ, φθίνουσαν. ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπειν πόδα.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.
ἀλλ' οὐ γὰρ ὥσπερ εἶπον ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν. ᾗ δ' ἴσχω φίλαι
λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
θηρὸς, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον.
ὃ παῖς ἔτ' οὖσα, τοῦ δασυστέρνου παρὰ
Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην.
ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον, βροτοὺς
μισθοῦ 'πόρευε χερσίν. οὔτε πομπίμοις
κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς.
ὃς κἀμὲ τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον

ξὺν

ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην,
φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ,
ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἤϋσ' ἐγώ·
χὡ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας χεροῖν,
ἧκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
στέρνων διερρόιζησεν· ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ,
τοσοῦτον εἶπε, παῖ γέροντος Οἰνέως,
τοσόνδ' ὀνήσῃ τῶν ἐμῶν ἐὰν πίθῃ
πορθμῶν, ὅθ' οὕνεχ' ὑστάτην ἔπεμψ' ἐγώ·
ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσὶν, ᾗ μελαγχόλους
ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα λερναίας Ὕδρας,
ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον
τῆς ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
στέρξαι γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον·
τοῦτ' ἐννοήσασ' ὦ φίλαι, δόμοις γὰρ ἦν
κείνου θανόντος ἐγκεκλεισμένον καλῶς,
χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα
ζῶν κεῖνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε·
κακὰς δὲ τόλμας, μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ,
μήτ' ἐκμάθοιμι· τάς τε τολμώσας, στυγῶ·
φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
τὴν παῖδα, καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,
μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσεται·
χο ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς·
δηι οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις· ὡς τὸ μὲν δοκεῖν,
ἔνεστι· πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω·
χο ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς

ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη.
δηϊ. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ'· ὡς σκότῳ
κἂν αἰσχρὰ πράσσεις, οὔποτ' αἰσχύνῃ πεσῇ.
λί. τί χρὴ ποιεῖν σήμαινε τέκνον Οἰνέως·
ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.
δηϊ. ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω Λίχα,
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις.
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐϋφῆ πέπλον
δώρημ' ἐκείνῳ τἀνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
διδοὺς δὲ τόνδε, φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ.
μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου,
μήθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς,
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
οὕτω γὰρ ηὔγμην· εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι, πανδίκως
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς
σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.
ἀλλ' ἕρπε καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν πομπὸς ὢν, περισσὰ δρᾶν.
ἔπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κἀμοῦ ξυνελθοῦσ', ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ.
λί. ἀλλ' εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
βέβαιον, οὔτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,

λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι.
δηι. στείχοις ἂν ἤδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τάγ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.
λι. ἐπίσταμαί τε, καὶ φράσω σεσωσμένα.
δηι. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως;
λι. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ.
δηι. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρῷ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.
χο. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα
θερμὰ λουτρὰ, καὶ πάγους
Οἴτας παραναιετάοντες, οἵ τε μέσαν
Μηλίδα παρὰ λίμναν,
χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,
ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
πυλάτιδες καλέονται,
ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμὶν
αὐλὸς οὐκ ἀρνασίαν
ἰαχὼν καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας
ἀντίλυραν μούσας.
ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας τε κοῦρος,
σοῦται πάσας ἀρετᾶς
λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους.
ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν
πάντα δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι
χρόνον πελάγιον ἴδριες οὐδέν.
ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ
τάλαινα δυστάλαινα καρδίαν
πάγκλαυτος αἰὲν ὤλλυτο.

νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς,
ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν.
ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ
σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ
πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
νασιῶτιν ἑστίαν
ἀμείψας· ἔνθα κλῄζεται θυτὴρ,
ὅθεν μόλοι πανάμερος
τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ
συγκραθεὶς ἐπὶ προφάσει θηρός.
δηϊ γυναῖκες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.
χο τί δ' ἔστι Δηϊάνειρα τέκνον Οἰνέως;
δηϊ οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.
χο οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;
δηϊ μάλιστά γ'· ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν.
χο δίδαξον, εἰ διδακτὸν ἐξ ὅτου φοβῇ.
δηϊ τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον ἂν φράσω
γυναῖκες ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῆτ' οἰὸς εὐέρῳ πόκῳ,
τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει,
καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος· ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν
ᾗ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὧν ὁ θήρ με κένταυρος, πονῶν
πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι προυδιδάξατο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν, ἀλλ' ἐσωζόμην

χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν·
καί μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων·
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον· ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμὲ,
ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που·
κἄδρων τοιαῦτα· νῦν δ' ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην·
κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἴδετε·
εἴσω δ' ἀποστείχουσα, δέρκομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν·
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον ἐς μέσην φλόγα
ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπετο,
ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονί·
μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν, ὥστε πρίονος
ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου·
τοιόνδε κεῖται προπετές· ἐκ δὲ γῆς ὅθεν
προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροὶ,
γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ
χυθέντος εἰς γῆν βακχίας ἀπ' ἀμπέλου·
ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω·
ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην·
πόθεν γὰρ ἄν ποτ' ἀντὶ τοῦ, θνήσκων ὁ θὴρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;
οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
χρήζων ἔθελγεν· ὧν ἐγὼ μεθύστερον
ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι·
μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι

γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ·
τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα, καὶ θεὸν
χείρωνα πημήναντα, χὤσπερ ἂν θίγῃ,
φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'· ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας,
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμοί·
καίτοι δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται,
ταὐτῇ σὺν ὀργῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα·
» Ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν, οὐκ ἀναχετὸν,
» ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι·
χο. Ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει·
» τὴν δ' ἐλπίδ', οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος·
δηϊ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
οὐδ' ἐλπὶς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ·
χο. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας,
ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει·
δηϊ. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν, οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνὸς, ἀλλ' ᾧ μηδὲν ἐστ' οἴκοις βαρύ·
χο. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω χρόνον,
εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
πάρεστι μαστὴρ πατρὸς, ὃς πρὶν ᾤχετο·
ὕλλ. ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην,
ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ', ἢ λῴους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθέν·
δηϊ. τί δ' ἐστὶν ὦ παῖ πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;
ὕλλ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ·
δηϊ. οἴμοι· τίν' ἐξήνεγκας ὦ τέκνον λόγον;
ὕλλ. ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι· Τὸ γὰρ

φανθὲν, τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν;
δηϊ. πῶς εἶπας ὦ παῖ· τοῦ, παρ' ἀνθρώπων μαθὼν,
ἄζηλον οὕτως ἔργον ἐργάσθαί με φῄς;
ὕλλ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι
πατρὸς δεδορκὼς, καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων·
δηϊ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ, καὶ παρίστασαι;
ὕλλ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών·
ὅθ' εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
νίκης ἄγων τρόπαια, κἀκροθίνια,
ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κήναιόν ἐστιν· ἔνθα πατρῴῳ Διῒ
βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα·
οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ·
μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς,
κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας,
τὸ σὸν φέρων δώρημα θανάσιμον πέπλον·
ὃν κεῖνος ἐνδὺς ὡς σὺ προὐξεφίεσο,
ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων
λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ,
ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα·
καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος, ἵλεῳ φρενὶ
κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ, κατηύχετο·
ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
φλὸξ αἱματηρὰ, κἀπὸ πιείρας δρυὸς,
ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσετο
πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος
χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀστέων
ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἶτα φοινίας
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο,
ἐνταῦθα δὴ βόησε τὸν δυσδαίμονα

Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέγκαι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν, ἐσταλμένον·
κἀκεῖνος ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται,
ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν·
κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου
κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ·
ἅπας δ' ἀνευφώνησεν οἰμωγῇ λεώς·
τοῦ μὲν νοσοῦντος· τοῦ δὲ, διαπεπραγμένου·
κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν·
ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε· καὶ μετάρσιος
βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι
Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι·
ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ῥίπτων ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου,
τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
δακρυρροοῦντα· καί με προσβλέψας, καλεῖ,
ὦ παῖ, πρόσελθε· μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακὸν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·
ἀλλ' ἆρον ἔξω καὶ μάλιστα μὲν θέτες
ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν·
εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω·

τοσαῦτ'

τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν, μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα μῆτερ πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ,
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης. ὧν σε ποίνιμος δίκη
τίσαιτ', Ἐρινύς τ'. εἰ θέμις δ' ἐπεύχομαι.
θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες.
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
κτείνασ', ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψῃ ποτέ.

χο. τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ὑλλ. ἐᾶτ' ἀφέρπειν. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλῶς.
ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος, τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ.
ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα. τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
τὠμῷ δίδωσι πατρί, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

χο. ἴδ' οἷον ὦ παῖδες προσέμιξεν ἄφαρ
τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
ὅτ' ἔλακεν ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
δωδέκατος ἄροτος ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι. καὶ τάδ' ὀρθῶς
ἔμπεδα κατουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων
ἔτι ποτὲ,
ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι
θανὼν λατρείαν.
εἰ γάρ σφε κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ

χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
πλευρᾷ προστακέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων.
πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι.
δεινοτάτῳ μὲν Ὕδρας προστετακὼς
φάσματι, μελαγχαίτα
τ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει,
Νέσσου θ' ὕπο,
φοίνια δολόμυθα κέν
τρ' ἐπιζέσαντα.
ὧν ἅδ' ἁ τλάμων ἄοκνον
μεγάλαν προσορῶσα δόμοις βλάβαν
νέων ἀϊσσόντων γάμων,
τὰ μὲν, οὔτι προσέβαλε. τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου
γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς,
ἤπου ὀλοὰ στένει,
ἤπου ἀδινῶν χλωρὰν
τέγγει δακρύων ἄχναν.
ἁ δ' ἐρχομένα
μοῖρα προφαίνει δολίαν
καὶ μεγάλαν ἄταν.
ἔρρωγεν παγὰ δακρύων. κέχυται
νόσος. ὦ πόποι. οἷον ἀναρσίων
οὔπω ἀγακλειτὸν
Ηρακλέους ἀπέμολε πάθος οἰκτίσαι.
ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορὸς,
ἃ τότε θοὰν νύμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ.
ἁ δ' ἀμφίπολος

Κύπρις

Κύπρις ἄναυδος φανερὰ
τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.
χο πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου.
τί φημί.
ἀχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
κωκυτὸν εἴσω. καί τι καινίζει στέγη.
ξύνες δὲ
τήνδ' ὡς ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.
τρο ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.
χο τί δ' ὦ γεραιὰ καινοποιηθὲν λέγεις;
τρο βέβηκε Δηϊάνειρα τὴν πανυστάτην
ὁδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.
χο οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα;
τρο πάντ' ἀκήκοας.
χο τέθνηκεν ἡ τάλαινα;
τρο δεύτερον κλύεις.
χο τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφιν φής;
τρο σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν.
χο εἰπὲ τῷ, μόρῳ γύναι ξυντρέχει.
τρο αὐτὴν διηΐστωσε.
χο τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι
τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνα;
τρο στονόεντος ἐν τομᾷ σιδήρου.
χο ἐπεῖδες ὦ ματαία τάνδ' ὕβριν;

τρο ἐπεῖδον ὡς δὴ πλησία παραστάτις.
χο τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.
τρο αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε.
χο τί φωνεῖς;
τρο σαφηνῆ.
χο ἔτεκεν ἔτεκεν μεγά
λαν ἀνέορτος ἅδε νύμφα
δόμοισι τοῖσδ' Ἐριννύν.
τρο ἄγαν γε. μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.
χο καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι;
τρο δεινῶς γε. πεύσῃ δ' ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω μόνη,
καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
στορνύνθ' ὅπως ἄψορρον ἀντοίη πατρί,
κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ', ὅτι
γένοιτ' ἐρήμη. κλαῖε δ' ὀργάνων ὅτου
ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος.
ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
αὐτὴ πρὸς αὑτῆς δαίμονα καλουμένη,
καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ
τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη,
φρούρουν. ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
τοῖς ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω,

καθέζετ'

καθέζετ᾽ ἐν μέσοισιν ἀναστηρίοις·
καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
ἔλεξεν, ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ᾽ ἐμὰ,
τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ᾽, ὡς ἔμ᾽ οὔποτε
δέξεσθ᾽ ἔτ᾽ ἐν κοίταισι ταῖσδ᾽ εὐνήστριαν·
τοσαῦτα φωνήσασα, συντόνῳ χερὶ
λύει τὸν αὐτῆς πέπλον· ᾧ χρυσήλατος
προὔκειτο μαστῶν περονίς· ἐκ δ᾽ ἐλώπισε
πλευρὰν ἅπασαν, ὠλένην τ᾽ εὐώνυμον·
κἀγὼ δρομαία βᾶσ᾽, ὅσονπερ ἔσθενον,
τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε·
κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ᾽ ἐξορμώμεθα,
ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ
πλευρὰν ὑφ᾽ ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην·
ἰδὼν δ᾽ ὁ παῖς, ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
τοὔργον κατ᾽ ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε·
ὄψ᾽ ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ᾽ οἶκον, οὕνεκα
ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε·
κἀνταῦθ᾽ ὁ παῖς δύστηνος, οὔτ᾽ ὀδυρμάτων
ἐλείπετ᾽ οὐδὲν ἀμφί νιν γοώμενος,
οὔτ᾽ ἀμφιπίπτων στόμασιν· ἀλλὰ πλευρόθεν
πλευρὰν παρεὶς, ἔκειτο πόλλ᾽ ἀναστένων,
ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ·
κλαίων ὁθούνεκ᾽ ἐκ δυοῖν ἔσοιθ᾽ ἅμα
πατρός τ᾽ ἐκείνης τ᾽ ὠρφανισμένος βίου·
τοιαῦτα τἀνθάδ᾽ ἐστιν· ὥστ᾽ εἴ τις δύο
ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν· οὐ γάρ ἐσθ᾽ ἥ γ᾽ αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν·
Χο. πότερ᾽ ἂν πότερα ἐπιστένω;

πότερα τέλεα περαιτέρω
δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ;
τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾷν δόμοις,
τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσιν
κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὖρα,
ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
τὸν Διὸς ἄλκιμον γόνον
μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ.
ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτροις ὀδύναις
χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν
ἄσπετόν τι θαῦμα.
ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν
προὔκλαιον ὀξύφωνος ὡς ἀηδὼν ξένοι.
ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
πᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν. ὡς φίλου
προκηδομένα, βαρεῖαν
ἄψοφον φέρει βάσιν.
αἲ. αἲ. αἲ. αἲ. ὅδ' ἄναυδος φέρεται.
τί χρὴ θανόντα νιν, ἢ κα
θ' ὕπνον ὄντα κρῖναι;

ὕλλ ᾤμοι ἐγὼ σοῦ πάτερ.
ᾤμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴμοι.

τρε σῖγα τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
ζῇ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε δακὼν
στόμα σόν.

ὕλλ πῶς φῂς γέρον; ἦ ζῆ;
πρ οὐ μὴ 'ξεγείρῃς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
κἀκκινήσῃς, κἀναστήσῃς
φοιτάδα δεινὴν νόσον ὦ τέκνον.
ὕλλ ἀλλ' ἐπί μοι μελέῳ
βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.
ἡρα ὦ Ζεῦ, ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖ
σι βροτῶν κεῖμαι πεπονημένος ἀλ
λήκτοις ὀδύναις; οἴμοι ἐγὼ τλάμων.
ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.
πρ ἆρ' ἐξῄδης ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;
ὕλλ οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν
στέρξαιμι, κακὸν τόδε λεύσσων.
ἡρα ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν
ἱερῶν, οἵαν ἀνθ' οἵων
θυμάτων ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠ
νύσω. ὦ Ζεῦ,
οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν,
ἣν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
ὤφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
τίς γὰρ ἀοιδός; τίς ὁ χειροτέχνης
ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην
χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην.
ἒ ἔ. ἐᾶτέ μ' ἐᾶτέ με
δύσμορον εὐνάσαι.
ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι.

πᾷ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
ἀπολεῖς μ' ἀπολεῖς.
ἀντέτροφας ὅτι καὶ μύσῃ.
ἧπταί μου τοῦτό τοι.
ἤδ' αὖθ' ἕρπει. πόθεν ἔστ' ὦ
πάντων Ἑλλάνων
ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ
πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ,
κατά τε δρία πάντα καθαίρων,
ὠλεκόμαν ὁ τάλας.
καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι,
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος
τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει.
ἒ. ἔ. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα
βίου θέλει μολὼν,
τοῦ στυγεροῦ. φεῦ. φεῦ.
πρ ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς,
τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει,
ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν.
σὺ δὲ σύλλαβε. σοί τε γὰρ ὄμμα
ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ
σώζειν.
ὗλλ ψαύω μὲν ἔγωγε.
λαθίπονον δ' ὀδύναν
οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραζ' ἔν
εστί μοι ἐξανύσαι
βιότου. τοιαῦτα νέμει Ζεύς.
ἡρα ὦ παῖ παῖ, ποῦ ποτ' εἶ;
τᾷδέ με τᾷδέ με
πρόσλαβε κουφίσας.

ἒ. ἔ. ἰὼ

ἒ ἒ· ἰὼ ἰὼ δαῖμον·
θρώσκει δ' αὖ θρώσκει
δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς
ἀποτίβατος ἀγρία
νόσος· ἰὼ Παλλὰς
τόδε μ' αὖ λωβᾶται· ἰὼ παῖ,
τὸν φύσαντ' οἰκτείρας,
ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος·
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληῖ-
δος· ἀκοῦ δ' ἄχος, ὧ μ' ἐχόλωσε
σὰ μάτηρ ἄθεος,
ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
αὔτως ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν.
ὦ Διὸς αὐθαίμων,
ὦ γλυκὺς ἀΐδας,
εὔνασόν μ' εὔνασον,
ὠκυπέτᾳ μόρῳ
τὸν μέλεον φθίσας.
χο κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς φίλαι
ἄνακτος, οἵαις οἷος ὢν ἐλαύνεται.
ἡρα ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ, καὶ λόγῳ κακὰ,
καὶ χερὶ, καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς
προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοί·
οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς, Ἐριννύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν, ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου

πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιὰς, οὔθ' ὁ γηγενὴς
στρατὸς γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,
οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω.
γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.
δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα
εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον, ἢ κείνης ὁρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ' ὦ τέκνον, τόλμησον· οἴκτειρόν τέ με
πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις ὥστε παρθένος
βέβρυχα κλαίων, καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑπόμην κακοῖς.
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας.
καὶ νῦν προσελθὼν, στῆθι πλησίον πατρός.
σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο,
πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἰδοὺ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας.
ὁρᾶτε τὸν δύστηνον ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
αἲ· αἲ ὦ τάλας· ἒ· ἔ.
ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὅδ' αὖ
διῇξε πλευρῶν· οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν
ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος.
ὦναξ ἀΐδη, δέξαι με.

ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον·
ἔνσεισον ὦ 'ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος
πάτερ κεραυνοῦ· δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν·
ἤνθηκεν· ἐξώρμηκεν· ὦ χέρες, χέρες·
ὦ νῶτα, καὶ στέρν'· ὦ φίλοι βραχίονες,
ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἵ ποτε
νεμέας ἔνοικον βουκόλων ἀλάστορα
λέοντ' ἄπλατον θρέμμα, κἀπροσήγορον
βίᾳ κατειργάσασθε, λερναίαν θ' ὕδραν,
διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστὴν ἄνομον ὑπέροχον βίαν,
ἐρυμάνθιόν τε θῆρα· τόν δ' ὑπὸ χθονὸς
ᾅδου τρίκρανον σκύλακ' ἀπρόσμαχον τέρας
δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων
δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις·
ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν·
νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος·
ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος·
ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ,
κἂν μηδὲν ἕρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι· κἀκ τῶνδε, προσμόλοι μόνον,
ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην·
χο ὦ τλῆμον Ἑλλὰς, πένθος οἷον εἰσορῶ
ἕξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται·
ὕλλ ἐπεὶ παρέχεις ἀντιφωνῆσαι πάτερ
σιγὴν παρασχὼν, κλῦθί μου νοσῶν ὅμως·

αἰτήσομαι γάρ σ', ὧν δίκαια τυγχάνειν.
δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνῃ
θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμῇ, κἀν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.
ἡρα εἰπὼν ὃ χρήζεις, λῆξον. ὡς ἐγὼ νοσῶν,
οὐδὲν ξυνίημ', ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.
ὑλλ τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς
νῦν ἐστιν, οἷς θ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία.
ἡρα ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρὸς ὡς κλύειν ἐμέ;
ὑλλ ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.
ἡρα οὐ δῆτα τοῖσγε πρόσθεν ἡμαρτημένοις;
ὑλλ ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖσγ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.
ἡρα λέγ' εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς.
ὑλλ λέγω τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.
ἡρα πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.
ὑλλ αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.
ἡρα οἴμοι. πρὶν ὡς χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;
ὑλλ κἂν σοῦ στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.
ἡρα δεινοῦ λόγου κατῆρξας, εἰπὲ δ' ᾗ νοεῖς.
ὑλλ ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρηστὰ μνωμένη.
ἡρα χρῆσ' ὦ κάκιστε πατέρα σὸν κτείνασα δρᾷ;
ὑλλ στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν,
ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.
ἡρα καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων;
ὑλλ Νέσσος πάλαι κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ, τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.
ἡρα ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος. οἴχομαι τάλας.
ὄλωλ', ὄλωλα. φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι.
οἴμοι. φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν.

ἴθ᾽ ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκέτ᾽ ἐστί σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων·
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν· ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων, ὅσ᾽ οἶδ᾽ ἐγώ·
ὑλλ ἀλλ᾽ οὔτε μήτηρ ἐνθάδ᾽, ἀλλ᾽ ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ᾽ ἔχειν ἕδραν·
παίδων δὲ τοὺς μὲν, ξυλλαβοῦσ᾽ αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ᾽ ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ᾽ ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ πάτερ
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν·
ἡρα σὺ δ᾽ οὖν ἄκουε τοὔργον· ἐξήκεις δ᾽ ἵνα
φανῇς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ, ἐμὸς καλῇ·
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
ἀλλ᾽ ὅστις ᾅδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλει·
ὅδ᾽ οὖν ὁ θὴρ κένταυρος ὡς τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ᾽ ἔκτεινεν θανών·
φανῶ δ᾽ ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ᾽ ἴσα
μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα·
ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην,
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός·
ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν,
ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ,
λύσιν τελεῖσθαι, κἀδόκουν πράξειν καλῶς·
τὸ δ᾽ ἦν ἄρ᾽ οὐδὲν ἄλλο, πλὴν θανεῖν ἐμέ·
Τοῖς γὰρ θανοῦσι, μόχθος οὐ προσγίνεται·
ταῦτ᾽ οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει τέκνον,
δεῖ σ᾽ αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ ξύμμαχον,

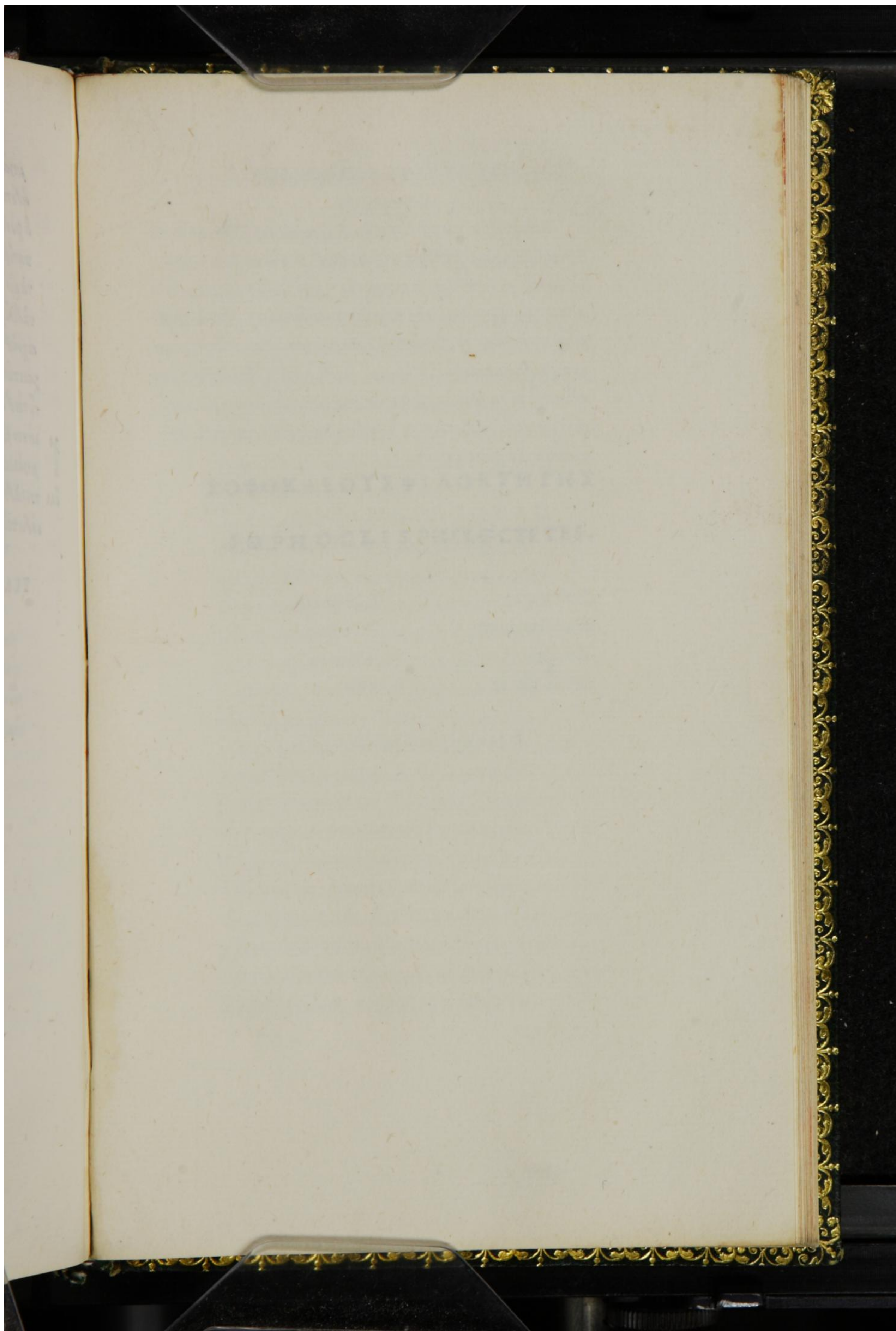
καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα,
ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.
ὕλλ ἀλλ' ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγον στάσιν
τοιάνδ' ἐπελθών. πείσομαι δ' ἅ σοι δοκεῖ.
ἡρα ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.
ὕλλ ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;
ἡρα οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;
ὕλλ ἰδοὺ προτείνω, κοὐδὲν ἀντειρήσεται.
ἡρα ὄμνυ Διὸς νῦν τοῦ με φύσαντος κάρα.
ὕλλ ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξερήσεται.
ἡρα ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
ὕλλ ὄμνυμ' ἔγωγε Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.
ἡρα εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.
ὕλ οὐ μὴ λάβω. δράσω γάρ. εὔχομαι δ' ὅμως.
ἡρα οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;
ὕλ οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
ἡρα ἐνταῦθα νῦν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε
σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρήζεις φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν.
καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,
ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ
τοῦδ' ἀνδρός, ἔρξον. εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγώ.
καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.
ὕλλ οἴμοι πάτερ, τίν' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι;
ἡρα ὁποῖα δραστέ' ἐστίν. εἰ δὲ μή, πατρὸς
ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι.

ὕλλ. οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷά μ' ἐκκαλῇ πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν;
ἡρα. οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον,
καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ὕλλ. καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν;
ἡρα. ἀλλ' εἰ φοβῇ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἔργασαι.
ὕλλ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.
ἡρα. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;
ὕλλ. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν.
τὰ δ' ἄλλα πράξω κοὐ καμῇ τοὐμὸν μέρος.
ἡρα. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.
ὕλλ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται.
ἡρα. τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον;
ὕλλ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥστ' ἐπεικάζειν ἐμέ.
ἡρα. ἔγνως. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω τέκνον,
ταύτην ἐμοῦ θανόντος εἴπερ εὐσεβεῖν
βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος,
πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί.
μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
κλιθεῖσαν αὐτὴν, ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ.
ἀλλ' αὐτὸς ὦ παῖ τοῦτο κήδευσον λέχος.
» πείθου. Τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
» σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.
ὕλλ. οἴμοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν.
τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα, τίς ποτ' ἂν φέροι;
ἡρα. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς.
ὕλλ. τίς γάρ ποθ'. ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος, σοί τ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν,
τίς ταῦτ' ἂν ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ,

ἔλοιτο. κρεῖσσον κἀμέ γ' ὦ πάτερ θανεῖν,
ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.
ἡρα ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν, οὐ νέμειν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν, ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ
μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ὕλλ οἴμοι τάχ' ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.
ἡρα σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
ὕλλ δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.
ἡρα οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
ὕλλ ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν πάτερ;
ἡρα οὐ δυσσέβεια τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
ὕλλ πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
ἡρα ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
ὕλλ τοιγὰρ ποιήσω, κοὐκ ἀπώσομαι τὸ σὸν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε
κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας πάτερ.
ἡρα καλῶς τελευτᾷς. κἀπὶ τοῖσδε, τὴν χάριν
ταχεῖαν ὦ παῖ πρόσθες. ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον, ἐς πυράν με θῇς
ἄγ' ἐγκονεῖτ' αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη.
ὕλλ ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις πάτερ.
ἡρα ἄγε νῦν πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι
νόσον. ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχου-
σ', ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπίχαρτον
τελέως ἀεκούσιον ἔργον.
αἴρετ' ὀπαδοὶ μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην,

μεγάλην δὲ θεῶν ἀγνωμοσύνην,
εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων·
οἱ φύσαντες, καὶ κληζόμενοι
πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη·
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ', οὐδεὶς ἐφορᾷ·
τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ', οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις·
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων,
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι·
χο ἢ ὕλλ λείπου μηδὲ σὺ παρθέν' ἀπ' οἴκων,
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πήματα καινοπαθῆ·
κοὐδὲν τούτων, ὅ, τι μὴ Ζεύς·

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ·

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

SOPHOCLIS PHILOCTETES.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

Ἀπαγωγὴ Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσέως καθ᾽ Ἑλένου μαντείαν. ὃς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμοὺς συντελοῦντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσέως νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν. ἡ δὲ σκηνὴ, ἐν Λήμνῳ. ὁ δὲ χορὸς, ἐκ γερόντων τῶν τῷ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κεῖται καὶ παρ᾽ Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ὀδυσσεύς.	Ἔμπορος.
Νεοπτόλεμος.	Ἡρακλῆς
Χορός.	ἐπιφαινό-
Φιλοκτήτης.	μενος.

Προλογίζει δὲ ὁ Ὀδυσσεύς.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΟ ΚΤΗΤΗΣ.

Κτὴ μὲν ἥδε τῆς περιρρύ
ἀ του χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος,
οὐδ' οἰκουμένη.
ἔνθ' ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν μηλιᾶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα.
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν, οὔτε θυμάτων
παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις
βοῶν, στενάζων· ἀλλὰ ταῦτα μὲν, τί δεῖ
λέγειν· ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων.
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα· τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν,
σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν.
ἅ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαιν', εἴτ' ἔχει
χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ.
ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύοις,
ἐγὼ δὲ φράζω, κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ.

νεο ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις·
δοκῶ γὰρ οἷον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν·
ὀδυ ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ·
νεο τόδ' ἐξύπερθε· καὶ στίβου τ' οὐδεὶς τύπος·
ὀδυ ὅρα καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ·
νεο ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα·
ὀδυ οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;
νεο στειπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ·
ὀδυ τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;
νεο αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα φλαυρούργου τινὸς
τεχνήματ' ἀνδρὸς, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε·
ὀδυ κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε;
νεο ἰοὺ· ἰοὺ· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα·
ὀδυ ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς·
κᾆστ' οὐχ ἑκάς που· πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
κῶλον παλαιᾷ Κηρὶ προσβαίη μακράν·
ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που·
τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν,
μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους μολεῖν·
νεο ἀλλ' ἔρχεταί τε, καὶ φυλάξεται στίβος·
σὺ δ' εἴ τι χρῄζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ·
ὀδυ Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας,
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἤν τι καινὸν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύῃς, ὑπουργεῖν ὡς ὑπηρέτης πάρει·
νεο τί δῆτ' ἄνωγας;
ὀδυ τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ

ψυχὴν

ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψῃς λέγων,
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρῃ,
λέγειν Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν
μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
ἀλλ' αὔτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν, λέγων ὅσ' ἂν
θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά.
τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάσῃ
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχὶ, σοὶ δ' ὁμιλία
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ,
οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου.
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.
ὥστ' εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται,
ὄλωλα· καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσῃ τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
Ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτόν· κᾆτα τὸν λοιπὸν χρόνον,

» κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.
νεο ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.
ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὥς φασιν οὑκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμ' ἑτοῖμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
καὶ μὴ δόλοισιν. οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ
» προδότης καλεῖσθαι. βούλομαι δ' ἄναξ καλῶς
» δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.
ὀδυ ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ,
» γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν.
» νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
» τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην.
νεο τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο, πλὴν ψευδῆ λέγειν;
ὀδυ λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.
νεο τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον, ἢ πείσαντ' ἄγειν;
ὀδυ οὐ μὴ πίθηται. πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.
νεο οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;
ὀδυ ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον.
νεο οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ;
ὀδυ οὔ. μὴ δόλῳ λαβόντα γ' ὡς ἐγὼ λέγω.
νεο οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;
ὀδυ οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
νεο πῶς οὖν βλέπων τις, ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;
ὀδυ ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
νεο κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;
ὀδυ αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
νεο οὐκ ἆρ' ὁ πέρσων γ' ὡς ἐφάσκετ' εἶμ' ἐγώ;

ὀδυ οὔτ'

ὀδυ οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ.
νεο θηρατέα γίγνοιτ' ἂν, εἴπερ ὧδ' ἔχει.
ὀδυ ὡς τοῦτό γ' ἕρξας, δύο φέρῃ δωρήματα.
νεο ποίω; μαθὼν γὰρ, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
ὀδυ σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κέκλῃσ' ἅμα.
νεο ἴτω· ποιήσω πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.
ὀδυ ἢ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα;
νεο σάφ' ἴσθ'· ἐπείπερ εἰσάπαξ συνῄνεσα.
ὀδυ σὺ μὲν μένων νῦν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου.
ἐγὼ δ' ἄπειμι μὴ κατοπτευθῶ παρών.
καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν.
καὶ δεῦρ' ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτ' ἔτι
κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα ναυκλήρου τρόποις
μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῇ.
οὗ δῆτα τέκνον ποικίλως αὐδωμένου,
δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι σοὶ παρεὶς τάδε.
Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν,
νίκη τ' Ἀθηνᾶ πολιὰς, ἣ σώζει μ' ἀεί.
χο τί χρὴ τί χρὴ δέσποτά μ' ἐν ξένᾳ ξένον
στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
» φράζε μοι. Τέχνα γὰρ
» τέχνας ἑτέρας προὔχει,
» καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
» Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.
σὲ δ' ὦ τέκνον τόδ' ἐλήλυθε
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.
νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς

προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται,
δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ
δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων,
πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.
μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις ἄναξ τὸ σὸν
φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ.
νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς
ποίας ἔνεδρος ναίει,
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
μαθεῖν, οὐκ ἀποκαίριον,
μή με λάθῃ προσπεσών ποθεν,
τίς τόπος, ἢ τίς ἕδρα, τίν' ἔχει στίβον
ἔναυλον, ἢ θυραῖον.
νεο οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον
πετρίνης κοίτης.
χο ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστι;
νεο δῆλον ἔμοιγ' ὡς φορβῆς χρείᾳ
στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
πτηνοῖς ἰοῖς, στυγερὸν στυγερῶς
οὐδέ τιν' αὐτῷ
παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.
χο οἰκτείρω νιν ἔγωγ' ὅπως
μή του κηδομένου βροτῶν,
μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων
δύστανος μόνος αἰεὶ,
νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ

χρείας

χρείας ἱσταμένῳ· πῶς ποτε πῶς
δύσμορος ἀντέχει·
ὦ παλάμαι θνητῶν,
ὦ δύστανε γένη βροτῶν,
οἷς μὴ μέτριος αἰών·
οὗτος πρωτογόνων ἴσως
οἴκων οὐδενὸς ὕστερος,
πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
θηρῶν· ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ
λιμῷ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα μερι
μνήματ' ἔχων· βαρεῖ
α δ' ἀθυρόστομος
ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς
οἰμωγᾶς ὑπόκειται·

νεο οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί·
θεῖα γὰρ εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ,
καὶ τὰ παθήματ' ἐκεῖνα πρὸς αὐτὸν
τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη·
καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν του μελέτῃ
τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,
πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος· ᾧ λέγεται
χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι·

χο εὔστομ' ἔχε παῖ·

νεο τί τόδε;

φιλ προὐφάνη κτύπος
φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου·

νεο ἤ που τῇδ᾽, ἢ τῇδε τόπων;
χο βάλλει βάλλει μ᾽ ἐτοίμα φθογγά
του στίβου κατ᾽ ἀνάγκαν
ἕρποντος· οὐδέ με λήθει
βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ
τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ θροεῖ.
ἀλλ᾽ ἔχε τέκνον.
νεο λέγ᾽ ὅτι.
χο φροντίδας νέας.
ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ᾽ ἔντοπος ἀνήρ.
οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων
ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, ἀλλ᾽ ἤ
που πταίων ὑπ᾽ ἀνάγκας,
βοᾷ τηλωπὰν ἰωάν,
ἢ ναὸς ἄξενον αὐγά
ζων ὅρμον· προβοᾷ γάρ τι δεινόν.
φιλ ἰὼ ξένοι,
τίνες ποτ᾽ ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ
κατέσχετ᾽ οὔτ᾽ εὔορμον, οὔτ᾽ οἰκουμένην.
ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
τύχοιμ᾽ ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί.
φωνῆς δ᾽ ἀκοῦσαι βούλομαι καὶ μή μ᾽ ὄκνῳ
δείσαντες, ἐκπλαγῆτ᾽ ἀπηγριωμένον.
ἀλλ᾽ οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον μόνον
ἐρῆμον ὧδε κἄφιλον καλούμενον,
φωνήσατ᾽, εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.
ἀλλ᾽ ἀνταμείψασθ᾽. οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ᾽ ἐμὲ
ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ᾽, οὔθ᾽ ὑμᾶς ἐμοῦ.
νεο ἀλλ᾽ ὦ ξέν᾽, ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα

Ἕλληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.
φιλ ὦ φίλτατον φώνημα, φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
τίς σ' ὦ τέκνον προσέσχε; τίς προσήγαγε
χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.
νεο ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου
Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
Ἀχιλλέως Νεοπτόλεμος· οἶσθ' ἤδη τὸ πᾶν.
φιλ ὦ φιλτάτου παῖ πατρός, ὦ φίλης χθονός,
ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;
νεο ἐξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυστολῶ.
φιλ πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
νεο ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
φιλ ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς;
νεο πῶς γὰρ κάτοιδ', ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε;
φιλ οὐδ' ὄνομ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ᾔσθου ποτ' οὐδέν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
νεο ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ' ὧν ἀνιστορᾷς.
φιλ ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός, ὦ πικρὸς θεοῖς,
οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε,
μήθ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που.
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμέ,
γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· ἡ δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως,
ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων.

ὅτου Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· ὃν οἱ
δισσοὶ στρατηγοὶ, χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ,
ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
νόσῳ καταφθίνοντα, τῆσδ' ἀνδροφθόρου
πληγέντ' Ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι παῖ προθέντες ἐνθάδε,
ᾤχοντ' ἔρημον· ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ,
τότ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,
λιπόντες ᾤχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
ῥάκη προθέντες βαιά· καί τι καὶ βορᾶς
ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι·
σὺ δὴ τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;
ποῖ' ἐκδακρῦσαι; ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά;
ὁρῶντα μὲν ναῦς ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,
πάσας βεβώσας· ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον·
οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν,
εὕρισκον οὐδὲν, πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν ὦ τέκνον·
ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι,
κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
διακονεῖσθαι γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας,
εἰλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα
πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴτ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,

καὶ τοῦ πάγου χυθέντος οἷα χείματι
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν,
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί·
οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα,
πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ·
φέρ' ὦ τέκνον νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς·
ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών·
οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστιν· οὐδ' ὅποι πλέων,
ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται·
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν·
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ·
οὗτοί μ' ὅταν μόλωσιν ὦ τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μέν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἤ τινα στολήν·
ἐκεῖνο δ' οὐδεὶς ἡνίκ' ἂν μνησθῶ θέλει
σῶσαί μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον, ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον·
τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί μ', ἥ τ' Ὀδυσσέως βία
ὦ παῖ δεδράκασ'· οἷς Ὀλύμπιοι θεοί,
δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν·
χο ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα
ξένοις, ἐποικτείρειν σε Ποίαντος τέκνον·
νεο ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
ὡς εἰσ' ἀληθεῖς, οἶδα συντυχὼν κακῶν
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας·
φιλ ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις

ἔγκλημ' Ἀτρείδαις ὥστε θυμοῦσθαι παθών;
νεο θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε,
ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ' ὅτι
χἡ Σκῦρος, ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
φιλ εὖγ' ὦ τέκνον, τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;
νεο ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ· μόλις δ' ἐρῶ
ἅγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών·
ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,
φιλ οἴμοι· φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ' εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος.
νεο τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο,
τοξευτὸς ὡς λέγουσιν ἐκ Φοίβου δαμείς·
φιλ ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε, χὠ θανών·
ἀμηχανῶ δὲ πότερον ὦ τέκνον τὸ σὸν
πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω·
νεο οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ' ὦ τάλας
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν·
φιλ ὀρθῶς ἔλεξας τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν·
νεο ἦλθόν με νηῒ ποικιλοστόλῳ μέτα
δῖός τ' Ὀδυσσεὺς, χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,
ὡς οὐ θέμις γίνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμὸς, τὰ πέργαμ' ἄλλον, ἢ μ' ἑλεῖν·
ταῦτ' ὦ ξέν' οὕτως ἐννέποντες, οὐ πολὺν
χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ·
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ,
ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην·
ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν,

εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών.
ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι.
κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
κατηγόμην. καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκβάντα, πᾶς ἠσπάζετ' ὀμνύντες βλέπειν,
τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα, ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ'. ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος
ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ,
ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους ὡς εἰκὸς ἦν,
τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς, τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
οἱ δ' εἶπον οἴμοι τλημονέστατον λόγον.
ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεστί σοι
πατρῷ' ἑλέσθαι. τῶν δ' ὅπλων κείνων, ἀνὴρ
ἄλλος κρατύνει νῦν ὁ Λαέρτου γόνος.
κἀγὼ δακρύσας, εὐθὺς ἐξανίσταμαι
ὀργῇ βαρείᾳ. καὶ καταλγήσας, λέγω,
ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι
δοῦναι τὰ τεύχη τἀμὰ πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ;
ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ὢν κύρει,
ναὶ παῖ δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε.
ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα, κἀκεῖνον παρών.
κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς, ἤρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος,
εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν,
δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο.
οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν,
οὐ μήποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων.
τοιαῦτ' ἀκούσας, κἀξονειδισθεὶς κακά,

πλέω πρὸς οἴκους τῶν ἐμῶν τητώμενος,
πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως.
Κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει.
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων,
στρατός τε σύμπας. οἱ δ᾽ ἀκοσμοῦντες βροτῶν,
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς. ὁ δ᾽ Ἀτρείδας στυγῶν,
ἐμοί θ᾽ ὁμοίως, καὶ θεοῖς εἴη φίλος.

χο ὀρεστέρα παμβῶτι γᾶ
μᾶτερ αὐτοῦ Διός,
ἃ τὸν μέγαν Γακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
σὲ κἀκεῖ μᾶτερ
πότνι᾽ ἐπηυδώμαν,
ὅτ᾽ ἐς τόνδ᾽ Ἀτρειδᾶν
ὕβρις πᾶσ᾽ ἐχώρει,
ὅτε τὰ πάτρια τεύ
χεα παρεδίδοσαν.
ἰὼ μάκαιρα ταυρο
κτόνων λεόντων ἔφε
δρε, τῷ Λαερτίου
σέβας ὑπέρτατον.

φιλ ἔχοντες ὡς ἔοικε σύμβολον σαφὲς
λύπης, πρὸς ἡμᾶς ὦ ξένοι πεπλώκατε.
καί μοι προσᾴδεθ᾽ ὥστε γινώσκειν, ὅτι
ταῦτ᾽ ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα, κἀξ Ὀδυσσέως.
ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
γλώσσῃ θιγόντα, καὶ πανουργίας. ἀφ᾽ ἧς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
ἀλλ᾽ οὔτι τοῦτο θαῦμ᾽ ἔμοιγ᾽. ἀλλ᾽ εἰ παρὼν
Αἴας ὁ μείζων, ταῦθ᾽ ὁρῶν ἠνείχετο.

νεο οὐκ ἦν ἔτι ζῶν ὦ ξέν'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου, ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ·
φιλ πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χ' οὗτος οἴχεται θανών;
νεο ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει·
φιλ οἴμοι τάλας· ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
οὐδ' οὑμπολητὸς Σισύφου Λαερτίου,
οὐ μὴ θάνωσι· τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει·
νεο οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'· ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ·
φιλ τί δ' ὃς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς
Νέστωρ ὁ πύλιος ἔστιν; οὗτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ' ἐξήρυκε βουλεύων σοφῶς·
νεο κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς· ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὅσπερ ἦν γόνος·
φιλ οἴμοι· δύ' αὐτὼς δείν' ἔλεξας· οἷν ἐγὼ
ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν·
φεῦ· φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἵδε μὲν
τεθνᾶσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθ', ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;
νεο σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χ' αἱ σοφαὶ
» γνῶμαι Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά·
φιλ φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν· ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;
νεο χ' οὗτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ
» τοῦτ' ἐκδιδάξω· Πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν
» αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί·
φιλ ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε,
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι·
γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ;
νεο ποίου τε τούτου, πλὴν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς;

φιλ οὐ τοῦτον εἶπον· ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν ὅπου
μηδεὶς ἐῴη· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ·
νεο οὐκ εἶδον αὐτόν· ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν·
φιλ ἔμελλ'· ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ' ἀπώλετο,
ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες·
καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ,
χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ ᾅδου· τὰ δὲ
δίκαια, καὶ τὰ χρηστ', ἀποστέλλουσ' ἀεί·
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα; ποῦ δ' αἰνεῖν ὅταν
τὰ θεῖ' ἐπαινῶν, τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς;
νεο ἐγὼ μὲν ὦ γενέθλιον οἰταίου πατρός,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό, τ' Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν, φυλάξομαι·
» Ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει,
» κἀποφθίνει τὰ χρηστά, χ' ὠ δεινὸς κρατεῖ,
» τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ·
ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ·
νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν· καὶ σὺ Ποίαντος τέκνον,
χαῖρ' ὡς μέγιστα χαῖρε· καί σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις·
ἡμεῖς δ' ἴωμεν· ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς
πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα·
φιλ ἤδη τέκνον στέλλεσθε;
νεο καιρὸς γὰρ καλεῖ
πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον, ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν·
φιλ πρὸς νῦν σε πατρός, πρός τε μητρὸς ὦ τέκνον,
πρός τ' εἴ τι σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον

ἔρημον

ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ᾽, οἵοις ὁρᾷς,
ὅσοισί τ᾽ ἐξήκουσας ἐνναίοντά με.
ἀλλ᾽ ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μὲν
ἔξοιδα πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος.
ὅμως δὲ τλῆθι τοῖσι γενναίοισί τοι,
τό, τ᾽ αἰσχρὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
σοὶ δ᾽ ἐκλιπόντι, τοῦτ᾽ ὄνειδος οὐ καλόν.
δράσαντι δ᾽ ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
ἐὰν μόλω ᾽γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
ἴθ᾽. ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ᾽ ὅπῃ θέλεις ἄγων.
ἐς ἀντλίαν. ἐς πρῷραν. ἐς πρύμναν. ὅποι
ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
νεῦσον πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου τέκνον.
πείσθητι. προσπιτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὢν
ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ᾽ ἀφῇς
ἔρημον οὕτω, χωρὶς ἀνθρώπων στίβου.
ἀλλ᾽ ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ᾽ ἄγων,
ἢ πρὸς τὰ χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά.
κἀκεῖθεν, οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος,
Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον
Επερχειὸν ἔσται, πατρί μ᾽ ὡς δείξῃς φίλῳ.
ὃν δὴ παλαί᾽ ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ᾽ ἐγὼ
μή μοι βεβήκοι. πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμένοις
ἔστελλον, αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτὰς
αὐτόστολον πέμψαντά μ᾽ ἐκσῶσαι δόμοις.
ἀλλ᾽ ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων
ὡς εἰκὸς οἶμαι τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ᾽ ἤπειγον στόλον.
νῦν δ᾽ εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε, καὐτὸν ἄγγελον

ἥκω, σὺ σῶσον· σύ μ' ἐλέησον εἰσορῶν·
» ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
» κεῖται· παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
» Χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δείν' ὁρᾶν·
» χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
» σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.
χο οἴκτειρ' ἄναξ· πολλῶν ἔλε
ξε δυσοίστων πόνων
ἆθλ', ὅσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
εἰ δὲ πικροὺς ἄναξ
ἔχθεις Ἀτρείδας,
ἐγὼ μὲν τὸ κείνων
κακὸν, τῷδε κέρδος
μέγα τιθέμενος ἔν
θαπερ ἐπεὶ μέμονεν
ἐπ' εὐστόλου ταχείας
νεὼς, πορεύσαιμ' ἂν ἐς
δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
νέμεσιν ἐκφυγών.
νεο ὅρα σὺ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς.
ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
τότ' οὐκέθ' ὠυτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.
χο ἥκιστα· τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.
νεο ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς.
χ' ἡ ναῦς γὰρ ἄξει κοὐκ ἀπαρνηθήσεται.
μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

φιλ ὦ φίλτατον

φιλ ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνήρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς
ἔργῳ γενοίμην ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ;
ἴωμεν ὦ παῖ προσκύσαντες τὴν ἔσω
ἄοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθῃς
ἀφ' ὧν διέζων· ὥστ' ἔφυν εὐκάρδιος.
οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ, τλῆναι τάδε.
ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν τάδε.
χο ἐπίσχετον· μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δύω,
ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους
χωρεῖτον· ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιτον.
ἐμ Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὃς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ,
τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος οὐ πολλῷ στόλῳ
ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον, ἐς τὴν εὔβοτρυν
Γεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι
σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες,
ἔδοξέ μοι, μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι
τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.
οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
βουλεύματ' ἐστί· κοὐ μόνον βουλεύματα,
ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα.
νεο ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας ξένε
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ.
φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι

νεώτερον βόλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

ἐμ. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ,
Φοῖνίξ θ' ὁ πρέσβυς, οἵ τε Θησέως κόροι.

νεο. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες, ἢ λόγοις πάλιν;

ἐμ. ὀκ οἶδ'· ἀκόσας δ', ἄγγελος πάρειμί σοι.

νεο. ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνίξ τε χ' οἱ ξυναυβάται,
ὄτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;

ἐμ. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', ὀ μέλλοντ' ἔτι.

νεο. πῶς ὂν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' ὀκ αὐτάγγελος
πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἢ φόβος τις εἶργέ νιν;

ἐμ. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδέως τε παῖς
ἔστελλον ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἔσω.

νεο. πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς Οὐδυσσεὺς ἔπλει;

ἐμ. ἦν δή τις. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον,
τίς ἐστιν. ἂν λέγῃς δὲ, μὴ φώνει μέγα.

νεο. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης ξένε.

ἐμ. μή νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλέον', ἀλλ' ὅσον τάχος
ἔκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.

φιλ. τί φησιν ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;

νεο. ὀκ οἶδά πω τί φησι. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν
εἰς φῶς ὃ λέξει πρὸς σὲ κἀμὲ, τούσδε τε.

ἐμ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλῃς στρατῷ,
λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ. πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γ', οἷ' ἀνὴρ πένης.

νεο. ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής. ὅτος δέ μοι
φίλος μέγιστος, ὄνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ.
δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα, προσφιλῆ λόγον
κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.

ἐμ. ὅρα τί ποιεῖς παῖ.

νεο. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.
ἐμ. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον.
νεο. ποιοῦ λέγων.
ἐμ. λέγω 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ' ὥπερ κλύεις,
ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ' Ὀδυσσέως βία
διώμοτοι πλέουσιν· ἦ μὴν ἢ λόγῳ
πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος· οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου δράσειν τάδε.
νεο. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὅν τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία,
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;
ἐμ. ἐγώ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω· μάντις ἦν τις εὐγενής,
Πριάμου μὲν υἱός, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ἕλενος· ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος
ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεύς, εἷλε· δέσμιον δ' ἄγων,
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον θήραν καλήν·
ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,
καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ', ὡς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
ἄγοιντο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τανῦν·
καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσεν ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
οἴοιτο μέν, μάλισθ' ἑκούσιον λαβών.

ἢ μὴ θέλοιθ', ἄκοντα. καὶ τούτων, κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι, μὴ τυχών.
ἤκουσας ὦ παῖ πάντα. τὸ σπεύδειν δέ σοι
καὐτῷ παραινῶ, κεἴ τινος κήδει πέρι.
φιλ οἴμοι τάλας. ἦ κεῖνος ἡ πᾶσα βλάβη,
ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ ᾅδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὑκείνου πατήρ.
ἐμ οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
ναῦν. σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.
φιλ οὔκουν τάδ' ὦ παῖ δεινὰ, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
οὔ. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ
κλύοιμ' Ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά. πάντα δὲ
τολμητά. καὶ νῦν οἶδ' ὁθούνεχ' ἵξεται.
ἀλλ' ὦ τέκνον, χωρῶμεν. ὡς ἡμᾶς πολὺ
πέλαγος ὁρίζει τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
» ἴωμεν. ἥτοι καίριος σπουδὴ, πόνου
» λήξαντος, ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.
νεο οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ,
τότε στελοῦμεν. νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.
φιλ ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ' ὅταν φεύγῃς κακά.
νεο οὔκ. ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
φιλ οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ.
νεο ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
φιλ ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.

νεο τί τοῦθ',

νεο τί τοῦθ᾽, ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;
φι φύλλον τί μοι πάρεστιν· ᾧ μάλιστ᾽ ἀεὶ
κοιμῶ τόδ᾽ ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ·
νεο ἀλλ᾽ ἔκφερ᾽ αὐτό· τί γὰρ ἔτ᾽ ἄλλ᾽ ἐρᾷς λαβεῖν;
φι εἴ μοί τι τόξων τῶνδ᾽ ἀπημελημένον
παρερρύηκεν, ὡς λίπω μήτῳ λαβεῖν·
νεο ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξα νῦν ἔχεις;
φι ταῦτ᾽· οὐ γὰρ ἄλλα γ᾽ ἔσθ᾽ ἃ βαστάζω χεροῖν·
νεο ἆρ᾽ ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν,
καὶ βαστάσαι με, προσκύσαι θ᾽ ὥσπερ θεόν;
φι σοί γ᾽ ὦ τέκνον καὶ τοῦτο κἄλλο τῶν ἐμῶν
ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ γενήσεται·
νεο καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ᾽ ἔρωθ᾽ οὕτως ἔχω·
εἴ μοι θέμις, θέλοιμ᾽ ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες·
φι ὅσιά τε φωνεῖς· ἔστι τ᾽ ὦ τέκνον θέμις·
ὅς γ᾽ ἡλίου τόδ᾽ εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
μόνος δέδωκας, ὃς χθόν᾽ Οἰταίαν ἰδεῖν,
ὃς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν
ἐχθρῶν μ᾽ ἔνερθεν ὄντ᾽ ἀνέστησας πέρα·
θάρσει· παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν,
καὶ δόντι δοῦναι, κἀξεπεύξασθαι βροτῶν
ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ᾽ ἐπιψαῦσαι μόνον·
εὐεργετῶν γὰρ αὐτὸς, αὔτ᾽ ἐκτησάμην·
οὐκ ἄχθομαί σ᾽ ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον·
» Ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν, εὖ παθὼν ἐπίσταται,
» παντὸς γένοιτ᾽ ἂν κτήματος κρείσσων φίλος·
νεο χωροῖς ἂν εἴσω·
φι καὶ σέ γ᾽ εἰσάξω· τὸ γὰρ
νοσοῦν, ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν·
χο λόγῳ μὲν ἐξήκουσ᾽, ὄπωπα δ᾽ οὐ μάλα

τὸν πελάταν λέκτρων
ποτὲ Διὸς Ἰξίονα· κατ' ἄμπυκα δὴ
δρομάδα δέσμιον ὡς
ἔλαβ' ὁ παγκρατὴς Κρόνου παῖς·
ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγω
γ' οἶδα κλύων, οὐδ' ἐσίδον μοίρᾳ
τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν·
ὃς οὔθ' ἔρξας τιν', οὔτε νοσφίσας,
ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνήρ,
ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως·
τόδε θαῦμ' ἔχει με·
πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων
ῥοθίων μόνος κλύζων· πῶς
ἄρα πανδάκρυτον οὕτω
βιοτὰν κατέχεν,
ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος· οὐκ ἔχων βάσιν,
οὐδέ τιν' ἐγχώρων,
κακογείτονα παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον
βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ
σειεν αἱματηρόν· οὐδ' ὃς
τὰν θερμοτάταν
αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων
ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις
κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι
φορβάδος ἔκ τε γαίας ἑλεῖν·
ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἀλλᾳ·
τότ' ἂν εἰλυόμενος
παῖς ἄτερ, ὡς φίλας τιθήνας,
ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχει
πόρων, ἁνίκ' ἐξανίησι

δακέθυμος ἄτα.
οὐ φορβὰν ἱερᾶς
γᾶς, σπόρον οὐκ ἄλλων
αἴρων· τῶν, νεμόμεσ-
θ' ἀνέρες ἀλφησταί·
πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων
πτανῶν, πτανοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν·
ὦ μελέα ψυχά·
ὃς μηδ' οἰνοχύτου πόματος ἥ-
σθη δεκέτη χρόνον·
λεύσσων δ' ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ
αἰεὶ προσενώμα·
νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν
παιδὸς ὑπαντήσας,
εὐδαίμων ἀνύσει·
καὶ μέγας ἐκείνων,
ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
πολλῶν μηνῶν πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλὰν
μηλιάδων νυμφᾶν,
Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις, ἵν' ὁ χάλ-
κασπις ἀνὴρ θεοῖς
πλάθει πᾶσι θείῳ πυρὶ παμφαὴς
Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων·

νεο ἕρπ' εἰ θέλεις. τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς
λόγου σιωπᾷς, κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχῃ;
φιλ ᾆ· ᾆ· ᾆ·
νεο τί ἐστιν;
φιλ οὐδὲν δεινόν· ἀλλ' ἴθ' ὦ τέκνον·
νεο μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;
φιλ οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ·

ἰὼ θεοί.

νεο τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;

φι σωτῆρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ἆ ἆ ἆ.

νεο τί ποτε πέπονθας οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὧδ' ἔσῃ
σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνῃ κυρῶν.

φι ἀπόλωλα τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν
κρύψαι παρ' ὑμῖν· ἀτταταῖ· διέρχεται,
διέρχεται δύστηνος· ὦ τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα τέκνον· βρύχομαι τέκνον· παπαῖ.
ἀπαπαπᾶ· παπᾶ· πάπα· πάπα· παπαῖ·
πρὸς θεῶν πρόχειρον εἴ τι σοι τέκνον πάρα
ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα.
ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ἴθ' ὦ παῖ.

νεο τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσήνδ' ἰϋγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς;

φι οἶσθ' ὦ τέκνον.

νεο τί ἐστιν;

φι οἶσθ' ὦ παῖ.

νεο τί σοι;

φι οὐκ οἶδα.

νεο πῶς οὐκ οἶσθα;

φι παππᾶ· παππᾶ· παῖ.

νεο δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος.

φι δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.

νεο τί δῆτα δράσω;

φι μή με ταρβήσας προδῷς.
ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως
ὡς ἐξεπλήσθη.

νεο ἰὼ· ἰὼ δύστηνε σύ·
ἰὼ δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς·
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
φι μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν
τάδ' ὥσπερ ᾔτου μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῇ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν,
σῶζ' αὐτὰ, καὶ φύλασσε· λαμβάνει γὰρ οὖν
ὕπνος μ'· ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε·
κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον, ἀλλ' ἐᾶν χρεὼν
ἕκηλον εὕδειν· ἢν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν ἐφίεμαι
ἑκόντα μήτ' ἄκοντα, μὴ δέ τῳ τέχνῃ
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα· μὴ σαυτόν θ' ἅμα,
κἀμ' ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ·
νεο θάρσει· προνοίας οὕνεκ' οὐ δοθήσεται,
πλὴν σοί τε κἀμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε·
φι ἰδοὺ δέχου παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά· μηδ' ὅπως
ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ·
νεο ὦ θεοὶ, γένοιτο ταῦτα νῶϊν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὔριός τε καὶ εὐσταλὴς ὅποι ποτὲ
θεὸς δικαιοῖ, χ' ὠ στόλος πορσύνεται·
φι ἀλλὰ δέδοικ' ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχή·
στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκῖον αἷμα· καί τι προσδοκῶ νέον·
παπαῖ· φεῦ·
παπαῖ μάλ'· ὦ πούς, οἷά μ' ἐργάσῃ κακά;
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἴμοι μοι τάλας·
ἔχετε τὸ πρᾶγμα; μὴ φύγητε μηδαμῇ·

ἀπαταταῖ.
ὦ ξένε κεφαλλὴν, εἴθε που διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε· φεῦ· παπαῖ.
παπαῖ μάλ' αὖθις· ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
ὤμοι μοι.
ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὕτω κατ' ἦμαρ, οὐ δύνῃ μολεῖν ποτε;
ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν
τῷ λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ,
ἔμπρησον ὦ γενναῖε· κἀγώ τοι ποτὲ
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἃ νῦν σὺ σῴζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φῂς παῖ;
τί φῂς; τί σιγᾷς; ποῦ ποτ' ὢν τέκνον κυρεῖς;
ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά.
φιλ ἀλλ' ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'· ὡς ἥδε μοι
ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.
ἀλλ' ἀντιάζω μή με καταλίπῃς μόνον.
νεο θάρσει· μενοῦμεν.
φιλ ἦ μενεῖς;
νεο σαφῶς φρόνει.
φιλ οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι τέκνον.
νεο ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοί 'στι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
φιλ ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν.
νεο ἐμβάλλω μενεῖν.
φιλ ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε.
νεο ποῖ λέγεις;
φιλ ἄνω.

νεο τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;
φιλ μέθες μέθες με.
νεο ποῖ μεθῶ;
φιλ μέθες ποτέ.
νεο οὔ φημ' ἐάσειν.
φιλ ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγης.
νεο καὶ δὴ μεθίημι· τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς;
φιλ ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω·
τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ.
νεο τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
ἕξειν· κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε.
ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας.
μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς
αἱμορραγὴς φλέψ. ἀλλ' ἐάσωμεν φίλοι
ἕκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.
χο ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, ὕπνε δ' ἀλγέων, εὐαὴς
ἡμῖν ἔλθοις.
εὐαίων ὦ 'ναξ,
ὄμμασιν δ' ἀντέχοις
τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν.
ἴθι ἴθι μοι παιών.
ὦ τέκνον, ὅρα ποῦ στάσῃ,
ποῖ δὲ βάσῃ, πῶς δέ μοι
τἀντεῦθεν φροντίδος ὁρᾷς.
ἤδη πρὸς τί μενοῦμεν
πράσσειν· καιρός τοι πάντων
γνώμαν ἴσχων,
πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.
νεο ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν· ἐγὼ δ' ὁρῶ οὕνεκα θήραν
τήνδ' ἁλίως ἔχομεν, τόξων δίχα τοῦδε πλέοντες.

τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος· τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν·
κομπεῖν δ' ἔργ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος·
χο ἀλλὰ τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται· ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ
μ' αὖθις, βαιάν μοι
βαιὰν ὦ τέκνον
πέμπε λόγων φήμαν·
ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς
ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν·
ἀλλ' ὅτι δύναιο μάκιστον,
κεῖνο μοι κεῖνο λάθρᾳ
ἐξιδοῦ ὅτι πράξεις·
οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι·
εἰ ταυτὰν τούτῳ γνώμαν
ἴσχεις, μάλα τοι
ἄπορα πυκνοῖσιν ἐνιδεῖν πάθη·
οὖρός τοι τέκνον οὖρος ἀνήρ
δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν
ἐκτέταται νύχιος·
ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός·
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων·
ἀλλ' ὥς τις ἀΐδᾳ παρακείμενος,
ὅρα· βλέπε· καίρια φθέγγῃ·
τὸ δ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι παῖ,
πόνος ὁ μὴ φοβῶν, κράτιστος·
νεο σιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν·
κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα·
φι ὦ φέγγος, ὕπνου διάδοχον· τό, τ' ἐλπίδων
ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων·
οὐ γάρ ποτ' ὦ παῖ τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ
τλῆναί σ' ἐλεεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα

μεῖναι

μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως
οὕτως ἐνεγκεῖν οἱ 'γαθοὶ στρατηλάται.
ἀλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις· κἀξ εὐγενῶν
ὦ τέκνον ἡ σή· πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ
ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ τέκνον,
σύ μ' αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον τέκνον.
ἵν' ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ,
ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν, μὴδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.
νεο ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέποντα, κἀμπνέοντ' ἔτι.
ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ, τὰ συμβόλαιά σου
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
οἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
ἐπείπερ οὕτως σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.
φιλ αἰνῶ τάδ' ὦ παῖ· καί μ' ἔπαιρ' ὥσπερ νοεῖς.
τούτους δ' ἔασον μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὑπὶ νηὶ γὰρ
ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.
νεο ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἵστω τε, καὐτὸς ἀντέχου.
φιλ θάρσει· τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
νεο παπαῖ· τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε;
φιλ τί δ' ἔστιν ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
νεο οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.
φιλ ἀπορεῖς δὲ τοῦ, σύ; μὴ λέγ' ὦ τέκνον τάδε.
νεο ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
φιλ οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος

ἔπεισεν, ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
νεο ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.
φιλ ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.
νεο αἰσχρὸς φανοῦμαι. τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
φιλ οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς, ἐν οἷς δ' αὐδᾷς; ὀκνῶ.
νεο ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακὸς
κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν;
φιλ ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν,
προδούς μ' ἔοικε. κἀκλιπὼν, τὸν πλοῦν στελεῖν.
νεο λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε, λυπηρῶς δέ. μὴ
πέμπων σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
φιλ τί ποτε λέγεις ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.
νεο οὐδέν σε κρύψω. δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, καὶ τῶν Ἀτρειδῶν στόλον.
φιλ οἴμοι. τί εἶπας;
νεο μὴ στέναζε πρὶν μάθῃς.
φιλ ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;
νεο σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.
φιλ καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;
νεο πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
φιλ ἀπόλωλα τλήμων. προδέδομαι. τί μ' ὦ ξένε
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
νεο ἀλλ' οὐχ οἷόν τε. τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν,
τό, τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.
φιλ ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω;

οἵ' ἠπάτηκας; οὐδ' ἐπαισχύνῃ μ' ὁρῶν
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην ὦ σχέτλιε;
ἀπεστέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἑλών.
ἀπόδος ἱκνοῦμαι, ἀπόδος ἱκετεύω τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον μή μου 'φέλῃς.
ὤμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν.
ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι
θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρρῶγες πέτραι,
ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ', ὅτῳ λέγω,
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν.
οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως,
ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει.
προθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει.
καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει
ὡς ἄνδρ' ἑλών μ' ἰσχυρὸν, ἐκ βίας ἄγει.
κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιὰν
εἴδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἷλεν μ', ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρὴ ποιεῖν;
ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ.
τί φής; σιωπᾷς; οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν.
ἀλλ' αὖ θανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος.
οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
τόξοις ἐναίρων τοῖσιδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
θανὼν, παρέξω δαῖθ', ὑφ' ὧν ἐφερβόμην.
καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν.

φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας.
πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
γνώμην μετοίσεις. εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.
χο τί δρῶμεν ἐν σοί; καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς ἄναξ
ἤδη 'στι, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.
νεο ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
φιλ ἐλέησον ὦ παῖ πρὸς θεῶν. καὶ μὴ παρῇς
σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος ἐκκλέψας ἐμέ.
νεο οἴμοι. τί δράσω; μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν
τὴν Σκῦρον. οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.
φιλ οὐκ εἶ κακὸς σύ. πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
ἔοικας ἥκειν, αἰσχρά. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς,
οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα.
νεο τί δρῶμεν ἄνδρες;
οδυ ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾷς;
οὐκ εἶ, μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;
φιλ οἴμοι. τίς ἀνήρ; ἆρ' Ὀδυσέως κλύω;
οδυ Ὀδυσέως σάφ' ἴσθ' ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς.
φιλ οἴμοι. πέπραμαι, κἀπόλωλ'. ὅδ' ἦν ἄρα
ὁ ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων.
οδυ ἐγὼ σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος. ὁμολογῶ τάδε.
φιλ ἀπόδος, ἄφες μοι παῖ τὰ τόξα.
οδυ τοῦτο μὲν
οὐδ' ἢν θέλῃ δράσει ποτ'. ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ στελοῦσί σε.
φιλ ἔμ' ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε,
οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν;
οδυ ἢν μὴ ἕρπῃς ἑκών.

φιλ ὦ

φιλ ὦ λημνία χθὼν, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
ἡφαιστότευκτον· ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
ὀδυ Ζεύς ἐσθ' ἵν' εἰδῇς, Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν.
Ζεύς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ.
φιλ ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν,
θεοὺς προτείνων, τοὺς ψευδεῖς τιθεῖς.
ὀδυ οὔκ· ἀλλ' ἀληθεῖς. ἡ δ' ὁδὸς, πορευτέα.
φιλ οὔφημ' ἔγωγε.
ὀδυ φημί· πειστέον τάδε.
φιλ οἴμοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς
πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους;
ὀδυ οὔκ· ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν· μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ, καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
φιλ οὐδέποτέ γ'· οὐδ' ἢν χρῄ με πᾶν παθεῖν κακὸν,
ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.
ὀδυ τί δ' ἐργασείεις;
φιλ κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.
ὀδυ ξυλλάβετέ γ' αὐτὸν, μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.
φιλ ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι.
ὦ μηδὲν ὑγιὲς, μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
οἷά μ' ὑπῆλθες; ὥς μ' ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοὶ,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ.
ὃς οὐδὲν ᾔδει, πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν.
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων.
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.
ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ

ψυχήν νιν ἀφυῆ τ' ὄντα, κοὐ θέλονθ', ὅμως
εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
καὶ νῦν ἔμ' ὦ δύστηνε συνδήσας, νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προὐβάλου,
ἄφιλον. ἐρῆμον. ἄπολιν. ἐν ζῶσιν νεκρόν.
φεῦ. ὄλοιο. καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι.
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὔθ' ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως
δισσῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς,
ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς. ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἑκόντα πλεύσανθ' ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην,
ἄτιμον ἔβαλον ὡς σὺ φῄς. κεῖνοι δὲ σέ.
καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
ὃς οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.
πῶς ὦ θεοῖς ἔχθιστε νῦν οὐκ εἰμί σοι
χωλός. δυσώδης. πῶς θεοῖς εὔξεσθ', ἐμοῦ
πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
κακῶς ὄλοισθ' ὄλοισθε δ' ἠδικηκότες
τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
ἔξοιδα γ' ὡς μέλει γ'. ἐπεὶ οὔ ποτ' ἂν στόλον
ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι,
τίσασθε τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε,
ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους,

τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφυγέναι.
χο βαρύς τε, καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
τήνδ' εἶπ' Ὀδυσσεῦ, κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς.
ὀδυ πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι παρείκοι. νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου.
οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ.
χὤπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν,
πλὴν εἰς σέ. νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.
ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι.
ἐᾶτε μίμνειν. οὐδέ σου προσχρῄζομεν,
τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'. ἐπεὶ πάρεστι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν
τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας,
τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἥν σ' ἐχρῆν ἔχειν.
φιλ οἴμοι. τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανῇ;
ὀδυ μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὡς στείχοντα δή.
φιλ ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;
ὀδυ χώρει σύ. μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὢν
ἡμῶν, ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.
φιλ ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος ὦ ξένοι
λειφθήσομ' ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με;
χο ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς. ὅσ' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χἠμεῖς φαμέν.

νεο ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως
πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ,
χρόνον τοσοῦτον, ἐς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς
στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
χ' οὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
λῷω τιν' ἡμῖν. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον.
ὑμεῖς δ' ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς.

φιλ ὦ κοίλας πέτρας γύαλον
θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς
σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ' ὦ τάλας
λείψειν οὐδέποτε, ἀλλά μοι
καὶ θνήσκοντι συνοίσῃ.
οἴμοι μοι μοι.
ὦ πληρέστατον αὔλιον
λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν,
τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ
ἔσται; τοῦ, ποτε τεύξομαι
σιτονόμου μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
εἴθ' αἰθέρος ἄνω
πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος
ἕλωσί μ'. οὐ γὰρ ἔτ' ἰσχύω.

χο σύ τοι σύ τοι κατηξίω
σας ὦ βαρύποτμε.
οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχᾳ
τᾷδ' ἀπὸ μείζονος.
εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι
τοῦ λῴονος δαίμονος, εἵ
λου τὸ κάκιον αἰνεῖν.

φιλ ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ
καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἤ

δη μετ'

δῆ μετ' οὐδενὸς ὕστερον
ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι·
αἲ· αἲ· αἲ· αἲ·
οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων
κραταιαῖς μετὰ χερσὶν
ἴσχων, ἀλλά μοι ἄσκοπα
κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός·
ἰδοίμαν δέ νιν
τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας·
χο πότμος σε δαιμόνων τάδ' οὐ
δὲ σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ
χειρὸς ἐμᾶς· στυγερὰν
ἔχε δύσποτμον
ἀρὰν ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις·
καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει
μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ·
φιλ οἴμοι μοι· καί που πολιᾶς
πόντου θινὸς ἐφήμενος
γελᾷ μου χειρὶ πάλλων
τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν,
τὰν, οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν·
ὦ τόξον φίλων, ὦ φίλων
χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
ἦ που ἐλεεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας
ἔχεις τὸν Ἡράκλειον
ἄθλον ὧδέ σοι
οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον,

ἀλλ' ἐν μεταλλαγῇ
πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσῃ.
ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας,
στυγνόν τε φῶτ' ἐχθοδοπὸν
μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα ὅσ' ἐφ' ἡ
μῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.
χο Ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ, δίκαιον εἰπεῖν.
εἰπόντος δὲ, μὴ φθονερὰν
ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.
κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν
ταχθεὶς, τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ
κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν.
φιλ ὦ πταναὶ θῆραι, χαροπῶν
τ' ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει
χῶρος οὐρεσιβώτας,
φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων
πελᾶτ'. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
τὰν πρόσθε βελέων ἀλκάν.
ὢ δύστανος ἐγὼ τανῦν.
ἀλλ' ἀνέδην. ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.
ἕρπετε νῦν καλὸν
ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν
ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.
ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;
τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται,
μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμ
πει βιόδωρος αἶα;
χο πρὸς θεῶν εἴ τι σέβῃ ξένον πέλασσον

εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν.
ἀλλὰ γνῶθ᾽ εὖ γνῶθ᾽ ὅτι σοὶ
κῆρα τάνδ᾽ ἀποφεύγειν.
οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν· ἀδαὴς
δ᾽ ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.
φιλ πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγημ᾽ ὑπέ
μνασας ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων.
τί μ᾽ ὤλεσας; τί μ᾽ εἴργασαι;
χο τί τοῦτ᾽ ἔλεξας;
φιλ εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγερὰν
Τρῳάδα γαῖάν μ᾽ ἤλπισας ἄξειν.
χο τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.
φιλ ἀπὸ νῦν με λείπετ᾽ ἤδη.
χο φίλα μοι φίλα ταῦτα παρήγγει
λας ἑκόντι τε πράσσειν.
ἴωμεν, ἴωμεν
ναὸς ἵν᾽ ἡμῖν τέτακται.
φιλ μὴ, πρὸς ἀραίου
Διὸς ἔλθῃς ἱκετεύω.
χο μετρίαζε.
φιλ ὦ ξένοι,
μείνατε πρὸς θεῶν.
χο τί θροεῖς;
φιλ αἶ· αἶ· αἶ· αἶ·
δαίμων, δαίμων,
ἀπόλωλ᾽ ὦ τάλας.
ὦ ποὺς, ποὺς, τί σ᾽ ἔτ᾽ ἐν βίῳ
τεύξω το μετόπιν τάλας.
ὦ ξένοι, ἔλθετ᾽ ἐπήλυδες αὖθις.
χο τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ,

τῶν πάρος, ὧν προὔφανες;
φιλ οὔτοι νεμεσητὸν
ἀλύοντα χειμερίῳ λύπᾳ,
καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν;
χο βᾶθι νῦν ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.
οὐδέποτ' οὐδέποτ' ἴσθι τόδ' ἔμπεδον.
φιλ οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς
βρονταῖς αὐταῖς μ' εἶσι φλογίζων.
ἐρρέτω Ἴλιον, οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ
πάντες, ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς
ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλ
λ' ὦ ξένοι, ἕν γέ μοι
εὖχος ὀρέξατε.
χο ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος;
φιλ ξίφος εἴ ποθεν
ἢ γένυν, ἢ βελέων τι προπέμψατε.
χο ὥς τίνα ῥέξῃς
παλάμαν ποτέ;
φιλ κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί.
φονᾷ φονᾷ νόος ἤδη.
χο τί ποτε;
φιλ πατέρα ματεύων.
χο ποῖ γᾶς;
φιλ ἐς ᾅδου. οὐ γὰρ
ἐστ' ἐν φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία,
πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἄ
θλιός γ' ἀνήρ, ὅς γε σὰν
λιπὼν ἱερὰν λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν
Δαναοῖς ἀρωγός. ἔτ' οὐδέν εἰμι.

χο ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσέα στείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.
ὀδυ οὐκ ἂν φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος
κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
νεο λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
ὀδυ δεινόν γε φωνεῖς. ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;
νεο ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ.
ὀδυ ἔπραξας ἔργον ποῖον, ὧν οὐ σοι πρέπον;
νεο ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών.
ὀδυ τὸν ποῖον; ὤμοι. μῶν τι βουλεύῃ νέον;
νεο νέον μὲν οὐδὲν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ.
ὀδυ τί χρῆμα δράσεις, ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος;
νεο παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ' αὖθις πάλιν.
ὀδυ ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔτι που δοῦναι νοεῖς;
νεο αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω.
ὀδυ πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;
νεο εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν.
ὀδυ τί φὴς Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;
νεο δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
ὀδυ ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
νεο εὖ νῦν ἐπίστω. πάντ' ἀκηκοὼς λόγον.
ὀδυ ἔστιν τίς ἐστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν;
νεο τί φὴς; τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε;
ὀδυ ξύμπας Ἀχαιῶν λαός. ἐν δὲ τοῖσδ', ἐγώ.
νεο σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν.
ὀδυ σὺ δ' οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασείεις σοφόν.
νεο ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
ὀδυ καὶ πῶς δίκαιον ἅγ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,

πάλιν μεθεῖναι ταῦτα;
νεο τὴν ἁμαρτίαν
αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
ὀδυ στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβῇ πράσσων τάδε;
νεο ξὺν τῷ δικαίῳ, τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
ὀδυ οὔτ' ἄρα Τρωσὶν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα.
νεο ἔστω τὸ μέλλον. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς
κώπης ἐπιψαύουσαν;
ὀδυ ἀλλὰ κἀμέ τοι
ταυτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα, κοὐ μέλλοντ' ἔτι.
καίτοι σ' ἐάσω. τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.
νεο ἐσωφρόνησας. κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
σὺ δ' ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
φιλ τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ, κεχρημένοι ξένοι;
ὤμοι. κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;
νεο θάρσει. λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων.
φιλ δέδοικ' ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν, κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
νεο οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;
φιλ τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὤτε μου
τὰ τόξ' ἔκλεπτες πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρᾳ.
νεο ἀλλ' οὔ τι μὴν νῦν. βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν;

φιλ παῦσαι· μὴ λέξῃς πέρα.
μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται.
νεο οὕτω δέδοκται;
φιλ καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.
νεο ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι.
φιλ πάντα γὰρ φράσεις μάτην.
οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσῃ φρένα,
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν,
ἀπεστέρηκας, κᾆτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθὼν, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς;
ὄλοισθ' Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ'· ἔπειτα δὲ,
ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ.
νεο μὴ 'πεύξῃ πέρα.
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
φιλ πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
νεο ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.
φιλ ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.
νεο τοὔργον παρέσται φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
οδυ ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' ὡς θεοὶ ξυνίστορες
ὑπὲρ Ἀτρειδῶν, τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
φιλ τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσέως
ἐπησθόμην;
οδυ σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὁρᾷς
ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ.
ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ.
φιλ ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
νεο ἆ· ἆ· μηδαμῶς μὴ πρὸς θεῶν μεθῇς βέλος.

φιλ μέθες με πρὸς θεῶν χεῖρα φίλτατον τέκνον·
νεο οὐκ ἂν μεθείην·
φιλ φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον,
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
νεο ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τοῦτ' ἐστὶν, οὔτε σοί·
φιλ ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς
ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις, θρασεῖς·
νεο εἶεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις· κοὐκ ἔσθ' ὅπου
ὀργὴν ἔχοις ἂν, οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ·
φιλ ξύμφημι· τὴν φύσιν δ' ἔδειξας ὦ τέκνον,
ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρὸς,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν
ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων·
νεο ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε,
αὐτόν τέ μ'· ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,
» ἄκουσον· ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
» τύχας δοθείσας, ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
» ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις
» ὥσπερ σὺ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιόν ἐστιν, οὔτ' ἐποικτείρειν τινά·
σὺ δ' ἠγρίωσαι· κοὔτε σύμβουλον δέχῃ·
ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων,
στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος·
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ·
καὶ ταῦτ' ἐπίστω· καὶ γράφου φρενῶν ἔσω·
σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος· ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἐντυχεῖν

νόσου βαρείας, ὥσαν αὐτὸς ἥλιος
ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ᾽ αὖ δύνῃ πάλιν,
πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί᾽ ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς·
καὶ τῶν παρ᾽ ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν,
νόσου μαλαχθῇς τῆσδε· καὶ τὰ πέργαμα
ξὺν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ᾽ ἐμοὶ πέρσας φανῇς·
ὡς δ᾽ οἶδα ταῦτα τῇδ᾽ ἔχοντ᾽, ἐγὼ φράσω·
ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλοὺς,
Ἕλενος ἀριστόμαντις· ὃς λέγει σαφῶς
ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ᾽ ἔτι,
ὡς ἔστ᾽ ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους,
Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ᾽ ἑκὼν
κτείνειν ἑαυτὸν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων·
ταῦτ᾽ οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων·
καλὴ γὰρ ἡ ᾽πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
κριθέντ᾽ ἄριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἑλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν·
φιλ ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί με τί δῆτ᾽ ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κοὐκ ἀφῆκας εἰς ᾅδου μολεῖν;
οἴμοι· τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδ᾽, ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν;
ἀλλ᾽ εἰκάθω δῆτ᾽· εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς τάδ᾽ ἔρξας εἶμι; τῷ, προσήγορος;
πῶς ὦ τὰ πάντ᾽ ἰδόντες ἀμφ᾽ ἐμοῦ κύκλοι,
ταῦτ᾽ ἐξανασχήσεσθε τοῖσιν Ἀτρέως
ἐμὲ ξυνόντα παισὶν, οἵ μ᾽ ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει·
ἀλλ᾽ οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι,

δοκῶ προλεύσσειν· οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά.
καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.
χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἵ τέ σου καθύβρισαν
πατρὸς γέρας συλῶντες, οἳ τὸν ἄθλιον
Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ
Ὀδυσέως ἔκριναν· εἶτα τοῖσδε σὺ
εἶ ξυμμαχήσων, καί μ' ἀναγκάζεις τάδε;
μὴ δῆτα τέκνον· ἀλλ' ἅ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων,
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.
χοὕτω διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσῃ χάριν,
διπλῆν δὲ πατρός· κοὐ κακοὺς ἐπωφελῶν,
δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.
νεο λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε, τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.
φιλ ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον υἱὸν, τῷδε δυστήνῳ ποδί;
νεο πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν,
παύσοντας ἄλγους, κἀποσώζοντας νόσου.
φιλ ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῄς ποτε;
νεο ἃ σοί τε κἀμοὶ καλ' ὁρῶ τελούμενα.
φιλ καὶ ταῦτα λέξας, οὐ καταισχύνει θεούς;
νεο πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος;
φιλ λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε;
νεο σοί που φίλος γ' ὤν, χὠ λόγος τοιόσδε μου.
φιλ πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδοῦναι θέλεις;
νεο ὦ τᾶν· διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.

φιλ ὀλεῖς

φιλ ὀλεῖς με, γινώσκω σε τοῖσδε τοῖς λόγοις.
νεο οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν.
φιλ ἐγώγ' Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με.
νεο ἀλλ' ἐκβαλόντες, εἰ πάλιν σώσουσ' ὅρα.
φιλ οὐδέποθ' ἑκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
νεο τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
πείθειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω;
ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ
ζῆν ὥσπερ ἤδη ζῇς ἄνευ σωτηρίας.
φιλ ἔα με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ.
ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον τέκνον.
καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας· ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.
νεο εἰ δοκεῖ, στείχωμεν.
φιλ ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.
νεο ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν.
φιλ εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.
νεο αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι;
φιλ μὴ φροντίσῃς.
νεο τί γὰρ ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν;
φιλ ἐγὼ παρών,
νεο τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις;
φιλ βέλεσι τοῖς ἡρακλείοις,
νεο πῶς λέγεις;
φιλ εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας.
νεο ἀλλ' εἰ δρᾷς ταῦθ' ὥσπερ αὐδᾷς,
στεῖχε προσκύσας χθόνα.
ἡρα μήπω γε πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων.
ἀΐῃς μύθων παῖ Ποίαντος.

φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους,
ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν.
τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν, οὐρανίας
ἕδρας προλιπὼν,
τὰ Διὸς φράσων βουλεύματά σοι,
κατερητύσων θ' ὁδὸν, ἣν στέλλῃ.
σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας.
ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους,
ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον ὡς πάρεσθ' ὁρᾶν.
καὶ σοὶ σάφ' ἴσθι τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.
ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσῃ λυγρᾶς,
ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ
πέμψεις ἀριστεῖ' ἐκβαλὼν στρατεύματος
Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα.
ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ
τόξων ἐμῶν μνημεῖα, πρὸς πυρὰν ἐμὴν
κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ' Ἀχιλλέως τέκνον,
παρῄνεσ'. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ' οὗτος σέθεν.
ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον
οὗτος σὲ, καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
τόξοις

τόξοις ἁλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν
πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
» Ζεύς. Η γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.
» κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.
φιλ ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
χρόνιός τε φανεὶς,
οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.
νεο κἀγὼ γνώμην ταύτῃ τίθεμαι.
ἡρα μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν,
καιρὸς καὶ πλοῦς
ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.
φιλ φέρε νῦν στείχων, χώραν καλέσω.
χαῖρ' ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ,
νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβλὴς,
οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη
κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου.
πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
Ερμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
νῦν δ' ὦ κρῆναι γλύκιόν τε ποτὸν,
λείπομεν ὑμᾶς λείπομεν ἤδη,
δόξης οὔ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
χαῖρ' ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
γνώμη τε φίλων, χὠ πανδαμάτωρ
δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

Χο. χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς,
νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι,
νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι.

ΤΕΛΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

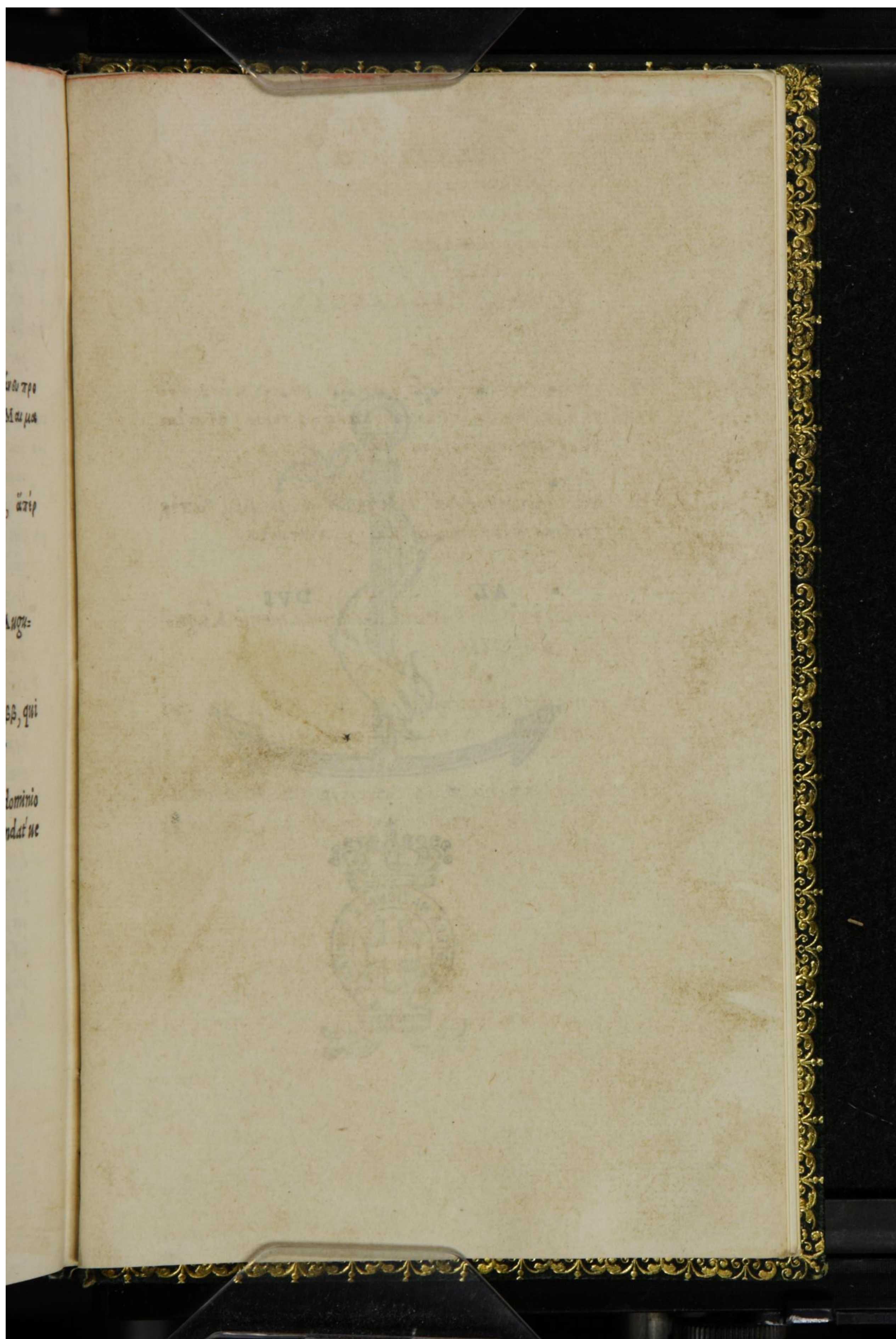
Ε νετίῃσι παρ᾽ Ἄλδῳ τῷ Ῥωμαίῳ, οὐ μὴν γε ἄνευ προνομίου, χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ δευτέρῳ, μαιμακτηριῶνος τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.

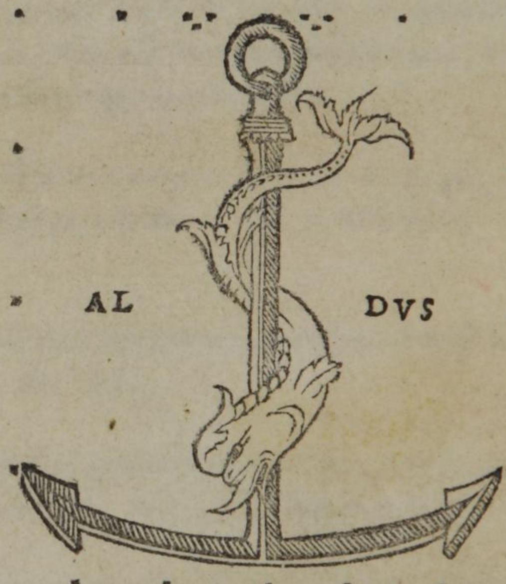
Α παντά ἐστι τετράδια, πλὴν τοῦ δ θ μ ββ, ἅπερ ἐστὶ διάδια, καὶ τοῦ τ καὶ χ πεντάδια.

V enetiis in Aldi Romani Academia mense Augusto. M. DII.

O mnes sunt quaterniones, præter δ θ μ ββ, qui duerniones, et τ et χ quinterniones.

C autum et in hoc ut in cæteris ne quis in dominio Ill. S. V. temere hunc imprimat, uendat'ue librum.

AL
DVS

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE
FIRENZE

